

ILIE CIOARĂ

Fiecare
ins în
parte
este
Dumnezeu
întrupat

EDITURA HERMES

În cuprinsul acestei cărți ni se demonstrează că Natura noastră reală este aceea de Divinitate intrupată și că noi toți suntem frați, ca fiil al aceluiasi Tată Ceresc.

În ceea ce privește corecta funcționare a omului, se recomandă Cunoașterea de Sine care, fără efort sau siluire, ne conduce în mod sigur în fața Eternității cu care ne contopim. Numai în acest fel cunoaștem, prin trăire, individuală, ce este Nemurirea, precum și Iubirea necondiționată de vreo motivație.

Simplitatea unei asemenea performanțe este la îndemâna Oricărui Ins., fiindcă în noi toți există / și capacitatea inerentă unei asemenea realizări. Iar ca săpturi incorporate la acest nivel, suntem de fapt o trinitate formată din corp, minte și Spirit. Și uniunea acestei trinități este condusă de către Spirit prin impulsuri intuitive, care ne oferă totdeauna soluții fără greșală. Funcționând ca Un Tot, în această imbinare gândim și ne manifestăm ca Om Universal, în care credințele, metodele și practicile nu-și mai găsesc nici un fel de însemnătate.

Ilie Cioară

Cuprins

1. ADEVĂRUL-ADEVĂRAT	9
2. BĂNUIALA	13
3. CE ESTE OARE DUMNEZEU	16
4. CE ESTE DUMNEZEU? EL ESTE TOT CEEA CE ESTE!	18
5. CE SE ÎNTÂMPLĂ CÂND MURIM ȘI REVENIM?.....	20
6. CONȘTIENȚĂ, CINSTIRE ȘI RESPONSABIL	25
7. CREAȚIE ȘI EVOLUȚIE	27
8. CUNOAȘTEREA ȘI TRĂIREA	32
9. CUNOȘȚINȚELE ȘI ÎNȚELEPCIUNEA.....	35
10. DESCHIDEREA SPIRITULUI	38
11. DISECAREA CUNOAȘTERII DE SINE.....	45
12. DIVINITATEA UITATĂ.....	47
13. DORINȚA LUI DUMNEZEU	56
14. EU ȘI VOI SUNTEM LA FEL!	59
15. EXISTENȚA PE FRAGMENTE.....	61
16. EXISTENȚA PE PLAN FIZIC ȘI METAFIZIC	64
17. FAȚĂ ÎN FAȚĂ CU DUMNEZEU	69
18. FRICA.....	76
19. GÂNDIREA NELIMITATĂ ȘI CEA LIMITATĂ.....	80

20. IDENTIFICAREA LUI DUMNEZEU	84
21. ÎNDOIALA ȘI SEPARAREA	86
22. ÎNTÂMLAREA	92
23. LIBER ARBITRU	95
24. LUMINA DIN ÎNTUNERIC	98
25. MÂNTUIREA	102
26. NEMURIREA TRUPULUI	105
27. NOI NE FĂURIM DESTIN	108
28. OBIECTIVUL SUPREM AL VIEȚII	111
29. OBSERVAREA ȘI ASCULTAREA	117
30. PERFECȚIUNEA	119
31. PERMANENTA TREZIRE	120
32. RĂSCRUCE DE DRUM	124
33. REÎNCARNAREA	127
34. REVELAREA LUI „A FI”	132
35. SCHIMBAREA CONȘTIINȚEI	135
36. SEPARAREA	137
37. SIMPLA STARE DE „A FI”	143
38. SPIRITUL ÎNCHIS, LIMITAT	146
39. SUBLIMA REALIZARE	152
40. SUNTEM, DE FAPT, VĂZÂND CEEA CE NU SUNTEM	155
41. SUPERIORITATEA FIINȚEI UMANE	160
42. ȘTIINȚA CUNOAȘTERII	163
43. TEAMA	173
44. TINEREȚEA ȘI BĂTRÂNEȚEA	176
45. TRANSPARENȚA	178

46. TRĂIREA PROPRIULUI DESTIN	180
47. UNICA REALITATE	183
48. VIAȚA NU ESTE DIRIJATĂ DE LEGI.	186
49. VIAȚA DUPĂ ZISA-MOARTE.....	195
50. VIRTUȚILE EXPERIENȚEI	202
51. ÎNCHEIERE	216

CĂRȚI SCRISE DE ACELAȘI AUTOR:

Moartea morții și desfructuirea,
Editura ALL, 1993.

O călăuză astrală. Ferestre spre Infinit,
Editura ALL, 1994.

Integritatea ființei umane,
Editura ALL, 1998.

Omul atemporal și Divinitatea,
Editura ALL, 1998.

Ființa umană și Adevărul Absolut,
Editura Herald, 1998.

Redresarea morală și spirituală a omenirii,
Editura Metropol, 1999.

Minunata călătorie spre adâncurile propriei ființe,
Editura Herald, 2000.

Eternitatea clipei,
Editura Herald, 2000.

Realitatea Supremă și condiționarea umană,
Editura Herald, 2001.

Pe urmele Absolutului,
Editura Herald, 2001.

Spiritism și spiritualitate mistic-creștină,
Editura Hermes, 2002.

Murim și înviiem în fiecare clipă,
Editura Hermes, 2002.

Cunoașterea lui Dumnezeu prin cuvinte potrivite,
Editura Hermes, 2003.

ILIE CIOARĂ

Fiecare ins în parte
este Dumnezeu întrupat

EDITURA HERMES
București, 2004

Grafică:
Viorel Dragomir

ISBN 973-99234-4-5

PREFAȚĂ

Temele din cuprinsul acestei lucrări au fost însușite, individualizate și concretizate prin filtrul propriei experiențe – însoțite în mod consecvent cu trăirea autentică a ceea ce ele încearcă să explice cu ajutorul cuvintelor. În acest sens am folosit mai întâi versul, care oferă cititorului avantajul imediat de cunoaștere și trăire concomitentă a Adevărului, cuprins în simbolurile respective de exprimare.

Apoi, a urmat a doua variantă – proza, pentru aceia care nu agreează prima exprimare. De fapt, proza satisface curiozitatea intelectului și cititorul rămâne doar cu acumularea memorială, adică simplul știut care, prin însăși natura lui, amplifică importanța ego-ului.

O parte din teme au fost prilejuite în urma unor discuții avute cu diferite persoane interesate de calea Cunoașterii de Sine. Întrebările și unele nedumeriri ale acestora au constituit totdeauna un bun prilej de extindere a Cunoașterii și întâmpinării a eternelor noutăți, oferită de către mișcarea permanentă a Vieții.

O altă parte a temelor – mult mai însemnată – a fost oferită de cele cinci volume privitoare la mesajul trimis omenirii de către Dumnezeu, prin conversații cu jurnalistul Neale Donald Walsch. Acest mesaj este unic în felul său și de o valoare inestimabilă. Transmis printr-un om obișnuit, cititorii interesați de Cunoașterea de Sine au posibilitatea să-și descopere propria Natură Divină, fără să se adreseze la cineva din afara lor. În îndrumările oferite direct de către Creator se demască greșelile săvârșite de către oameni, care din lipsă de înțelegere au pus preț pe îndrumători exteriori, ca mentori spirituali, guru, maeștri, duhovnici, metodiști, filozofi etc.

Mai mult decât atât, Dumnezeu ne indică și modalitatea cea mai ușoară – de pus în practică – pentru a ne descoperi adevărata noastră Natură Divină, aflată în interiorul ființei proprii, Ea fiind descoperită doar prin simpla Stare de „A Fi” sau Pură Conștiință. Alceva nimic în plus! Ceea ce ne oferă Dumnezeu prin acest mesaj, a propovăduit și Isus Cristos în urmă cu două mii de ani, prin cuvintele: „Aflați Împărăția Cerului înăuntru ființei voastre”. Unde sunt creștinii, care urmându-i îndemnul practic în mod direct Cunoașterea de Sine? Nu am întâlnit nici un îndrumător care să propovăduiască o asemenea cale a mântuirii sufletului.

Nici un fel de rugăciune – fie ea cât de frumos alcătuită – sau mantră nu ne pot crea Starea de „A Fi”, revelată și de mai multe ori amintită în „Conversații cu Dumnezeu”, pentru simplul motiv că ele sunt zgomot, care nu pot efectiv să ne ofere pacea sufletului, inerentă descoperirii Adevărului Absolut.

În legătură cu mesajul divin, mă simt oarecum obligat să fac și o simplă observare: Mare mi-a fost nedumerirea când am aflat că Neale primește mii de scrisori de la oameni, care îi solicită sfatul cu privire la mesajul divin, cuprins în C.C.D. Acești oameni obișnuiți, în loc să citească și să recitească, pentru a adânci înțelegerea și a verifica – prin proprie trăire – mesajul, ei se adresează intermediarului sau instrumentului de care s-a folosit Dumnezeu. Ce este oare cu adevărat un asemenea intermediar? Pentru o cât mai ușoară înțelegere, folosesc un exemplu cât mai plastic și revelator. Tot ceea ce aștem aici, pe fila din față, o fac cu ajutorul unui pix. Acesta este – prin comparație obiectivă – instrumentul de care s-a servit Dumnezeu pentru a transmite omenirii acel extraordinar mesaj. Cine are urechi de auzit, să audă!

Feriți-vă de idolatrizarea semenilor, indiferent cine sunt ei și ceea ce realizează aceștia! Lărgiți cât mai mult Cunoașterea propriei ființe și insistați cu îndârjire și perseverență, pentru a vă descoperi Divinitatea din interiorul dumneavoastră! Toți avem această capacitate înăscută de a ne descoperi cu adevărat Esența nemuritoare, care ne unește pe noi înșine cu toți semenii, cu Dumnezeu, cu Viața și cu tot ceea ce există în Imensul Necuprins.

O a treia parte din teme le-am luat din cartea: „Eu sunt Ramtha – Forța Supremă a Libertății Absolute”, formată dintr-o serie de comunicări de la entitatea Ramtha, printr-un medium american, d-na J. Z. Knight și publicată pe internet de Shirley Mac Laine. Aceste ultime surse de informare, mi-au fost oferite prin anii 2001-2002, de către doi prieteni, practicanți ai Cunoașterii de Sine.

Înainte de a citi aceste cărți, am scris și publicat un număr de unsprezece lucrări. Pus față în față cu ceea ce am scris eu, mai înainte și cele două mesaje, oferite omenirii – deci, aflat într-o confruntare obiectivă – nu am găsit nici un fel de diferențe referitoare la Divinitatea ființei umane. Nu există deosebiri nici în ceea ce privește modul de descoperire al Sacrului Sine. În cea de-a doua carte m-a impresionat, în mod deosebit, dedublările lui Ramtha, ca și mediumnitatea doamnei Knight. Tot în această lucrare am remarcat un număr însemnat de unghiuri diferite, din care este privită Viața și atitudinea practicantului Cunoașterii de Sine.

În concluzie, să reținem că noi toți oamenii – fără nici un fel de excepție – suntem fiecare în parte Dumnezeu întrupat și avem capa-

citătea de a ne descoperi această Realitate. O dată cu fericita descoperire, vom trăi și ne vom manifesta ca iubire atotcuprinzătoare. Pentru că, în final, aceasta ne este de fapt însușirea, felul nostru de a fi, ca și Frumusețe, Bunătate, Armonie, Fericire – ca iubire fără vreo anume limitare.

Să avem mereu în față – drept reper – cea mai înaltă virtute a Existenței, de înțeles și pus în aplicare, prin trăire individuală și anume:

1. Unitatea trinității – corp, minte și Spirit – Una.

2. Uniunea cu Dumnezeu, cuplarea cu Viața, cu semenii, ca și cu Întreaga Existență.

3. Toate acestea se împlinesc prin Cunoașterea de Sine, lăcerea absolută a minții – clipa fiind unicul timp real, care marchează propria evoluție spirituală. Aplicarea corectă și cu asiduitate a acestei practici, va conduce în scurtă vreme la destrămarea omului vechi: lacom, egocentric și mai tot timpul temător – obligat să trăiască sub diferite măști înșelătoare, în conflict permanent cu el însuși, ca și cu lumea înconjurătoare.

Iar în locul său se va impune un Om nou: liber, sincer, independent și complet transparent prin întreaga lui activitate. Acest Om nou se va remarca fără efort, ca de la sine, binevoitor și perfect înțelegător față de toți semenii, aflați în dificultate comportamentală. Întrucât iubirea ce ne copleșește întreaga ființă, nu judecă și nici nu condamnă pe cineva. Ea doar Este și se manifestă potrivit naturii Sale divine.

1. ADEVĂRUL-ADEVĂRAT

Este oare Adevăr? Acel „ceva” e concret și precis determinat?
Afirmarea – după unii – că ar fi; după alții – că n-ar fi – e răspuns
adesea dat!

La nivel de intelect, pe plan fizic, limitat
Totul este îndoielnic, nimic cert cu adevărat.

În acest sens un exemplu, prin el însuși relevant:
Multă vreme omenirea a crezut că Pământul este plat,
Ca o coală de hârtie, orizontal așezată;
Și-această părere a lumii era generalizată.

Mai apoi, așa-zisul adevăr, s-a dovedit o minciună,
Prin altă descoperire și-o reflexe mai bună,
Adevărul prețuit drept concordanță deplină,
Între ceea ce noi știm, cunoaștem și fapta obiectivă,

Aprecierea fiind baza cu efecte-nșelătoare.
Așadar, în lumea noastră adevărul are dublă-nfățișare:
Adevăr obiectiv și adevăr relativ.
Cel din urmă dominant prin impuls intempestiv.

După cele demonstrate, vedem că-n lumea finită
Totul este relativ, nimic sigur, ci finjare-nchipuită.
La acest nivel lumesc iluziile sunt stăpâne,
Care domină, stresează prin efecte negative.

Și iarăși o întrebare, mult mai mult cuprinzătoare:
N-ar putea oare să fie Adevăr fără mișcare – prin observare-n afară?
În mod sigur El există și e-n noi, în fiecare
Și ne-așteaptă să-L aflăm prin a noastră integrare.

Numai când intrăm în noi – Trinitate laolaltă:
Corp, minte și Spirit – Una – drept finjare consacrată
Depășim lumea finită și-n Absolut integrăm,
Trăind Sacrul Adevăr – pe care-L realizăm.

Acesta este Misterul, ce se vrea descoperit
De oricare pământean de iluzii copleșit,
Prin Unire deci totală, după cum am arătat,
Noi și Tatăl Creator – Un Întreg îngemănat.

Nu s-anticipează scop și nu-i nici o așteptare,
Cu Atenția lucidă și atotcuprinzătoare
Observăm mișcarea minții ce-aleargă fără oprire,
Înspre ieri sau înspre mâine, împinsă de amăgire,

În mod cert fără folos! Astfel conștientizată,
Demascarea o surprinde! Se oprește de îndată,
Iar în acea fracțiune – atrași în interior,
Realizăm Uniunea cu Iubitul Creator!

Astfel de clipe trăite, dau Cunoașterea de Sine
Devenind stăpâni ai minții și firească Înțelepciune!
În orice loc ne-am afla să ne punem întrebarea:
Sunt eu Tot – „Acum și Aici” – Una fiind cu răsuflarea?

Mintea fie folosită în mod simplu, conștient
Când e nevoie de ea ca partener evident.
În rest tacă! Odihnească! În această ipostază
Trupul nu mai e stresat și normal funcționează.

Multe boli sunt consecința stresului creat de minte,
Prin a ei alergătură: griji și temeri infinite.
Simplitatea întâlnirii tot destramă, liniștește,
Și-n loc, pacea, armonia – spontan – ființa cucerește.

Drept final, doar o remarcă – simplă atenționare:
Priviți lumea și Viața în a Ei desfășurare:
Câți dumnezei întrupați – tot alălea adevăruri,
Mai tot timpul tulburați de măruntele ego-uri.

Dogme, credințe diverse și etici nenumărate
Împart lumea și-o învrăbesc, prin susțineri aberante,
Fiecare socotindu-și calea sa adevărată.
Toate, simple ficțiuni prin a lor practici deșarte.

E o simplă constatare, ce vă-ndeamună să priviți
Cum e lumea divizată! Apoi, să vă hotărâți

A jînti mereu mai sus, spre-mpîlnirile divine.
Viaja fie-ntâmpînată așă precum se cuvine,

Clipa – acul de ceasornic – care-ndeamnă s-O întîlnim
Și cu Ea-n Comuniune, Sacrul să-L descoperim!
Asta ne cere mesajul cuprins în simple cuvînte:
Știutul și cu trăirea înscriu adevăruri sfînte!

La temelia Cunoașterii stă, în mod general, Adevărul incontestabil, care nu are început și nici sfârșit. Aflat într-o continuă mișcare și deci transformare și noutate permanentă de la o clipă la alta, El vine din Veșnicie și se îndreaptă spre aceeași Veșnicie, drept scurgere neconținută. Dar, să vedem cum acest Adevăr este definit ca atare. Așadar, prin Adevăr înțelegem reflectarea exactă a Realității obiective în gândire. În lumina acestei definiții, ceea ce se schimbă este Realitatea obiectivă și nu Adevărul, care este și rămâne etern același.

Să revenim însă la titlul acestei teme. Așa cum a fost el formulat ca Adevăr-adevărat, înseamnă că ne aflăm în lumea relativității, adică la nivel de intelect, fundamentat pe acumulări memoriale. Un exemplu în acest sens este binevenit și edificator prin el însuși. Omenirea, în decursul îndelungatei sale istorii, a crezut la un moment dat că Pământul este un corp plat și imobil și că se află situat în mijlocul Universului, iar soarele, planetele și ceilalți aștri se învârtesc în jurul lui. Ulterior, pe baza unor noi descoperiri științifice, teoria geocentrică a fost înlocuită cu teoria heliocentrică. La vremea respectivă, noutatea s-a impus cu dificultate și cu prețul sacrificării unor vieți omenești, vechea teorie fiind cu îndărărire susținută de credința creștină și apărată de către Inchiziție.

Deosebit de aceasta, observăm cum în viața noastră cotidiană unul și același lucru este apreciat diferit, în funcție de insul care îl privește. Din această distinctă conștientizare s-a creat două aspecte: ca adevăr obiectiv și adevăr subiectiv. Acesta din urmă, fiind alterat de un interes pur personal, determinat conștient sau inconștient.

În existența noastră, ca ființe întrupate pe acest plan fizic, noi luăm cunoștință de lumea înconjurătoare cu ajutorul celor cinci organe de simțire, însă puterea lor de sesizare și înțelegere este cu totul limitată și adesea nesigură. Prin urmare, trăim într-o lume în care domnește incertitudinea și imaginația. Pentru o mai bună înțelegere să venim cu un exemplu – relevant prin el însuși – pentru fiecare practicant al Cunoașterii: Atîta vreme cît avem privirea apîntită asupra pixului pe care îl folosim sau masa la care lucrăm le socotim realități absolute. Dar, ce se întîmplă dacă închidem ochii sau ne

îndreptăm privirea în altă parte? Mai există ele? Desigur că nu ca realitate obiectivă, doar ca imagini înregistrate pe suprafața memoriei. În acel moment ele apar ca aducere aminte a ceea ce am cunoscut direct înainte, cu ajutorul simțurilor. Mai remarcăm și un alt aspect: ambele obiecte, cu trecerea vremii, se uzează, îmbătrânesc și ele, ca și corpul nostru fizic și apoi dispar.

În continuarea propriei noastre investigații, venim cu o altă întrebare – pe care, de altfel, și-a pus-o omul încă de la începutul existenței sale de făptură incorporată – și anume: Există oare ceva la nivel universal care nu pierе niciodată? Întrebarea este pusă deci de intelect și tot cu ajutorul acumulărilor intelectuale s-au dat două răspunsuri. Unii cred că există o asemenea Realitate permanentă, numită Dumnezeu, alții – având o credință distinctă – susțin că nu există așa ceva. Dar, ce este de fapt credința? Ea este o simplă proiecție mentală! În exemplul de față ea îmbracă două aspecte: unul pro și altul contra existenței Adevărului Absolut. Și care este răspunsul nostru? Ne putem folosi tot de minte? Nicidecum! Fiindcă mintea noastră chiar dacă ar cunoaște toată știința lumii tot limitată rămâne și, ca atare, ea nu poate nici să cuprindă și nici să înțeleagă cu adevărat Realitatea Universală.

Dacă această minte nu ne poate ajuta să întâlnim Adevărul Absolut, atunci nu există altă soluție decât aceea ca ea să tacă! Tace ea oare la simpla noastră dorință sau comandă? Desigur că nu o va face. Fiindcă ambele îndemnuri sunt aspecte ale aceleiași minți, care definesc sinele fals sau ego-ul.

Singurul instrument eficient, de care avem nevoie, este Atenția lucidă și atotcuprinzătoare. Ea este însușirea propriului Spirit, care se manifestă ca simplă scânteiere. Iar iluminarea Ei face ca mișcarea haotică a minții să dispară instantaneu. Și, în acea clipă, se realizează transcendența noastră din lumea finită în Nemărginire.

În acel moment noi, ca Un Întreg, cu o minte nouă, necontaminată de cunoașteri anterioare, ne întâlnim cu Unicul Adevăr cu care, de fapt, ne contopim. Asemenea întâlniri ne sunt solicitate de către Realitatea Vieții, care este veșnic nouă de la o clipă la alta.

Să reținem, deci, că în mod real, nu există decât un singur timp – prezentul, care se desfășoară ca prospețime absolută pe momente succesive. Trecutul este tot ce a fost cândva, iar viitorul nu este altceva decât o simplă imaginație a ceea ce se presupune a fi vreodată.

Calea Cunoașterii de Sine se realizează numai prin întâlnirea noastră în comuniune perfectă cu eterna clipă. Iar prin Cunoaștere devenim stăpânii propriei minți și ne manifestăm ca Înțelepciune, fiind uniți cu Iubitul Creator. Drept urmare, corpul fizic funcționează

consecvent la întreaga lui capacitate. În acest fericit context sunt eliminate toate cauzele care-i determină îmbolnăvirea și moartea prematură. Pentru a ne obișnui cu ipostaza de permanentă trezire, să ne întrebăm cât mai des posibil – în oricare împrejurare ne-am afla: Sunt eu oare prezent Acum și Aici – ca Om Întreg – corp, minte și Spirit – Una?

În sfârșit, pentru a vă convinge singuri de binefacerile Cunoașterii de Sine, iată o simplă atenționare: Priviți lumea din imediata apropiere sau la nivel mondial și vedeți cum diversele credințe împart lumea, învrăbind pe unii creduli împotriva altora cu conștiințe alterate de alți impostori. Vedeți cum fiecare își susține propria credință, apreciată de ei ca fiind unică și adevărată? Aici nu este vorba nici de judecare și nici de condamnarea cuiva sau a ceva. Sunt doar simple constatări a unei simple realități, care se revelează prin ea însăși privind efecte cu totul evidente pentru orice om de bună credință.

Să privim această oglindire doar ca un îndemn de a testa, prin proprie experiență, calea Cunoașterii de Sine. Ea se concretizează prin Unitatea ființei pe clipe trăitoare în Uniune cu Dumnezeu sau Viața în ansamblul desfășurării Sale.

2. BĂNUIALA

Neîncredere-n ceva sau cineva în oricare-mprejurare
Că ar fi precum s-arată prin vorbire, afirmare;
Suspiciune susținută real sau imaginar,
Mintea insului prezintă pe-al său fond deficitar,

Ea fiind ceea ce are și știe, din trăiri anterioare.
Și acest cumul de fapte, prin frecvența repetare,
A creat un obicei, punând preț pe această bănuială,
O vădită deformare, persistent funcțională.

Cu cât bănuiala crește, se dezvoltă, ia amploare
Și mai mult ne degradăm, neîncrederea-i mai mare,
Suspiciunea fiind legată și de judecarea proastă,
Văzând în jur mincinoși și, în postura lor nefastă

Și cu totul distructivă în relația umană,
Bazată pe transparență și încredere comună.
Așa fiind, clar – suspiciunea se afirmă ca reală maladie,
Insul, ca bănuitor – bolnav prin a lui manie.

Bănuiala e-nsoțită încontinuu de impulsuri de mânie,
Ambele constant legate de fenomenul prostie.
Autor necontestabil fiind doar mintea știutoare
Care răspunde haotic în oricare-mprejurare.

Prin Cunoașterea directă scenariul e demascat
De Integritatea ființei, drept Sine realizat.
În această ipostază Unitatea se afirmă
Și, prin Ea, fără-ndoială Adevărul se confirmă.

Drept final, ca-n orice temă, care se vrea rezolvată,
Să vedem cum bănuiala poate fi întâmpinată:
Cu Atenția-Lumină și Atotcuprinzătoare
Întâlnim mișcarea minții de suspiciuni purtătoare.

Simplitatea întâlnirii o face ca să dispară,
Iar în „vidul psihologic”, noi, ca ființă Unitară,
Ne mișcăm atemporal, drept iubire fără margini,
Perfect înțelegătoare, deci, lipsită de imagini.

Acesta-l Omul deplin: Frumusețe, Bunătate,
Înțelept în acțiune ca Sacră Realitate,
Calități ce definesc orice ființă omenească
Care, practic, a ajuns, ea prin ea, să se cunoască.

Bănuiala este un sentiment de neîncredere în cineva sau ceva.
Motivul care îi dă naștere și o susține în continuare, poate fi real sau
imaginar.

Ne aflăm, deci, în prezența unui om obișnuit, dominat de către o
mintă condiționată tempo-spatial. Unul sau mai multe evenimente an-
terioare din viața sa au prilejuit suspiciunea care – o dată înregistrată
pe pelicula memoriei – prin repetare, a devenit obicei. Bănuitorul,
astfel programat, vede în jurul său semeni de rea credință sau
mincinoși. În acest caz este vorba de o reală maladie psiho-somatică.
Bănuiala, fiind întotdeauna însoțită de impulsuri de mânie – uneori cu
efecte imprevizibile. O minte astfel programată devine și un
permanent factor nociv pentru sănătatea suportului fizic. De altfel,
marele dușman al corpului nostru este mintea care funcționează
haotic prin impulsurile sale negative, stresante.

Asta nu înseamnă, desigur, să vedem în jurul nostru numai
oameni de bună credință și să ne lăsăm manevrați după ceea ce ei
încearcă să ne demonstreze, prin argumente mai mult sau mai puțin

convingătoare. Prudența este cu totul aliceva. Ea apare o dată cu pacea interioară a sufletului, realizată concomitent cu integritatea naturală a ființei proprii. Numai în această ipostază ne dăm seama dacă semenul din fața noastră spune sau nu adevărul. Și, în funcție de ceea ce simțim, ne comportăm ca atare. Acceptăm în mod natural sau respingem ceea ce el încearcă să demonstreze.

A fi permanent cinstit și sincer în fața unui mincinos și a-i demonstra adevărul, înseamnă că-i facem un real serviciu. Simpla atenționare îl obligă să-și vizualizeze goliciunea ego-ului care, pentru o clipă se va rușina de meschinăria propriei atitudini.

În continuare, să vedem cum anume scăpăm de această atitudine comportamentală, existentă mai mult sau mai puțin frecventă în viața noastră de zi cu zi. Cunoașterea de Sine ne oferă calea cea mai rapidă de a ne elibera de această defecțiune. În acest scop ne folosim de Atenția lucidă, globală și spontană ori de câte ori se ivește bănuiala, ca reacție a minții știutoare. Atenția este, de fapt, manifestarea Scânteii Divine – existentă în fiecare făptură umană. Ea ne luminează întreaga ființă, însă numai atunci când noi dorim în mod concret să conștientizăm mișcarea haotică a sinelui fals.

Simpla iluminare a bănuielei face ca aceasta să dispară instantaneu. Iar în locul „gol”, astfel instalat, realizăm, pe parcursul unei clipe, funcționarea integrală a propriei ființe. Și, ca Om Întreg, întâlnim și trăim totodată atitudinea corectă și benefică din acel moment. Simplitatea unor asemenea întâlniri vor conduce în final la eliberarea noastră de bănuială.

Să mai precizăm că aplicarea corectă a Cunoașterii de Sine va produce – fără să urmărim ceva în plus – transformări asemănătoare și în lumea înconjurătoare. Ne vom întâlni din ce în ce mai rar cu oameni predispuși la înșelătorie, căci transformarea noastră morală nu va mai atrage oameni de același nivel psihologic deficitar. Altfel explicat: Noi, prin ceea ce gândim, afirmăm și acționăm, atragem înspre noi, ca un veritabil magnet, oameni, lucruri și întâmplări pe potrivă propriilor noastre atitudini.

În concluzie, să reținem și din această temă importanța Cunoașterii directe a modului nostru de funcționare. Pomind, așadar, de la o simplă bănuială am realizat în mod inerent Integritatea propriei ființe. Și aflați în această ipostază ne manifestăm implicit ca Bunătate, Frumusețe, Armonie, Inteligență și Iubire necondiționată. Aceasta este adevărata noastră entitate care ne solicită să O cunoaștem și să O facem funcțională, la nivel de Divinitate întrupată.

3. CE ESTE OARE DUMNEZEU?

Fiecare întrebare, inteligent formulată,
Află-n sine rezolvarea pe adevăr rezemată!
Tema e o provocare, ce-ndeamnă pe cititor
Real, să revină-n Sine, în al său interior.

Numai intrând înăuntru – trinitate adunată,
Vom putea avea acces la starea cea revelată,
Care singură s-afirmă prin puterea sa divină,
Existență-n orice ins, deci, tuturor la-ndemână.

În această ipostază – după ce-i pusă-ntrebarea,
Mintea tace – clar smerită – o dată cu integrarea,
Când noi devenim Un Tot – Stare de Pură Conștiință,
Una fiind cu Dumnezeu – cu întreaga noastră ființă.

Cu El suntem laolaltă – O Imensă Energie
Vie și-atotcuprinzătoare – prin Ea însăși Armonie,
Frumusețe, Bunătate și Iubire fără margini,
Fără de obiectiv sau legată de imagini.

Simplitatea întâlnirii ne transcende-n Absolut
Fără efort, siluire, când dispăre eul brut,
Structura deficitară încarnată-n relativ,
De timp, spațiu limitată pe-al său fond intempestiv,

Ce năvălește-n prezent, creând iadul pe Pământ.
Asta trebuie văzut și înțeles – în întreg și amănunt.
Fii de Dumnezeu suntem, cu El fiind deci totdeauna,
Datori suntem să-L cunoaștem și cu El a fi întruna!

Iar Cunoașterea de Sine prin cuvinte explicată
Ne îndeamnă-n orice clipă – drept trăire aplicată.
Simplul știut derutează și e chiar dăunător,
Fiindcă ne-atrage-n afară – mediul cel exterior.

Mândria și vanitatea și de asemenea orgoliul și sălbatica trufie
Își au sprijin pe știut – afirmat ca neghiobie.
Omul, în conflict cu el și cu Viața-n general,
A creat haosul lumii din momentul actual.

Când aflăm această taină nu-i deloc întâmplătoare,
Ci semn de maturitate și-ndemn spre evoluare,
Drept progres spiritual – alt nivel de devenire
Prin creare – recreare, vizând propria sfințire.

Asta și Dumnezeu face – Viul Vieții în perpetuă schimbare,
Veșnică-Îndumnezeire pe clipe-n desfășurare,
Sublima Eternitate cu puteri nemărginite,
Sfinte, ca și sfințitoare – toate prin El împlinite.

Orice întrebare inteligentă și corect folosită constituie prin ea însăși o adevărată provocare atât pentru cel care o pune, cât și pentru acela căruia îi este adresată. Dar, să vedem în continuare ce se întâmplă în momentul când acest gen de întrebare este pusă?

În mod automat noi ne adunăm în interiorul ființei proprii. Așadar, în cazul de față atât autorul, cât și cititorul, însoțiți de Atenția lucidă și atotcuprinzătoare intrăm grabnic înăuntru. Ne aflăm deci corp, minte și Spirit – Una. Suntem Stare de Pură Conștiință. În acea clipă în noi se instalează o stare de perfectă armonie sau pace absolută, fără să facem nici un fel de efort sau să anticipăm ceva anume. Acesta este fericitul moment în care ni se deschide o fereastră înspre Mărețiile Infinitului, în care suntem oarecum absorbiți. Noi, în acel contact, ne unim cu Imensa Energie Cosmică. Altfel exprimat: noi și Tatăl Ceresc formăm O Uniune desăvârșită. Într-o asemenea postură ne manifestăm ca Frumusețe, Bunătate, Fericire, ca și Iubire necondiționată.

Prin urmare, transcendența din lumea tempo-spațială, în care domină egou-ul sau sinele fals, are loc în acel „vid psihologic”, survenit instantaneu, o dată cu unirea întregii noastre structuri psiho-somatice.

Acesta este, de fapt, răspunsul la tema noastră – realizat prin proprie trăire – însoțit, fără vrerea noastră, de efecte binefăcătoare, atât pe plan fizic, moral, cât și spiritual. Întreaga stratagemă a Cunoașterii de Sine în acest mod se concretizează. Aplicarea corectă și cu o frecvență mereu sporită a unor astfel de întâlniri vor conduce, în final, la spargerea calapoadelor ego-centriste, ai căror prizonieri suntem din vremuri foarte îndepărtate. Și atât de mult ne-am obișnuit cu deficiențele noastre comportamentale încât apreciem anormalitatea ca ceva firesc și logic firii noastre omenești.

Faptul că am ajuns să cunoaștem aceste lucruri, înseamnă că am atins deja un anumit nivel de evoluție, care ne solicită să facem în continuare un nou salt spre culmile propriiei noastre perfecționări. Atenție însă! Să nu uităm nici o clipă că simpla informare sau

cunoaștere, fără aplicarea respectivă, nu numai că nu ne este de nici un folos, ci este chiar dăunătoare. Căci știutul, fără proprie trăire, conduce la autoapreciere, vanitate, orgoliu și chiar nefasta trufie (cancer al sufletului).

În fiecare făptură umană există acea Scânteie Divină, desprinsă din Imensa Lumină, care este Dumnezeu. Ea tot timpul ne îndeamnă să-i dăm ascultare, pentru a întâlni adevărata Fericire, atât de mult râvnită de fiecare viețuitoare. Descoperirea acestei Comori inestimabile este adevăratul scop al fiecărei întrupări. Iar calea Cunoașterii directe este cea mai ușoară și rapidă modalitate de a o duce la bun sfârșit chiar în decursul acestei vieți. Setea Cunoașterii, râvna și aplicarea sunt revelatoare încă de la bun început.

4. CE ESTE DUMNEZEU? EL ESTE TOT CEEA CE ESTE!

Dumnezeu e Tot ce este, tot ce-a fost și ce va fi,

cândva, vreodată,

Energie intrinsecă, prin Ea însăși revelată!
Nu există ceva-n lume – universurile toate,
În care El să nu fie – Sacra Lui Realitate!

Pământul, pe care călcăm, aerul ce-l inspirăm,
Lumina și-ntunecimea – tot ce-n Viață-ntâmpinăm,
Tot ce vedem și simțim, ca și cele nevăzute
Au în ele-a Lui prezență, laolaltă contopite!

Este bărbat și femeie, drept Unică Zeitate,
Nicăieri El nu lipsește, prin a Lui Imensitate!
Real, este sentiment – iubire nemăsurată,
Care-adună la un loc Viața-n veci desfășurată!

De asemeni, e Cândire încontinuu creatoare,
Nicidecum perfecțiune – care-nseamnă limitare,
Fiind în eternă schimbare: pozitivă, negativă,
Deci atotcuprinzătoare și necutenit activă.

Piatră, pom, animale și om tot la fel considerate,
Fiindcă toate sunt privite cu-a Lui sacră simplitate.
El doar Este și atât! Nu-i nicicând judecător,
Fajă de tot ce există este veșnic iubitor!

Nu-i ticăloşie-n lume în stare să-i depăşească
Imensa Lui Bunătate, firea să i-o copleşească.
Binele, la fel şi răul, tot la fel apreciate,
Părţi fireşti din al său corp de-aceiaşi însemnătate.

Cum ar putea să condamne o parte din El pe alta!?
Tristeţea, ca şi bucuria este la fel estimată.
N-are grilă de păreri, precum omul neîmplinit.
Ceea ce în noi apare – El, pe loc, a devenit.

Precum noi – întocmai El, în oricare-mprejurare,
Fiind iubire creatoare, iubeşte pe fiecare.
Ucigaşul e privit cu-ntreaga compasiune,
Căci reproşul faptei sale – va fi iadul pentru sine.

Nici o faptă incriminată, fie chiar ticăloşie,
Căci avem liber arbitru – oferit de Dumnezeu,
prin a Lui mărinimie.
Din orice fapt învăţăm, urcând spre desăvârşire,
Însufind simplul ştiut, totdeauna, prin trăire.

Astfel Dumnezeu-om, prin a lui activitate,
Îşi împlineşte destinul, trăitor, prin simplitate.
Nici un model nu ne-ajută în acest experiment;
Sfinţi, maeştrii, învăţători – sunt, real, impediment.

Să reţinem deci, misterul şi a Vieţii aventură,
Că noi suntem Dumnezei, fără nici o făcătură.
Noi, având în noi ca El – necuprinsa Armonie,
Iubire fără de margini, Frumuseţe, Bunătate şi-o imensă Bucurie.

Dumnezeu este Tot ceea ce există în prezent, ca şi Tot ceea ce a
fost mai înainte şi, de asemenea, ce va fi cândva, vreodată. Numit şi
Energie Cosmică sau Adevăr Absolut care se revelează prin El însuşi.

Nu există ceva în Întregul Univers în care El să nu existe, prin
sacra Lui prezenţă: pământul, pe care călcăm; aerul, ce-l respirăm;
lumina, ca şi întunericul. În Tot ce vedem şi simţim, ca şi ceea ce nu
vedem şi nu simţim, se află aceeaşi Eternă Existentă.

Este bărbat şi femeie ca Unică Zeitate. Nicicând şi în nici o parte
El nu lipseşte. El, ca veşnică Iubire, este şi se manifestă drept Viaţă în
perpetuă desfăşurare. Mai este, de asemenea, Gândire creatoare. Nu
este nici rău şi nici bun. Tot aşa nu este nici perfecţiune, fiindcă în

clipa în care ar atinge această culme, înseamnă că perfecțiunea Lui stagnează. Drept urmare, El este în continuă schimbare și permanentă Îndumnezeire.

El se află prezent în Toate câte există și anume: regnul mineral, vegetal și animal. Și pe toate astea le privește cu aceeași simplitate. Adică El doar Este și atât! Nu este nicidecum judecător. Și pe toate câte sunt le privește cu aceeași infinită iubire. Imensa Lui Bunătate nu poate fi copleșită de nici o ticăloșie, oricât ar fi ea de imensă după aprecierea noastră a oamenilor. Binele, precum și răul tot la fel sunt evaluate. Și iată de ce: Dacă tot ceea ce se întâmplă sunt manifestări din interiorul propriei Sale existențe atunci cum ar putea o parte din El, să condamne o altă parte a existenței Sale? Cu Alte cuvinte: În eterna Sa existență nu se află nici o grilă de păreri cum de obicei întâlnim la omul obișnuit – condiționat de către o educație cu totul greșită.

După ce am enumerat o bună parte din însușirile lui Dumnezeu, ne vine mult mai ușor să înțelegem ceea ce a vrut să spună Isus Cristos – pe cât de succint, pe atât de cuprinzător: „Dumnezeu este iubire”, apoi „Eu și Tatăl – Una Suntem”. Într-o altă împrejurare, mai spune: „Ce vă mirați, lucruri mai mari decât acestea (făcute de El) veți putea face”. Sau o altă precizare, făcută apostolilor: „Dumnezei sunteți”. Așadar, noi, toți oamenii, având aceeași filiațiune, suntem frați între noi, ca fii ai aceluiasi Tată Ceresc.

În existența noastră terestră învățăm din tot ceea ce ne scoate în cale desfășurarea firească a Vieții. Iar calea spre desăvârșire se realizează prin trăire personală a ceea ce cunoaștem.

Nimeni din afara noastră nu ne poate ajuta. În fiecare dintre noi există tot ceea ce avem nevoie pentru a trăi adevărata Viață, căci toate însușirile lui Dumnezeu se află și în Scânteia din noi ca Armonie, Frumusețe, Bunătate și Iubire fără margini.

Să ne amintim mereu că suntem aici, pe Pământ, pentru o perioadă de timp limitată. Și, în asociere cu materia densă, avem sfânta misiune de a ne descoperi Cine Suntem cu adevărat și a trăi realmente Ceea ce Suntem.

5. CE SE ÎNTÂMPLĂ CÂND MURIM ȘI REVENIM?

Zisa-moarte temătoare, prin greșite-aprecieri,
E fondată pe imagini ce determină fiori.
Unii cred c-aici e totul – doar o viață pe pământ
Și-apoi, urmează neantul – drept fatal deznodământ.

Alții, cred că fenomenul se-nscrie ca detașare:
Spiritul – Esență pură – prin ultima răsufflare,
Părăsește corp și minte – elemente pur lumești,
Fiind atras în alt climat, de subtilități cerești.

Ambele evaluări n-au în ele adevăr,
Ele fiind simple păreri – un concret neadevăr.
Noi, ca ființă trinitară: corp, minte și Spirit – Una,
La fel vom fi după moarte și vom exista întruna.

Când se-implinește destinul de făptură întrupată
Sufletul pleacă din trup, cu-n întreaga fire constantă;
Următ de corpul eteric, ce-mbină forma carnală,
Și lasă în urma sa masa densă minerală.

Apoi, mîntea – cu zestrea memorială – urmează aceeași cale,
Completând, deci, trinitatea cu distincțiile sale.
Prin urmare, ea-i prezintă și-n noua dimensiune
Cu energii mai subtile în frecvență acțiune.

Dacă dorim revenirea, într-o nouă-ncorporare
Sinele nostru divin face-o nouă separare
Ale celor trei fragmente, mai înainte amintite,
Și-n acest context rămâne O Singură Energie cu trei
Insușiri distincte.

În această perspectivă, privind noua întrupare,
Corpul eteric reduce excesiva sa vibrație.
Prin această-nceținire el produce pe plan fizic, practic,
două elemente:
Materia cea reală și cu masa – cu-ale lor diverse-aspecte.

Aici materia-i creația Gîndului pur – operă deosebită,
Drept aspect înalt mintal, din structură tripartită.
Ea fiind o coagulare de infime energii, controlabile de minte.
Noi, deci, minte dominantă – creierul, cu-alte cuvinte.

Când aceste energii iau amploare, se extind
Sunt de trup eliminate, și-altele sunt abordate, de asemenea,
prin gînd.

Astfel mintea operează prin gândul său reînnoit
Demonstrând Ce Suntem Noi – manifest neconținut.

Corpul eteric prinde gândul și, coborând energia vibratoare
A acestor unități, practic, le sintetizează în materii creatoare,
Clădind astfel corpul nostru, ce se schimbă după câțiva ani de zile.
Așadar, acest corp fizic ne-nsoțește prin înprospătări utile.

Gândurile negative despre boală, suferință
Sau mânie persistentă, ură, ca și orice neputință
Trupul, în mod fizic, le traduce, imprimate pe figură,
Drept dezordine în sine, demonstrând a lui structură.

Sufletul doar urmărește drama în desfășurare:
An de an, lună de lună, zi de zi și momente trecătoare,
Exprimându-și-ncontinuu Adevărul despre Sine;
El nu uită niciodată gândul propriu creator al originii divine.

Toată misiunea Lui este să-și reamintească...
Și... mereu reamintească – prin insistență firească,
Cine Este El – acum și-apoi singur să aleagă
Cine vrea, pe loc, Să Fie a Sa existență-ntrăgă.

În acest mod e activ – Acum și-n Eternitate
Cicluri etern creative, experiențe; imaginație, realizate,
Cunoaștere și evoluție în ceva Necunoscut.
După ce-am aflat acestea suntem și apt de-implinit.

În viața după viață, iată și-alte fenomene
Pe care le întâlnim cu învederate semne,
A Aceluia ce-am fost în ultima existență,
De făptură întrupată, repetând a ei prezentă:

Practic, e o retrăire – film al vieții-n derulare,
Văzând cauze – efecte în eternă conjugare;
În acest fel învățăm omul vechi să-l recreăm,
Iar Cunoașterea oferă calea cum să-l transformăm.

Raiul, iadul – seci creații de natură personală,
Bazate pe închipuire, deci, cu totul ireale;

Recompense și pedepse sunt consecințe firești,
Cauzal determinate de comportări strict lumești.

Judecări-judecător – la fel, de om născocite
Din interese meschine, totalmente, închipuite;
Dumnezeu fiind socotit dur, gelos, neîndurător,
Nu eternă Bunătate, real, Tată iubitor.

În final, toți pământenii, fără vreo deosebire,
Vor cunoaște prin trăire propria desăvârșire;
Fii de Dumnezeu suntem – în Esență – caractere similare,
Scântei din Sacra Lumină și iubire sfințitoare.

Moartea este un fenomen fictiv care, prin aprecieri cu totul greșite, determină sentimente de teamă și înfricoșare. Unii semeni, trăind în imperiul necunoașterii sau a unei educații eronate, își imaginează că nu au decât o singură existență, legată de această lume, prin actualul corp carnal. Și că, o dată cu ultima răsuflare, totul dispare în neant, ca un fatal deznodământ. Alții cred că fenomenul moarte se înscrie ca detașare a Spiritului de celelalte elemente, care compun integritatea ființei – fiind atras într-un climat corespunzător subtilității Sale divine.

Ambele afirmații sunt doar simple păreri care nu conțin nici un fel de adevăr. După așa-zisa moarte – noi, o dată cu desprinderea de veșmântul fizic, vom continua să funcționăm tot ca făptură trinitară. Așadar, când se împlinește destinul de făptură întrupată, Spiritul îi cere Sufletului să părăsească trupul, care a devenit inapt continuării existenței pe acest plan. Sufletul, care cuprinde totalitatea proceselor afective, intelectuale și voliționale, numit și psihic, este deci primul care părăsește corpul fizic. După el urmează corpul eteric, care îmbibă corpul carnal, lăsând în urma sa materia densă, minerală. În al treilea rând se desprinde mintea, cu zestrea ei memorială, completând deci trinitatea cu distincțiile sale.

De-acum ne aflăm și evoluăm în alte dimensiuni tot mai subtile de existență în care vom trăi ca Unitate funcțională.

Dacă dorim să revenim într-o nouă întrupare, iată cum se desfășoară acest proces de coborâre într-un alt corp carnal: Sinele nostru divin face o nouă separare a celor trei fragmente amintite anterior. În acest context rămâne O Singură Energie care, însă, dispune de cele trei însușiri ale fragmentelor respective. În perspectiva noii întrupări, corpul eteric își reduce frecvența vibrației excesive și dă naștere la două elemente: materia cea reală și masa densă cu aspectele lor distincte.

Aici materia este creația gândului pur a mintalului și constă din coagularea de inime energii, care sunt controlate de către minte. Ori de câte ori aceste energii iau amploare și se extind, ele sunt eliminate de către trup. În locul lor sunt aduse altele tot de către procesul de gândire.

Mintea operează deci, transformări prin gândul său, mereu reinnoit, care realmente suntem noi care ne manifestăm distinct de la un moment la altul. Corpul eteric prinde gândul și-i coboară energia vibratoare pe care o sintetizează în materie creatoare. În acest fel, corpul nostru se schimbă neconținut cu materie nouă, proaspătă în permanență.

Gândurile noastre negative: despre boală, suferință, mânie persistentă, ambiție, nepuință, frică, ură, vanitate, trufie sunt traduse în corpul fizic și imprimate pe figură, drept dezordine, care ne demonstrează ceea ce suntem la acest nivel de manifestare. În această conjunctură de gândire față-n față cu trupul fizic, Sufletul doar urmărește în mod permanent, cum se desfășoară drama în totala ei manifestare. Și, concomitent cu această simplă observare, El încontinuu își exprimă Adevărul despre Sine și de Gândul creator al originii divine. Toată misiunea Lui este aceea de a-și reaminti cu insistență firească, Cine Este El acum și singur să decidă cine vrea, pe loc, să fie ca Existența Integrală.

Numai în acest mod Sufletul este activ în Eternul Moment Acum, ca și în Eternitate prin cicluri de Existență, de neconținută creativitate, experiențe, imaginație, realizare, cunoaștere și evoluție înspre ceva Necunoscut.

Să nu uităm nici o clipă, că îndată ce am luat cunoștință de aceste descoperiri, înseamnă că și noi suntem capabili să le punem în aplicare. Cunoașterea de Sine apare deci și ca obligație, impusă de propria noastră evoluție spirituală.

În continuare, iată și alte fenomene cu care ne vom întâlni, îndată ce vom părăsi corpul fizic. Mai întâi vom retrăi filmul ultimei noastre existențe. Tot ceea ce am făcut se va derula pe suprafața conștiinței, întocmai ca un film de cinema. Iar noi, ca unic spectator, vom retrăi, însoțiți de emoțiile respective: fapte, întâmplări și evenimente, așa cum s-au petrecut ele la vremea aceea. Această oglindire, însoțită de autoreproșuri, pentru greșeli și păcate săvârșite și de satisfacții pentru binele făcut, vor deveni capital de cunoaștere și înțelepciune pentru viitoarea noastră întrupare. De asemenea, în noua dimensiune în care ne vom duce, nu vom întâlni nici rai și nici iad, ca locuri de desfătare sau chinuire veșnică. Tot așa nu vom întâlni nici un dumnezeu, ca judecător aspru, gelos, dur și neîngăduitor, care să ne judece pentru

tot ce am făcut în viața de pe Pământ. Toate acestea nu sunt altceva decât simple născociri lumești, cu o vechime multimilenară, care s-a perpetuat prin transmitere de la o generație la alta până în vremea noastră.

Orice ființă umană – apreciată ca sfânt, maestru sau îndrumător – care pretinde că poate să aducă, prin puterea sa, ameliorări spirituale unui alt semen, este pe cât de ignorant, pe atât de orgolios sau trufaș. Această ignoranță îl caracterizează și pe credulul lipsit de discernământ, umil și ascultător.

În noi toți – fără nici o deosebire – există Una și Aceași Scânteie Divină, desprinsă din Imensa Flacără care este Dumnezeu. Ea este adevăratul nostru maestru îndrumător, care ne conduce spre desăvârșire. Și datorită fiecărui întrupat este aceea de a O descoperi și a-i da ascultare.

Iar Cunoașterea de Sine – realizată de noi înșine, prin noi înșine – este accesibilă tuturor. Ea este calea cea mai ușoară și absolut eficientă, prin efecte sfințitoare, ușor perceptibile încă de la început.

6. CONȘTIENT, CINSTIT ȘI RESPONSABIL

A fi conștient, cinstit și responsabil
Reprezintă atitudini de trăitor veritabil.
Liber și independent de tot ce e trecător,
Întâlnind noul Vieții, el, la fel, de-nnoitor.

Dar, să vedem pe-ndelete fiecare însușire:
Starea de simplă Conștiință e o Stare de Trezire.
Atenția folosită în postura sa globală,
Drept privire de ansamblu, la clipa cea actuală.

Nu se urmărește scop, nu-i nici o anticipare,
E o Stare de „A Fi” – fără-anume așteptare;
Ființa întreagă adunată ca Un Tot interior.
Așadar, total desprins de mediul exterior.

Calitatea de cinstit se afirmă de la sine:
Bunătate, Frumusețe – fără nici o opțiune;
Suntem o Simplă Prezență – prin trăire sfințitoare,
Noi cu noi în armonie și lucidă Integrare.

O mai numim probitate și, la fel, onestitate,
Respect, stimă, precum și fidelitate;
Toate-aceste sinonime același lucru exprimă,
În raport de-mprejurări, cu relația sublimă.

Și-n sfârșit, a treia stare e răspunderea deplină
Pentru fiecare vorbă, faptă, ca și acțiune fermă,
Clară, certă asumare pentru-ntreaga comportare.
Realmente, nu-i admisă nici un fel de derobare.

Când greșeala-i percepută și-nțeleasă ca atare
Faptu-n sine ne obligă, chiar pe loc, o cercetare.
Calea spre desăvârșire prin pași mici se-nfăptuiește,
Permanent eliminând tot ce ni se-impotrivește.

Acest set de aptitudini omului implementate
Îi conferă energia pe fund de sacralitate,
De-a se cunoaște pe Sine ca Dumnezeu intrupat,
Drept dar binecuvântat, tuturora acordat.

Practic, aceste concepte, urmărite cu rigoare,
Dau efecte pe potrivă, la fel de revelatoare.
Fiecare practicant în măsură să trăiască
Clipe de-naltă frecvență în măsură să sfințească.

Un veritabil practicant al Cunoașterii de Sine se manifestă în mod
frecvent pe fundalul acestor trei însușiri: conștient, cinstit și respon-
sabil. Să vedem pe îndelete și cu explicațiile de rigoare, ce înseamnă
fiecare în parte și cum anume le trăim cu adevărat:

Starea de simplă Conștiință este o Stare de Trezire, adică de
uniune cu clipa, care este de fapt singurul timp real. Se realizează cu
ajutorul Atenției lucide și atotcuprinzătoare. Nu se urmărește scop,
deci nu se anticipează vreo anume împlinire în viitor. Este o simplă
ipostază de „A Fi”, fără să ne așteptăm la ceva în schimb. Așadar,
suntem un perfect prezent „Acum și Aici”, ca Un Întreg funcțional:
corp, minte și Spirit în Unire desăvârșită.

Calitatea de cinstit se afirmă de la sine, ca Bunătate, Frumusețe,
fără să vizualizăm vreo anume opțiuni. O mai putem numi onestitate,
fidelitate, stimă sau respect. Numai trăind în interior această atitudine
o vom exprima și în afara noastră, față de toată lumea. Iar recompensa
se afirmă chiar prin mulțumirea ce ne-o oferă propria comportare,
prin ea însăși revelatoare.

Și, în final, responsabilitatea este acea atitudine curajoasă pe care ne-o asumăm prin exprimare și trăire totodată, pentru fiecare gând, cuvânt sau acțiune. Nu se admite nici un fel de derobare sau eschivare, chiar dacă va trebui să suportăm o anume sancțiune pentru atitudinea noastră. Dacă, de pildă, am greșit ceva, răspunderea ne obligă, pe loc, să reparăm prejudiciul pe care l-am adus cuiva, conștient sau inconștient. Căci calea spre desăvârșire se înfăptuiește numai și numai prin cunoaștere, răspundere și corectare a propriilor atitudini, prilejuite de permanentele provocări ale Vieții, în eterna Ei desfășurare.

Acest set de aptitudini, implementate în viața noastră cotidiană, ne conferă atât energia necesară bunei desfășurări, cât și sacralitatea cunoașterii corecte a Ceea ce Suntem de fapt, adică Divinitate întrupată. Iar practicarea corectă, urmărită cu perseverență, ne va oferi, încă de la început, efecte benefice, revelatoare asupra întregii noastre ființe.

7. CREAȚIE ȘI EVOLUȚIE

Mintea cea iscoditoare a omului împlinit
Mereu și-a pus întrebarea, prin firescul său gândit:
Ce-a fost oare la-nceput în Imensul Necuprins,
Din care toate-au purces și-ncontinuu s-a extins?!

La-nceput a fost Cuvântul care îngloba pe toate,
Și-n acest concept, idee – socotită Realitate
Ce-nsuma pe Dumnezeu – Existență Infinită
Fără-nceput sau sfârșit, prin Ea însăși întocmită.

Or, cuvânt fără gândire, e lipsit de lămurire,
Prin el nimic nu aflăm, fără astfel de-nsoțire.
Gândul este fundamentul cu putere de creare,
El fiind Tot Ceea ce Este, prin eterna Lui mișcare.

De-acum e clar înțelesul, Dumnezeu este Gândire,
Postamentul cert al Vieții și a Ei alcătuire,
Dragoste și Înțelepciune și permanentă Ființare,
Un Proces evolutiv, prin El însuși, consecventă revelare.

În al Său prim început era Spațiul Infinit
Și Gândire Infinită – Un Întreg desăvârșit.

Astfel ar fi și rămas de nu s-ar fi contemplat,
Adică, întors launtric, prin gândire reflectat,

Iar cu fiecare gând, rațiunea îi releva a Lui proprie valoare,
Ce-i dă formă, dezvoltare încontinuu, tot mai mare!
Tatăl care pân-atunci nu-i dăduse importanță Ființei Sale
Își dezvoltă al Său Sine, prin aprecieri reale,

Și, din Dragoste de Sine, a-nceput prima creare:
Noi fiind primii Săi creați – cu însușiri similare.
Deci, ca fii de Dumnezeu, de El am fost înzestrați,
Să fim și noi creatori și cu Dragoste dotați!

Liberi și independenți, cu puteri nelimitate,
Totul depinde de noi și-a noastră activitate!
În ce mod ne-ajustăm Vieții și-a Ei eternă-mpkinire
Cu zestrea de însușiri – însumate-n noi ca fire?

Îndată ce-am fost creați, noi ca zeli înzestrați,
Am creat tot ce se vede – de Dumnezeu ajutați:
Planete, stele, universuri, la nivelul lor divers,
Râuri, plante, animale – ca număr, varietate fiind Un
Întreg Univers.

Drept durată a creării și-mpkinirii prin a noastră-activitate
După socoteala-n ani – miliarde socotite.
Apoi, la un moment dat, neputând să admirăm
Opera de noi creată și-n ea să ne integrăm,

Am creat corpul carnal – un veșmânt strict personal.
Iată cum a fost creat trupul individual:
Vibrarea Conștiinței-Lumină a fost real coborâtă
La frecvențe tot mai joase, pân-la materia brută.

Iar trupul a fost dotat cu organe de simțire
În măsură să ne-ajute în relația – noi – și-ntreaga-alcătuire.
Deci, corpul nu este omul, ci doar simplu înveliș,
Și un partener de drum – virtual păienjenis.

Zece milioane și jumătate ani de trăire laolaltă
Cu acest corp minunat – structura lui mereu mai sofisticată,
Precum era la-nceput – o grotescă pocitură
Față de forma prezentă, de superbă arhitectură.

La-nceput aceste corpuri – complet lipsite de sex –
erau asemănătoare,
Ele fiind realizate de un grup de Dumnezeu prin metoda de clonare.
După multe încercări, duse cu perseverență,
Ființa-om, devenind sexuală, schimbă a ei existență.

Din acel vestit moment, realmente crucial,
Viața altfel abordată, prin raportul conjugal
Dintre bărbat și femeie – cu gene deosebite,
Ce dau naștere la corpuri unice, deosebite.

Și iarăși o întrebare. Care-i scopul șirului de vieți trăite
În această asociere – Spirit-corpuri însoțite?
Unul singur: Să-nvățăm a ne cunoaște prin trăire emotivă.
Emoția-nregistrată drept sufletească trăire efectivă,

Ce ne va-nsoți continuu în lunga peregrinare;
Comoară neprețuită, drept omagiu dus Acasă și firească afirmare
În Căminul Părintesc – Corpul Tatălui Divin,
Ca eternă proslăvire și-mplinire de destin.

În final, să reținem, deci, esența și corecta îndrumare:
La-nceputul vieții noastre, Tatăl era „Vid” total și
fără de-nfățișare,

Fiind complet lipsit de formă și Spațiu fără Lumină
Și așa ar fi rămas dacă nu își contempla Existența Sa deplină.

Folosind în acest scop, ceea ce numim Gândire.
Gândul, folosit de El îl transformă în Lumină – deci, o primă
împlinire,

Și, fiecare din noi a devenit o asemenea Lumină,
Sufletul nostru creat, prin acțiune divină.

Capabil să-și prindă gândul, fixându-l de sentimente,
Să pătrundă înăuntru, să-l considere, dezvolte cu însușiri inerente,
Ca să-l facă creator, prin proces evolutiv – permanent innoitor,
Expansiunea sfințirii – efect insuflețitor.

Convingeri și certitudini de realizări vădite
Pe drumul spiritual, cu-Adevăr împlinite,
Le oferă fără greș Cunoașterea cea de Sine
Pe clipe realizată, ca eternă prospețime.

Nu pretinde nici efort, nici siluire,
Ci o simplă întâlnire cu a minții rătăcire,
Care, fiind doar ficțiune, prin demascare dispare
Și-Adevărul e-ntâlnit în fireasca Lui grandoare.

Noi în El și El în noi – perfectă Comuniune,
Cu efecte pe potrivă, precum Sfânta Uniune.
Asta, însăși Viața ne pretinde, să fim cu Ea pe momente trăitoare,
Numită și Cale dreaptă – cu efecte sfînșitoare.

Ființa umană, încă de la începutul existenței sale ca ființă rațională și-a pus cu insistență întrebarea despre ceea ce a fost la început și cum a luat naștere Întregul Univers cu toate câte se află în imensul Său cuprins.

În cele din urmă, s-a lansat conceptul că la început ar fi fost Cuvântul și El era Dumnezeu, care a creat tot ceea ce se vede. Această idee, apreciată în continuare ca fiind Realitate Absolută s-a păstrat până în zilele noastre ca simplă formulă memorială repetitivă.

Acum, la începutul celui de-al treilea mileniu, reluăm ideea străbunilor îndepărtați cu o altă întrebare: Poate să existe cuvânt rostit fără ca mai înainte să fie gândire? Răspunsul la o asemenea întrebare îl poate da orice ființă umană, indiferent de gradul ei de cultură. De fapt, ce este cuvântul, vorba, exprimarea decât un veșmânt al gândului exteriorizat!? Așadar, să corectăm greșeala săvârșită de către înaintașii noștri, care, prin nenumăratele repetări, s-a impus în mod artificial, ca Realitate Existențială. La început a fost, deci, Gândul care este Dumnezeu, ca fundament al întregii Existențe, cu puteri nelimitate de creație. Și iată cum putem verifica noi înșine această extraordinară ipostază. Când mintea tace necondiționat, întâlnim pacea absolută sau „Vidul psihologic”, în care noi înșine doar Suntem. Simpla Stare de „A Fi” ne unește, de fapt, cu Infinitul și realizăm și acel Gând Nelimitat, care este Dumnezeu.

Prin urmare, a fost, este și va fi întotdeauna acest Spațiu Infinit, în care exista Dumnezeu – Gândire Infinită. El fiind ca Un Întreg Necuprins ca Existență Singulară se manifestă în mod simplu printr-o Unică Vibration. Altfel exprimat, pentru o mai ușoară înțelegere a noastră: un inspir, urmat de un expir, drept mișcare permanentă, ca Un Tot cronometrat. Ori și mai simplu: Un „A Fi” și „A Nu Fi”. Și această Existență perpetuă ar fi rămas neschimbată, pentru că Dumnezeu, ca Energie Infinită nu-și putea cunoaște propriul Sine, fiind doar acest Întreg. Dar, la un anumit moment, intrând înăuntrul Său, a început să se contemple, ca Stare de Gândire și reflecție. Și prin procesul de

gândire a început să-și pună tmei propriului Sine, iar prin Dragostea de Sine a început prima creație. Noi, oamenii, copia Lui, suntem prima Sa creație, dotați cu aceleași însușiri precum Tatăl Cereș.

Încă de la naștere, noi dispunem de o totală independență și calitatea de Dragoste atotcuprinzătoare, oferite chiar de Divinul Creator. O altă însușire a noastră, de asemenea, dată de i-arintele nostru Cereș a fost darul creator.

Înzestrați cu aceste însușiri, noi am creat întregul univers fizic, cu toate căte sunt cuprinse în cele trei regnuri: mineral, vegetal și animal. Toate au fost materializate în milioane de ani – după socoteala minții omeneste. În acea perioadă de creare noi funcționam ca entități spirituale și în asociere, unii cu alții, ca grupuri operaționale, ne-am ales ceea ce vrem să creăm. Unii au ales crearea materiei dense, alții un anumit gen de plante sau animale etc. La o altă perioadă de evoluție, fiecare grup de creatori a început să-și admire opera de ei creată. Dar, la scurtă vreme, unii creatori și-au văzut opera distrusă de către creațiile altor grupuri de creatori. De exemplu: cele mai minunate pajiști de vegetație au început să fie devorate de animalele ierbivore, create de alți frați, iar animalele ierbivore au fost și ele sfâșiate de către carnivore, creații ale altor grupuri de creatori. Fenomenul respectiv a produs desigur, multă suferință, dispute și contradicții între Spiritele creatoare. În cele din urmă, dumnezeii creatori, pentru a-și cunoaște și proteja mai bine propriile creații s-au hotărât să-și creeze ei înșiși un înveliș de materie densă. Și, prin colaborare, au dat naștere la actualul corp omenesc. La început aceasta avea o înfățișare grotescă, față de actualul corp, însă pe parcurs forma sa inițială a fost mereu ameliorată. Se afirmă că ființa umană, dotată cu organe de simțire, locuiește într-un asemenea corp de zece milioane și jumătate de ani. La început corpurile erau lipsite de sex, totul se realiza prin sistemul de clonare de către un grup de dumnezei. După mai multe tentative ființa a devenit sexuală. Descoperirea respectivă a fost socotită drept moment crucial în desfășurarea Vieții pe acest plan, de dumnezei întrupați cu gene distincte, capabile să dea naștere la corpuri unice.

În urma celor demonstrate, corpul nu este deci omul real, adevărat, ci doar un simplu înveliș trecător și perisabil. Drept urmare, pentru lămurirea întregului proces al existenței noastre, survine în mod firesc, o altă întrebare: Care este adevăratul scop al întrupării? Să învățăm, în asociere cu trupul, a ne cunoaște prin trăire emoțională. Emoția fiind dovada trăirii cu adevărat a propriulul Suflet, care îl însoțește pe tot parcursul peregrinării de întoarcere Acasă, adică în Sânul Tatălui Cereș.

În final, să reținem esențialul și îndrumarea respectivă, privind folosul nostru spiritual. La începutul existenței noastre Tatăl Cerească era Un Imens Vid, fără nici o înfățișare, lipsit de formă, ca și de lumină. Și așa ar fi rămas dacă nu își contempla, prin El însuși, propria Sa Existență. Folosindu-și propria Gândire a dat naștere la Lumină, ca primă realizare. Iar noi, fii ai Lui, am devenit această Lumină. Suflul nostru fiind creat prin această Iluminare, are capacitatea de a prinde Gândul care este Dumnezeu și să-l fixeze în sentimente. În acest fel suntem și noi creatori, într-un nemijlocit proces de evoluție, de la o clipă la alta, prin inerenta insuficiență. Astfel ni se revelează convingeri și certitudini de realizări vădite pe drumul spiritual, ca adevăruri împlinite. Iar Cunoașterea cea de Sine oferă, fără greș, împliniri efective pe clipe în eternă desfășurare, ca prospețime absolută.

Această cale directă nu pretinde nici efort și nici siluire sau anticipare a vreunui anumit rezultat. Ea constă într-o simplă întâlnire cu mintea noastră haotică, structurată tempo-spațial, care aleargă fără rost, în mod mecanic, fie în trecutul, deja consumat, fie înspre un viitor imaginar și nesigur. Ambele atitudini fiind fictive și cu totul nefolositoare la întâlnirea cu Viața, care este permanent nouă, proaspătă de la clipă la alta.

Simpla demascare a minții haotice, face ca ea să dispară instantaneu și în „golul psihologic”, astfel survenit, Adevărul Absolut singur ni se revelează prin Imensa Lui grandoare. Iar noi cu El în perfectă Comuniune, întâlnim Realitatea Vieții, care este însuși Dumnezeu. O asemenea ipostază concretizată pe momente trăitoare, determină transformări benefice radicale și inerent urcuș pe scara evoluției spirituale.

8. CUNOAȘTEREA ȘI TRĂIREA

A cunoaște sau a ști, a fi bine informat
Reprezintă o-nsumare – capital mental păstrat:
De idei, fapte, întâmplări înscrise prin memorare,
Care, doar prin repetare, devin, practic, posedare.

Iar la-ntâmpinarea Vieții – în eterna Ei mișcare,
De la o clipă la alta – permanent innoitoare,
Mintea reacționează și perturbă ce-i Real,
Noutatea absolută, din momentul actual.

Simplul știut, fără-trăire, dă importanța de sine;
De fapt, suntem un fragment – drept egou în acțiune,
O minte deficitară ce-și arogă importanță,
Pe ce-au spus unii și alții – în noi, falsă rezonanță,

Imitarea-i ignorantă, nu trăire-adevărată
De om, ființă trinitară, cu Întregul laolaltă;
Doar în astfel de postură ne manifestăm plenar,
Cunoaștere și trăire, de înțelept avatar.

Dar, ce este Înțelepciunea, prin cuvinte explicată
În a Ei capacitate cu efecte sfințitoare – pe Absolut rezeamată?
Ea-i o Stare de „A Fi” prin cuprindere globală, de-o
vădită simplitate,
În care se revelează Unica Realitate.

În această conjunctură – cunoaștere și trăire în perfectă Uniune,
Se confirmă Înțelepciunea, prin a noastră opțiune;
Noi fiindând ca Unitate și certă Iluminare
În pas cu mișcarea Vieții, în a Ei desfășurare.

Totul trece prin gândire, logică și demonstrare
A propriului Adevăr, prin a noastră angajare,
Desprins de formulări seci – de la alții-mprumutate,
Precum am fost educați de-ngusta mentalitate.

Astfel omul vechi dispare și un alt om se ivește,
Ca prospecție constantă în relații cu Ce Este.
Noul om e temeliea altei lumi superioare,
De cea existentă astăzi – manifestă prin lentoare.

Realizarea de Sine – omul devenit iubire
Spontan se concretizează în a minții neclintire,
Când Viul din noi și Viața sunt o unică mișcare.
O asemenea ființare – tuturor destinată – așteaptă pe fiecare.

Rostul întrupării noastre stă-n această Contopire,
Pe clipe realizată – de fapt, și-ndumnezeire,
Când Una Suntem cu Tatăl și-n totală acceptare,
Cu Tot ce oferă Viața în această întrupare.

Cu ajutorul organelor de simțire noi adunăm, conștient sau inconștient, o gamă mai mult sau mai puțin variată de fapte, întâmplări, evenimente. Toate aceste acumulări reprezintă capitalul nostru memorial, intelectul sau mintea propriu-zisă. Acest fond de simple informații, devenit minte știutoare, prin mai multe repetări – aidoma unei plăci stricate de patefon – va întâmpina mișcarea și noutatea Vieții într-un mod neadecvat. Adică, de fiecare dată, când ne vom întâlni cu noutatea Vieții – permanent înnoitoare de la o clipă la alta – vom reacționa în chip automat și obsesiv, potrivit formulei știutoare.

Or, reacția minții noastre, bazată pe știutul înregistrat de celule vechi degradate prin folosire, constituie un real obstacol, atât la cuprinderea, cât și la înțelegerea corectă a noutății Vieții din acel moment. De fapt, în acea clipă noi funcționăm doar ca simplu fragment intelectual, care definește sinele fals sau ego-ul. În această conjunctură de simplu știutor, ne arogăm importanță psihologică, bazându-ne, în general, pe informații străine de propria descoperire. Iar imitarea înseamnă ignoranță și nu cunoaștere autentică, prin trăire personală în ipostaza de făptură trinitară.

Numai funcționând ca Un Întreg: corp, minte și Spirit – Una – în prezent, în Comuniune cu clipa actuală, noi suntem și ne manifestăm ca înțelept avatar. Cunoașterea, deci, prin trăire a ceea ce ne oferă Viața, în a Ei veșnică mișcare, este caracterizată drept autentică Înțelepciune comportamentală. Și totul se desfășoară printr-un proces de gândire logică și autocunoaștere a ceea ce numim Adevăr incontestabil, trăit în mod individual. În această fericită modalitate de „A Fi”, în uniune cu prezentul, dispare vechiul om, format de către o educație greșită – susținută de formule seci, împrumutate de la alții prin simplă imitare.

Iar în locul său se ivește noul om, cu o conștiință mereu înnoitoare, capabilă să întâlnească în mod real, cu adevărat, Ceea ce Este într-o eternă schimbare pe clipe în desfășurare. Și, o dată cu apariția acestui om – diferit de cel vechi, ca atitudine și funcționare – se pune temelia unei alte lumi, cu totul distinctă de cea actuală.

Să reținem, așadar, ca un etern memento, că simpla cunoaștere a ceva, fără de trăire efectivă, este și rămâne un permanent obstacol în calea evoluției noastre spirituale.

Realizarea de Sine, ca Iluminare, Înțelepciune și Iubire, se concretizează numai prin pacea sufletului, adică dispariția necondiționată a minții haotice, când Viul din noi sau Scânteia Divină și Viața sunt în perfectă Uniune și formează o singură mișcare. Această contopire funcțională este accesibilă tuturor ființelor umane, indiferent de capacitatea lor intelectuală. Acesta este și rostul adevărat al întrupării

noastre. Să avem deci mereu în vedere: atât originea noastră divină, cât și infinitele posibilități de Îndumnezeire, prin Cunoaștere și trăire în Uniune cu Divinul Creator.

9. CUNOȘTINȚELE ȘI ÎNȚELEPCIUNEA

Cunoștințele-s utile – pe plan fizic, o comoară.
Cu ele ne deplasăm în lumea ce ne-nconjoară,
De aici și pân-acolo, spațiu-timp ca-mpănire,
Chiar de la-nceput știut, prin a noastră-nchipuire.

Universul relativ de egou imaginat,
Își structurează valori după cum a fost format,
Mediul unde s-a născut și primit drept educare,
Familie, școală, credință, cu inscripții arbitrare.

Cumulul de cunoștințe li dau o falsă valoare,
Vanitatea și orgoliul, permanent însoțitoare,
Li demască goliciunea, prin efecte negative,
Însul, în conflict cu el – stări continuu depresive.

Vedem oare toate astea, precum privitu-n oglindă,
Când „ce e”, văzut, dispăre, într-o unică secundă?
În acel Moment noi suntem înglobați cu Infinitul,
Cu Părintele Ceresc, devenind chiar Absolutul.

Acum, în această clipă e Cunoaștere trăită,
Noi, fiind Ea – Înțelepciune de la sine împlinită;
Prin Ea aflăm sensul Vieții ca-ntrupare,
Unitate intrinsecă – drept măreție, grandoare.

Așadar, Înțelepciunea e prin Ea-Îndumnezeire,
Care spulberă ce-i fals – searbăda alcătuire,
Și ne arată Cine Suntem – un Dumnezeu întrupat,
Coborât cu scop precis – după cum ne-am programat.

Re-crearea fiind motivul de veșnică-înnoire,
Un urcuș neconținut și-autentică sfințire.
Asta suntem, dragi prieteni – precum Dumnezeu ne-arată
De ființare – neființare cu Sublimul laolaltă.

Trinitate conștientă – Una cu Eternitatea
Fără-nceput sau sfârșit – consecvent Realitatea!
Și-n final, o precizare celor cupleșiți de minte,
Ce ființează ca roboți, prin aducere aminte:

Mintea veche în mișcare nu-i decât malmușăreală,
Insul, posedat de ea, trăiește prin amăgeală.
Prin acest fragment al ființei nu vom afla niciodată
Ce-i Sublimul Adevăr sau Iubirea-adevărată.

De-i văzut – așa cum este – obstacol la Înțelepciune,
Instantaneu, ea dispare, precum orice ficțiune;
Iar în „golul” survenit, ființa-ntreagă se adună
Și trăim acest Moment cu Dumnezeu împreună.

De asemeni, să reținem, privind temele tratate,
Importanța lor vitală și-a lor durabilitate.
Cunoștințele se pierd, prin fireasca lor uitare,
Înțelepciunea rămâne, ca-nșușire sfințitoare.

Existența noastră de zi cu zi, ca făptură întrupată, ne solicită să cunoaștem cât mai multe și variate informații necesare propriei vieți. Fără un stoc minim de cunoștințe nu ne-am putea deplasa, de pildă, de la un loc la altul. Fiecare activitate lucrativă – menită să ne aducă un anumit profit – ne obligă să cunoaștem cât mai multe din tainele meseriei respective.

Așadar, ființa umană – considerată la acest nivel psiho-somatic – este strict legată de un capital informativ, pentru buna desfășurare a propriei sale vieți. Iar aceste cunoștințe le acumulăm potrivit educației primite, de la mediul familial, școală, credințe și, eventual, literatura studiată. Însă, toate aceste cunoștințe, prin simpla lor înregistrare memorială, au tendința permanentă de a oferi posesorului respectiv importanță de sine, vanitate, orgoliu și chiar trufie. Acesta este stadiul de dezvoltare etic și moral al omului obișnuit din epoca pe care o străbatem. Or, dacă în mod cinstit privim modul nostru de comportare, al celor din jurul nostru sau la nivel planetar, vom descoperi că noi, pământeni, ne aflăm încă în stadiul de primitivism spiritual.

În cazul că și dumneavoastră, cititorul, conștientizați că lucrurile se petrec în acest fel, începând de la individ la întreaga comunitate, atunci nu ne vom mai mulțumi cu propria noastră comportare. Și nu vom mai afirma niciodată că atitudinea noastră și a lumii, în general, în fața mișcării Vieții, este, prin ea însăși, naturală.

Confrunțați cu nemulțumirea noastră, iată ce ne oferă Cunoașterea de Sine, care se realizează de fiecare ins în parte, în mod direct, nemijlocit. Practicarea corectă este simplă și încurajatoare, oferindu-ne, încă de la început, efecte benefice revelatoare. Atenția lucidă, globală și dezinteresată este unicul instrument de care avem nevoie. Cu ajutorul Ei observăm în mod direct întreaga activitate haotică a minții posesive, care fără rost aleargă când înspre un trecut, cândva consumat, când înspre un viitor, pe cât de imaginar pe atâta de incert. Iar prezentul pentru ea este și rămâne un veritabil mister.

Simpla vizualizare, cu ajutorul Atenției, a acestei minți o face să dispară instantaneu, precum întunericul în fața unui fascicul de lumină strălucitoare. Dispariția spontană a ei ne oferă de la sine pacea sufletului și armonia interioară. De asemenea, în aceeași clipă ni se deschide o fereastră spre Mărețiile Infinitului în care ne contopim.

În acel Moment sublim de cunoaștere trăită, aflăm adevăratul scop al Vieții de făptură trinitară, manifestă ca iubire și Înțelepciune în tot ceea ce gândim, afirmăm și facem. Astfel de clipe trăite ca Om Întreg în perfect contact cu întregul șuvoi al Vieții, vor conduce, în final, la fenomenul Iluminării sau Eliberării din calapoadele ego-ului sau minții deficitare, posesive, ai cărei prizonieri suntem din vremuri foarte îndepărtate.

De-acum, ca ființă astfel eliberată, aflăm cu ușurință că la suprafața conștiinței noastre ne comportăm ca făpturi meschine, egoiste, mereu ascunse sub diverse măști, pentru a camufla goliciunea sufletului. Măștile sunt schimbate adesea, în funcție de propriile interese. Dar, încercând să înșelăm lumea, de fapt, ne înșelăm mai întâi pe noi înșine. Și, concomitent cu degradarea noastră etică, morală și spirituală influențăm, în mod negativ, întreaga omenire.

În final, să reținem, deci, că noi, oamenii, fiecare în parte, nu vom putea funcționa în chip natural și inteligent, decât ca ființă trinitară – corp, minte și Spirit – Una. O asemenea Unitate – înfăptuită, după cum am arătat mai înainte – înseamnă și Uniune cu Dumnezeu sau Viața. În acest fericit context, Existența trăitoare este evaluată prin Ea însăși, drept Înțelepciune, care oferă efecte sfințitoare pe calea evoluției noastre spirituale.

Să mai reținem, de asemenea, că atunci când funcționăm ca roboți repetitivi – pe fond de reacții memoriale – suntem și ne manifestăm ca om vechi, condiționat tempo-spațial. Și că un astfel de om – dotat cu o conștiință socială multimilenară – se află la temelia degradării moral-spirituale și a haosului, existente astăzi pe întreaga suprafață a Terrei.

10. DESCHIDEREA SPIRITULUI

Faptul de a fi Ce Suntem – ființa-om încorporată
Nu e deloc întâmplare, că firea ne e-n demnitate
De-a afla Misterul Vieții în a Lui desfășurare,
Spiriți și trup laolaltă, vizând marea rezolvare.

Pân-aici, prin șir de vieți, ca și-n viața actuală,
Am cunoscut prin trăire existența socială,
Unde Dumnezeu-om, prin gândire limitată
A uitat ce-a fost odată – Sursa care l-a creat.

Și-n această rătăcire, noi, prin propria trăire,
Am învățat: ce e ura, gelozia, lăcomia, nefireasca amăgire,
Lipsa de securitate, suferința și mânia,
Răzbunarea și războiul, vanitatea și trufia.

Acest paradis lumesc de noi înșine creat,
Din neștiință, ignoranță, tot mai greu de suportat.
Astăzi, ajuns la liman, se vrea reconsiderat,
Iar Cunoașterea e calea salvatoare de urmat.

Și trezirea e-nceputul, din adâncă adormire,
De-o extremă simplitate, dusă la îndeplinire,
Prin „A Fi” Acel Ce Este – Eterna Totalitate,
Dumnezeu – Gândire Nelimitată și Iubire a Tot și Toate.

Fenomenul strict legat de glanda pituitară,
Numită pecete-a șapte, comparată cu o pară,
Care, simplu se deschide prin dorința arzătoare
De a cunoaște pe Tatăl – în a Lui asemănare.

Orice gând ce se ivește – ființa noastră să devină,
Să iubim oricare clipă, cu firea noastră deplină,
Ca și tot ce-apare-n cale – fără vreo deosebire
Precum Bunul Dumnezeu cu Imensa Lui Iubire.

O astfel de comportare ne unește cu Iubitul Creator,
Noi fiind El și El fiind noi, pururea însoțitor.
Insistența îndârjită și dorința arzătoare,
Prin ele se dovedesc, progresiv, folositoare.

Când iubim pe Cel ce Este în noi pururea prezent,
Adică, Bunul Părinte – cu El în contact frecvent,
Glanda cea pituitară se deschide ca o floare
Și creierul nostru captează vibrații superioare,

Precum cele folosite de Părintele Ceresc,
Iar emoțiile noastre cu-ale Lui ne definesc.
Sufletul înregistrează întreg suflul de emoții
Și, ca domn al ființei proprii, își exprimă-a Lui intenții,

Dând comandă de-nmulțire cât mai densă hormonală,
Glanda de-acuma deschisă cu-nțeleaptă osteneală.
Dumnezeul ființei noastre e Spiritul nostru Sublim
Lumina ce ne-nconjoară definindu-ne deplin,

Iar ființa noastră – ego-ul este cel ce-nfăptuiește
Experiența cu glodul, prin corpul ce-l însoțește.
Gândul cel Nelimitat de Sufletul nostru simțit
Determină circuitul hormonal desăvârșit.

De la glanda cea din creștet, masa – hormoni – dirijată
Înspre cea de-a doua glandă – pineală – la fel, cu hormoni dotată
Și, de-aici, prin cumulare, tot șuvoiul îndreptat
Înspre creier, al cărei întreg cuprins este complet deșteptat.

De fapt, glanda pineală este, practic, activată
De dorința arzătoare de-a percepe Gândirea Nelimitată.
O asemenea Gândire cu frecvență foarte înaltă,
În flux de curent electric este astfel transformată.

Dar, să mergem mai departe cu fireasca relatare:
Gândirea, ca flux electric – vibrații superioare,
Realmente, e trimisă prin sistem central nervos
În tot corpul, pân-la ultima celulă cu același înjeles

Și acest curent aprinde fiecă celulă-n parte,
Ridicându-i deci nivelul de vibrații tot mai-nalte,
Iar frecvenț-acestor Gânduri se reflectă ca Lumină,
Luminând întregul corp, prin Esența Sa Divină.

Corpu-și pierde greutatea și trăitorul resimte
O emoție aparte, cum n-a avut mai-nainte

Și-o impresie distinctă de clară imensitate,
La fel de liniștitoare, în a ei integritate.

Acest mod de-a ne cunoaște, totalmente diferit
De cel intelectual, numai prin cuvânt rostit.
Aici rostirea și cu simțirea încontinuu asamblate
Cunoașterea definită Inteligență Supremă, pe Adevăr rezemată.,

O numim și Absolută, de noi impulsionată,
În libertate deplină. Iar emoția-adevătată,
Care captată de Suflet se vădește drept comoară,
Ca memorie activă de folosință vitală.

Cunoașterea unui gând, păstrat ca Înțelepciune,
E fericit stimulent de înaltă proștețime,
De constantă devenire, vizând Îndumnezeirea
Tel suprem, când „eu” dispare și survine contopirea.

Altfel spus: corpul dispare în a lui preocupare,
La fel, mintea-și pierde rostul în a ei realizare
Și rămâne singur Fiindul – o stare impersonală,
Drept Viață trăitoare, prin Ea însăși integrală.

Înflorirea glandei șapte – drum deschis, indicator
Înspre ce-i adevărat, permanent înnoitor,
Unica Realitate cu-nsușiri dumnezeiești,
Văzute și nevăzute, prin aspecte pur firești.

O dată deschisă glanda, rămâne pe veci deschisă,
Creierul deplin activ cu-nțelegere precisă
A Realității pure, ce se vrea îndeplinită
Contemplând făptura-om – măreție absolută.

În această ipostază, legați de corpul carnal,
Noi putem ca să ființăm, în mod cert, perfect real,
Și-n al șaptelea cer, cu Viața-n colaborare,
Fiind desprinși complet de lume și de cele trecătoare.

Fiecare dintre noi e făptură trinitară:
Spirit, suflet și corp fizic, care prin alăturare,
Putem clar realiza, în mod cert, Eternitatea,
Una fiind cu Dumnezeu, perfectând Realitatea.

Gândul pur de a cunoaște mișcă glanda pituitară
Și creierul e-activat de substanța hormonală,
Iar fluxul gândirii curge, fără de nici o oprire,
Aducând spre trăitor gânduri în perpetuu-nolire.

A cunoaște nu-i a crede. Cunoașterea e preciaș, absolută
Iar credința, dimpotrivă, presupunere mărunță,
Prins-adesea în dispute, contradicții
Pe-anume păreri distincte, antrenate în discuții.

Cum putem accelera manifestarea dorinței?
Prin Cunoaștere, desigur, a secilor neputințe.
Faptul de a ști că dorința este deja împlinită,
Acest știut categoric, prin aura străbătută,

Ajunge-n fluxul Conștiinței, ce-i oferă-nfăptuire,
Cunoscând că orișice ne aparține în a noastră Integrare.
De fapt, fiecare lucru este deja împlinit,
Când cu meritul continuu este constant însoțit.

Noi vom ști ceea ce se poate ști și exprima cu trăirea împletită
Și vom obține tot ce vrem noi să obținem, ca dorință împlinită
Când Cunoașterea, prin ea însăși, activează întreaga capacitate
A propriului nostru creier în a lui complexitate.

Nimic să nu judecăm, căci pe noi ne degradăm,
Fiindcă peste tot și-n toate pe Dumnezeu denigrăm,
El fiind în orice făptură, orice lucru existent
Și-n tot prilejul S-afirmă ca iubire-n mod frecvent.

În mod absolut real, noi, cu toții lăolaltă
Suntem, de fapt, Dumnezeii – Ființa noastră adevărată.
Din păcate, nu toți știm acest sacru adevăr
Și, trăind în ignoranță, neglijăm acest Mister.

Faptu-n sine de-a cunoaște și, la fel, de-a nu cunoaște
Pune-n funcție mereu, tot ceea ce ne privește:
Același corp, energie și, cu ele, propria noastră gândire
Cu efecte pe potrivă – vizând propria-implinire.

Dați de-o parte limitarea, masca fie azvârlită,
Priviți orice lucru-n față, cu ființarea neclintită,

Nimic nu are sfârșit și nimic nu-i absolut,
Totul e prins în Moment, veșnic nou, nemaivăzut,

O constantă devenire pe clipe strict trăitoare!
Fiți Una cu Tot ce-apare, în continuă mișcare!
Dumnezeu văzut în Toate, precum ele ni s-arată!
E calea spre Creator – drept trăire înțeleaptă,

În „A Fi” – Una cu Viața – o eternă prospețime,
Noi și Tatăl – Una Suntem, prin a noastră opțiune.
Asta e, de fapt, Trezirea ce-așteaptă pe fiecare,
Uniunea cu Întregul și fericita Ființare.

Nu este nicidecum o simplă întâmplare că în Viața aceasta și la vârsta pe care o avem în prezent, am aflat că suntem o ființă nemuritoare, intrupată într-un corp de materie densă. Această inestimabilă conștientizare, o dată statornicită, ne solicită să descifrăm, prin noi înșine, marele Mister al propriei Vieți, aflată într-o neconținută desfășurare. Fenomenul respectiv mai demonstrează că am atins un anumit grad de evoluție și că suntem de acum în măsură să ducem la bun sfârșit propria descoperire, prin fireasca înțelegere.

În mod real, noi avem în urma noastră un șir imens de alte intrupări, în care am fost dominați de o conștiință socială deficitară. Pe întregul parcurs al acestei perioade de mii de ani, Dumnezeu-om – adică noi – datorită unei gândiri limitate și-a uitat propria Natură Divină. Funcționând ca făptură inconștientă, noi am învățat: ce este ambiția, ura, gelozia, teama, lăcomia, lipsa de securitate, suferința, mânia, răzbunarea, violența, vanitatea, trufia, ca și multe alte deficiențe comportamentale.

Toate aceste aspecte – mai mult sau mai puțin evidente – se află și în structura psiho-somatică a fiecărei ființe umane din actuala existență. Și, trăind sub amprenta multi-milenară a ignoranței, am creat paradisul iluzoriu pământesc care, de-acum, ajuns la liman se impune a fi reconsiderat. Iar soluția ne este oferită cu Dragoste de către mesagerii cerului, care ne avertizează, încă de la bun început, că totul depinde numai și numai de noi, de fiecare în parte. Și noi cum răspundem? Mergem în continuare pe calea bătătorii a rătăcirii îndelungate?! Sau îi întoarcem spatele și o luăm de la început, însă altfel?

Minunata cale este Cunoașterea de Sine, realizată prin simpla Stare de „A Fi”, în care ne întâlnim cu Acela ce Este – Eterna Totalitate, Dumnezeu – Gândire Nelimitată și eternă Bunătate manifestă în mod natural ca iubire a tot ceea ce există.

Aplicarea corectă a acestei practici este legată de glanda pituitară, numită și a șaptea pecete - aflată în creștetul capului, între cele două emisfere. Această glandă - care seamănă cu o pară - se deschide de la sine, concomitent cu dorința noastră aprigă și insistentă de a cunoaște pe Divinul Creator. În mod practic, iată cum înfăptuim acest experiment. Complet treaz, ființa întreaga adunată în interior și complet deschisă înspre Imensitatea Infinitului, fără să imaginăm sau să așteptăm ceva, ca scop sau ideal de împlinit, ne lăsăm în voia Gândului Nelimitat. Noi, devenit acel Gând, iubim orice clipă cu firea noastră deplină, ca și tot ceea ce ne apare în cale - la fel cum face și Dumnezeu. Această simplă atitudine, ne unește realmente cu El - El fiind noi și noi fiind El - aflați într-o perfectă Uniune incontinuu însoțitoare.

Când iubim pe Acela ce Este în noi pururea prezent, pe clipe, glanda pituitară se deschide ca o floare și creierul nostru captează Gânduri de înaltă frecvență vibratoare, asemănătoare cu cele ale Creatorului. Emoțiile ce le avem și trăim în comun, sunt înregistrate de către Sufletul nostru, care este, de fapt, stăpân peste corp și minte și dă comanda de înmulțire hormonală. Ego-ul este acela care înfăptuiește tot ceea ce Sufletul dorește. Iar de la glanda din creștet, masa hormonală este dirijată înspre o altă glandă, numită pineală - la fel dotată cu masă hormonală - și împreună determină circuitul hormonal în întreaga noastră ființă, până la ultima celulă a corpului fizic. Așadar, Gândirea, ca un curent electric de înaltă frecvență, prin sistemul nervos central, dirijează circuitul hormonal pe coloana vertebrală către întregul fond celular.

Frecvența acestor Gânduri se reflectă ca Lumină la contactul cu celula, ceea ce determină strălucirea întregului corp. În acel moment corpul își pierde greutatea și noi, trăitorul experienței, resimțim o emoție nemaîntâlnită înainte. Concomitent cu această emoție, într-o pace desăvârșită, noi trăim ipostaza Imensității.

Acest mod de-a ne cunoaște, ca fiind Una cu Infinitul, este totalmente diferit de cunoașterea intelectuală, realizată cu ajutorul celor cinci organe de simțire. În această minunată ipostază, rostirea și simțirea sunt în mod perfect asamblate. Iar Cunoașterea bazată pe Adevăr este apreciată ca Inteligență Supremă sau Absolută. Și emoția însoțitoare este evaluată drept comoară spirituală, care nu se pierde niciodată, devenind funcție vitală pentru totdeauna.

Prin urmare, cunoașterea unui gând prin acest circuit și păstrat drept Înțelepciune constituie un evident stimulent de constantă devenire, privind propria noastră îndumnezeire. Altfel explicat: În acel Moment corpul dispare, cu întreaga lui preocupare. Tot la fel se întâmplă și cu

mintea, care își pierde în mod total rostul în acel experiment. Și nu rămâne decât simplul „A Fi” – sau Fiindul, ca stare impersonală de Viață trăitoare, prin Ea însăși manifestă ca un veritabil și unic Întreg.

Înflorirea glandei pituitare constituie și un veritabil indicator spre ceea ce numim Adevăr incontestabil, care se înnoiește permanent pe clipe în eternă succesiune. Prin acest fenomen ni se revelează Realitatea, care se concretizează prin însușiri dumnezeiești, văzute și nevăzute în firea noastră lumească.

Această glandă o dată deschisă așa va rămâne pentru totdeauna. Iar creierul va fi în mod deplin activ și cu înțelesuri precise, privitoare la Pura Realitate, care contemplă Imensul și Unicul Adevăr Absolut. În acest fericit context, noi, în conviețuire cu trupul carnal, vom funcționa în mod real în al șaptelea cer, cu Viața într-o perfectă colaborare, ca desprinși în chip desăvârșit de cele trecătoare. Fiecare dintre noi, ca făptură Unitară – Spirit, Suflet și corp fizic – prin fuziune vom realiza Suprema Realitate – Una fiind cu Dumnezeu vom perfecta în permanență Realitatea momentană.

Pentru a ușura împlinirea cu exactitate a experienței, mai aducem câteva precizări. Gândul pur de a cunoaște pune în mișcare glanda pituitară, care, prin masa hormonală activează creierul. Iar gândirea va curge în mod natural, fără de nici o opunere. În acest mod vor fi dirijate spre trăitor Gânduri în perpetuă înnoire.

Cunoașterea și credința sunt lucruri total distincte. Cunoașterea este reală, precisă și absolută, pe când credința este doar o presupunere mărunță, care prilejuiește adesea contradicții, iar acestea, la rândul lor, dau loc la discuții și confruntări interminabile pe fondul unor păreri diferite.

Cum putem accelera manifestarea dorinței? Într-o singură modalitate și anume: văzând pur și simplu seaca noastră neputință, care, conștientizată ea va dispărea în mod spontan. Și, în acea clipă, ne dăm seama de puterea noastră de a înțelege și de a cunoaște. Iar știutul va străbate aura și va ajunge în sfera conștiinței, care oferă împlinirea cu meritul respectiv. Noi vom ști ceea ce se poate ști și exprima o dată cu Trezirea. În același timp, vom obține ceea ce vrem noi să obținem drept dorință împlinită, căci Cunoașterea, prin ea însăși, activează întreaga capacitate a propriului creier în imensa lui complexitate.

Să nu judecăm nici oameni, nici fapte sau evenimente, căci tot ceea ce are loc, la un moment dat, ca și totdeauna, este manifestarea unei Singure și Unice Energii, care este Dumnezeu. Degradarea propriei noastre făpturi înseamnă, de asemenea, și degradarea lui Dumnezeu. El fiind în orice făptură sau lucru existent, care se afirmă în orice prilej cu iubirea însoțitoare.

Noi, toți oamenii suntem, în mod absolut, Dumnezeu, ca ființe adevărate. Însă, din păcate, nu toți cunoaștem acest sacru adevăr, fiindcă trăim încă în întunericul ignoranței. Faptul în sine de a cunoaște, ca și a nu cunoaște, pune în funcție același corp, energie, ca și propria gândire cu efecte pe potrivă imaginii care ne caracterizează ca oameni obișnuiți.

Să lăsăm de o parte orice gen de limitare! Să azvârlim măștile înșelătoare, sub care ne petrecem mai tot timpul, protejându-ne goliciunea sufletească! Și să întâmpinăm clipa prezentă ca Unică Realitate încontinuu schimbătoare. Constanta devenire se înfăptuiește numai pe Momente trăitoare, când suntem, de fapt – Una cu Tot ceea ce ne apare în față, adus de mișcarea eternă a Vieții!

Să vedem pe Dumnezeu în Toate așa cum ele singure ni se dezvăluie. Asta este minunata cale de revenire Acasă, în Căminul Părintesc, înfăptuită prin trăire și comportare înțeleaptă: În „A Fi” – Una cu Viața – care este o eternă prospețime, deci și un permanent mister, ce singur ni se revelează.

Noi și Tatăl – Una Suntem – fără nici un fel de îndoială – când realizăm această fericită opțiune. O asemenea atitudine în fața Vieții înseamnă, de fapt, și o stare de permanentă Trezire, care așteaptă pe fiecare pământean. Fenomenul este simplu și accesibil tuturor.

11. DISECAREA CUNOAȘTERII DE SINE

Suntem Ființă Creatoare, am fost și vom fi mereu în
continuă mișcare!

Orice Gând e creator prin a lui desfășurare,
Și devenim ceea ce singuri creăm, prin această însușire.
Apoi, în continuare, exprimăm ceea ce am devenit, cu întreaga
noastră fire.

Trăim ca experiență, tot ceea ce exprimăm
Și suntem tot ce, practic, noi trăim și experimentăm.
În final, gândim Ce Suntem – Absolut Realitate;
Asta fiind cu Toți – Una – Toate-n Adevăr plantate.

Într-un cerc cuprinse-s toate, prin a lor înălțare,
Iar noi – fiecare-n parte – le întâlnim prin trăire.
Pentru a-nțelege bine orișicare trăitor,
Să detaliem procesul, prin cuprins și mai ușor.

Noi, Particule Divine, suntem făpturi creatoare,
Precum Tatăl ne-a creat cu-a Lui binecuvântare,
Iar Gândul, ca Energie, împlinește misiunea
De continuă creare, însoțit cu acțiunea.

Crearea, la rândul ei, e proces de devenire
De la o stare la alta, tinzând spre desăvârșire.
Ce devenim, exprimăm, ca vădită afirmare
Și trăim experiența o dată cu exprimarea.

Suntem deci, fără-ndoială, ceea ce de fapt trăim,
Când cu Viața și cu lumea, în mod cert ne întâlnim.
Și-n final, tot ce gândim suntem omul cel real
Din momentul respectiv – totdeauna actual.

Să ne amintim tot timpul și în orice-mprejurare
Că suntem Divinitate încontinuu creatoare
De la o clipă la alta, în eternă ascensiune
Spre măreție, grandoare și de-asemeni, proștejime.

Griji și temeri sau reproșuri, de ce-am făcut altădată,
Pe loc, lăsate de-o parte, fiind trăire consumată,
În prezent imagini seci, care tulbură, stresează
Și împiedică-nțelesul clipei ce se derulează,

În Momentul actual, care e Realitate,
Ce ne-ndeamnă s-O trăim în a Ei exactitate.
În acest mod omul vechi, prin el însuși, progresează,
Căci și-a înțeles rostul Vieții și taina cum se creează.

Noi, ființele umane, fiu de Dumnezeu și frați între noi, am fost,
suntem și vom fi în continuare, făpturi dotate cu puteri creatoare.
Fiecare gând al nostru este – potrivit desfășurării lui – prin el însuși,
creator. Iar noi devenim Ceea ce Suntem prin a lui însușire. Apoi, în
continuare, noi exprimăm ceea ce, practic, am devenit prin întreaga
noastră fire și trăim experiențe concomitent cu ceea ce exprimăm.

Toate aceste acțiuni, dublate de atitudinile comportamentale
respective, sunt cuprinse laolaltă într-un permanent circuit. Iar noi,
fiecare în parte, le întâlnim prin trăire efectivă. În final, suntem ceea ce
gândim, simțim, trăim și exprimăm, adică Realitate Absolută.

Pentru a ușura atât înțelegerea, cât și trăirea a ceea ce sintetizează
titlul acestei teme, reluăm expunerea, folosind noi detalii: În toate

ființele omenești există aceeași cantitate și calitate energetică de origine divină. Noi și toți semenii noștri, fără nici o deosebire, avem Una și aceeași Scânteie Divină, care formează fondul nemuritor al propriei ființe. Și această Scânteie are aceleași însușiri ca și Imensa Flăcără din care provenim, adică Dumnezeu, Tatăl ce ne-a creat. Și noi, ca fii ai aceluiași Unic Părinte Ceresc suntem frați cu adevărat și pentru totdeauna. De asemenea, noi toți am fost dotați, încă de la începutul existenței noastre individuale, cu însușiri de creatori.

Așadar, Gândul care este Energie – înzestrat cu cea mai înaltă frecvență de vibrații – îndeplinește rolul permanent de creare și acțiune. Fenomenul de creare, la rândul său, înregistrează un etern proces de transformări morale și spirituale, de la o stare la alta mai elevată. Întreaga operație tinde neconștient spre desăvârșire, care nu are nicidecum un final previzibil. Adică, desăvârșirea este și rămâne o eternă tendință intrinsecă – prin ea însăși.

Noi, realmente, suntem ceea ce, de fapt, simțim și trăim când ne întâlnim cu Viața și lumea în mod sigur. Omul cel adevărat din noi este acela care gândește, simte și trăiește în unicul timp real ce există și anume: Eterna Clipă.

În sfârșit, să nu uităm niciodată și în nici o împrejurare că suntem Divinitate nemuritoare, aflată într-un permanent proces de creare și recreare de la o clipă la alta și în perpetuă ascensiune, grandoare, ca și măreață proșpețime.

Să nu ne mai întoarcem niciodată la trecutul cândva trăit! Căci tot ceea ce a fost, este ceva mort, care oferă în prezent doar stări amăgitoare, adesea autoreproșuri, amărăciuni și stres. Asta pe de o parte, iar pe de alta, ne rupem de Viața, care se desfășoară în Momentul actual.

A fi mereu treaz și mereu prezent la prezent, omul vechi progresează, prin el însuși, căci și-a înțeles, în sfârșit, rostul propriei existențe, ca și modalitatea cum poate să se autoperfecționeze.

12. DIVINITATEA UITATĂ

Peste Tot, ca și în Toate O Eternă Energie, Cosmică, Universală,
Numită și Dumnezeu ca Iubire, Frumusețe, Înțelepciune

sacrală,

Atitudini și însușiri existente ca Esență

Și în orice creatură – Creatorul fiind Întregul, prin a Lui

sacră prezentă.

Dumnezeu este Gândire ca şuvoi ce se revarsă peste-ntreaga
omenire
El fiind pururea prezent şi pretutindeni, ca şi-n orice-alcătuire,
De la regnul mineral, vegetal şi animal,
La existenţa de om – incontestabil stăpân pe-acest plan material.

Dar, spre bunul înţeles – drept aducere aminte,
O scurtă istorioară, prinsă-n câteva cuvinte,
Despre Bunul Dumnezeu, când fiinţa ca Infinit,
Existenţă Singulară în Imensul Nesfârşit:

“Eram Eu – Simplă Prezentă – înăuntrul fiinţei Mele,
Apoi, ieşeam în afară – deplasări conjuncturale;
Sau, pentru-nţeles uman – Fiinţam printr-o respiraie,
Inspiram şi expiram într-o eternă mişcare.

Însă, existând ca-Întreg, n-aveam cum să-mi definesc
Propriul Sine şi cu El să mă-nsoţesc.
Si-atunci, iată ce hotărâre am luat:
M-am concentrat înăuntru şi ca punct înregistrat,

Energia adunată am zvârlit-O în afară,
Creând universul fizic – structură materială.
Acesta este Big-bangul, de-ai voştri savanţi numit,
Unic fenomen în lume – în acest mod împlinit.

Apoi, în continuare, infinite părticele din corpul Meu le-am
desprins

Şi trimis în universul creat, cu îndemnul clar, precis
De-a face experienţa cu materia solidă şi-a lor proprie creare,
Lung proces de devenire în a lor realizare.

De-acum, Eu şi-ai Mei copii, reciproc ne ajutăm,
Permanent în Uniune – fără să ne separăm.
Eu îi ajut să se cunoască în a lor evoluare
Şi ei m-ajută pe Mine să-mi văd şi realizez a mea proprie
grandoare.

Căci, fiind suma, deci, mai puţin decât Întregul
Îmi pot Sinele cunoaşte şi trăi experimentul,
Drept măreţie, splendoare, eternă-Îndumnezeire.
Fenomen real, firesc într-o veşnică-nnoire.

Și ce-au făcut Dumnezeii în a lor desfășurare?
Singuri sau asociați, fiecare și-a ales obiectul de creare.
Unii, creatori de flori – din lumea cea vegetală,
Alții, gâze, păsări, pești și animale.

Făptura de om creată de un grup de Dumnezei, lucrând în
colaborare,

La-nceput doar forme simple cu totul rudimentare,
Dar, cu vremea, i-au adus mereu perfecționări,
Muncă grea, îndelungată pe fond de imaginați.

Cum au ajuns Dumnezeii, ce-și cunoșteau nemurirea,
Să vadă și să accepte, prin gândire și simțire,
Fenomenul numit moarte, cu efecte dezastruoase,
Față de-ale lor creații – drept păneri prezumțioase?

Multe din lucruri create, concepute doar ca hrană:
Flora, de pildă, creată pentru lumea animală,
Ierbivorele și ele, la rândul lor, consumate
De alt soi de animale, precum au fost programate.

Acest fapt real, concret a dat loc la competiții,
De Dumnezei însușiți, mânați de-ale lor ambiții.
Un lucru umilitor să-ți vezi a ta creatură, pur și simplu, consumată
De o altă creatură, de alt Dumnezeu creată.

La fel, moartea cunoscută și ca-nveliș omenesc
De Dumnezeii ce le-au luat în stăpânire dintr-un interes firesc.
Primele lor prototipuri erau prea puțin agile,
Devenind pradă ușoară și gustoasă pentru multe animale.

Văzând acest neajuns s-au hotărât ca să-l facă mai puțin vulnerabil,
Prin însușiri mai subtile – drept revers – potențial veritabil.
În ce privește ideea omului ca dumnezeu exterior
A-nceput când Dumnezeii, îndrăgostiți, prin impuls interior,

De-acest plan material, au dorit ca să-și cunoască
Formele de ei create și-n ele să viețuiască.
Dumnezeii au fost plante, insecte, tot soiul de animale,
Dorind de-aici înainte forme cât mai ideale,

Capabile să și domine toate câte-au fost create.
A fost ultima lor pasiune și creație pe suporturi adecvate.
Iar, când zeli au luat forme de bărbat și de femeie, a lor grijă
principală
Era ca să depășească, prin abilitate, lumea-ntregă animală.

În această viziune, ei prin scopul lor adoptat,
Au cunoscut un anume mod de viață, prin el însuși, alterat.
Căci, urmărind ca să scape de animalele ce-l vânau
Reușita – drept revers – au cunoscut real frica ce-i înlănțuiau.

Din toate-ale lor creații, frica (teama) e cea mai devastatoare,
Fiindcă în a ei prezență, exprimarea e redusă și drastic
umilitoare.
Acești dumnezei-oameni au cunoscut, prin ei însuși,
zisa-moarte
Dorința lor arzătoare fiind aceea de a reface, prin dorințe însumate

Paradisul cel lumesc și să creeze mai mult
În această împărăție, cuprinși într-un alt veșmânt.
Aspirațiile sfinte au fost astfel copleșite
De lumea materială, prin iluzii însușite.

În acest mod au uitat, încet-încet propria Divinitate,
Ca și acea însușire – Sacra Imortalitate.
De fapt, chiar din planul de creștii s-a pierdut în mod treptat,
Simțul clar al Uniunii cu Viața asamblat.

Altfel spus: chiar înainte de-ndrăgirea-acestui plan,
Prin spirit competitiv – cu judecăți în mod spontan
A conștiinței de „mai mult” și de „mai mare”
S-a înscris, în mod fatal, simțul clar de degradare.

Separarea de Totalitatea Gândirii
Are loc prin atitudini ale gândirii, limitării
Sau identitatea firii, ca natură alterată.
Gonind gândul judecării, deveniți Eternitate.

Unitatea ființei proprii, nu e deloc mai departe
De-implinirea unei clipe, ca un respir deodată,
Când în profunzimea ființei, nenaivorind separarea
De nimeni și de nimic, se produce Integrarea.

În acest caz fericit, veți fi în mod natural,
O Lumină pentru alte entități, ce doresc în chip real,
Unei puneri de acord cu Părintele Divin,
Creându-și, în acest fel, realmente-al lor destin.

Animalele – cu instincte înzestrate – simț de autoconservare,
Ca să supraviețuiască, programate și-n părțile celulare
Pentru a putea trăi, cunoaște și evolua constant,
Prin a lor activitate cu-ndemnul sacrosanct.

De asemenea și omul, în același fel dotat,
Cu instinct primordial, în tot corpul implantat
Care, practic, se transmite de la părinți la urmași,
Genele fiind clar imbold pentru insul nevoiaș.

Lipsit de colți și de coarne, nu este nici prea agil,
Necum suplu, nici auzul și nici văzul extraordinar de fin;
Instrumentul de conservare, în el clar manifestat, prin prudență,
izolare,
Fără asemenea zestre n-ar fi putut să atingă actuala lui valoare.

Când omul și-a luat libertatea de-a trăi experiența cu materia
compactă,
În mod necesar ivite: frica, nedeciderea, prudența – adunate
laolaltă;
Ca să poată viețui într-un înveliș carnal funcțional potrivit,
El fiind lăcaș pentru Suflet – se cerea în mod firesc ca să fie ocrotit.

Acum, după ce-ați aflat, că trupul v-a protejat,
Natura Sacră Divină – cu care-ați evoluat,
Cunoașterea vă obligă de-a transcende materia pieritoare
Pentru a putea ajunge la Spirit-Suflet – aspecte nemuritoare.

Spiritul, deci, să conducă prin a Lui Inteligență,
Care e nelimitată și, prin simpla Ei prezență,
Realmente, demonstrează că omul e Dumnezeu
În postura lui „A Fi” – O Eternă Uniune – în interiorul său.

Tot ce simțiți și gândiți devine realitate,
Chiar dacă nu sunteți asta – ca-mpliniri anticipate;
Așadar, iubiți Ceea ce Sunteți – doar iubiți!
Aflați că sunteți și veți fi, totdeauna, Dumnezeu, doar aflați!

Îmbrățișați acest gând – că sunteți nelimitat
La fel, și nemuritor – adevăr nezdruincinat!
Sufletu-ndată va lua gândurile și transmite
Întregului corp carnal, din celule asamblate.

Bucuria-i colosală pentru-ntreg și părticele,
Iar ființa-n acea sclipire – cu sau fără a ei vrere,
Stare de Conștiință Pură – va străbate intelișurile toate
Și ca Dumnezeu: iubire, Bunătate, Frumusețe sunt în Sine adunate.

Atunci corpul cu-a lui fire, în mod sigur, încântată
Va da-ntreaga ascultare, de-ndrumare înțeleaptă,
Spiritolui-Dumnezeu, în tot omul existent
Cu aceleași însușiri și îndemnuri pertinente.

Iubiți Viața! Fiți cu Ea-n Comuniune!
În oricare-mprejurare, acceptați-O așa cum vine!
Cunoașterea e utilă când e pusă-n aplicare!
Atitudinea de-o clipă e, prin ea, revelatoare!”

În Întreaga Existență, percepută sau nepercepută de către organele noastre de simțire, domină O Singură Energie Cosmică, Universală, numită și Dumnezeu. Ea se manifestă ca iubire, Bunătate, Frumusețe și Înțelepciune. Iar aceste însușiri se găsesc în mod firesc și în fiecare creatură, întrucât Creatorul se află prezent în întreaga Lui operă.

Dar să vedem mai în detaliu: Ce este Dumnezeu? El este Gândire care, întocmai ca un imens șuvoi, se revărsă peste întreaga omenire. Așadar, această Energie este prezentă pretutindenea în cele trei regnuri: mineral, vegetal și animal. Iar în noi oamenii – prima Lui creație – se află ca incontestabil stăpân peste toate aceste regnuri.

În continuare, iată și o scurtă istorioară a acestei Unice Existențe, chiar de către Dumnezeu transmisă nouă oamenilor, printr-un semen obișnuit, în epoca pe care o străbatem.

Dumnezeu a existat întotdeauna. Altfel exprimat: El vine din Veșnicie și tinde spre aceeași Veșnicie. Mai întâi, a existat ca Energie Singulară Infinită. Era deci o Simplă Prezentă care se manifesta întocmai ca o inspirație și expirație înăuntru și-n afară, într-o eternă și unică mișcare. Însă, funcționând doar ca Un Întreg El nu putea cum să-și definească propriul Sine. Pentru împlinirea acestui scop, iată prima Sa inițiativă.

”M-am concentrat în propriul interior și Energia adunată într-un punct minuscul – mai mic decât punctul de la sfârșitul frazei voastre –

I-am azvârlit în exterior și-am dat naștere la universul fizic, ca structură materială. Acest fenomen a fost numit de oamenii de știință Big-bangul.

Apoi – ne mai spune Creatorul – am desprins din Mine infinite părțițele pe care le-am trimis în universul fizic creat, cu misiunea ca acestea să facă singure propria lor experiență în asociere cu materia solidă și să creeze la rândul lor în continuare.

De-acum, Eu și copiii Mei ne ajutăm reciproc. Eu și suma tuturor copiilor, care este mai puțin decât Întregul, îmi pot cunoaște propriul Sine și trăi experiența Îndumnezeirii, într-o permanentă înnoire. Și copiii sunt ajutați de Mine să-și cunoască originea divină și să evolueze spre a lor desăvârșire.

Ce au făcut fiii de Dumnezeu? S-au asociat în grupuri mai mult sau mai puțin numeroase și împreună au pornit la crearea lumii exterioare a tot ceea ce se vede. Unii au creat lumea vegetală, în imensa ei diversitate, ca specii și colorit. Iar alții s-au dedicat creării lumii animale, formată din găze, pești, păsări, și animale.

În acea îndepărtată perioadă fiii de Dumnezeu își îndeplineau minunata operă de creație ca duhuri și ca instrumente ajutătoare în munca lor ei foloseau gândirea, imaginația și dorința arzătoare dusă cu insistență îndârjită.

Să vedem, în continuare, ce s-a mai întâmplat. Acel Dumnezeu care au creat lumea vegetală și-au văzut opera distrusă în bună parte, de către animalele ierbivore, creațiile altor frați-Dumnezei. Iar aceste animale, la rândul lor, fiind devorate de către cele carnivore și ele opera altor frați. Desigur că, un asemenea fenomen nu putea provoca decât discuții, contradicții și amărăciune, în final.

În cele din urmă, Dumnezeii-frați au luat hotărârea să-și creeze și ei un înveliș de materie densă. Totul a pornit de la ideea de a-și cunoaște mai bine propria creație și de a o proteja împotriva altor creații. Și astfel asociați în grupuri mai mari ei au creat propriul trup omenesc. La început un asemenea corp – comparat cu cel din prezent – era o veritabilă caricatură. Se afirmă că perfecționarea acestei structuri a durat zece milioane și jumătate de ani. Așadar, noi oamenii, ca duhuri desprinse din Trupul Divinului Creator și prime creaturi am trecut prin toate formele de existență materială și am ajuns la structura ființei omenești actuală. Să mai amintim că am avut și o existență de bisexualitate, având într-un singur trup funcții de bărbat și femeie. Ultima creație a zeilor-oameni a fost această performanță de separare bărbat și femeie. Și trecând de la starea de animalitate la aceea de ființă umană, grija zeilor a fost aceea de a depăși prin înțelegere și comportare viața de mai înainte. Având un corp atât de firav,

oamenii erau o pradă ușoară pentru multe animale, mai puternice decât ei. Cu acest prilej făpturile umane au cunoscut frica de moarte, iar acest sentiment i-a împiedicat în continuare să-și vadă propria Divinitate.

Care este atitudinea acestor dumnezei-oameni în fața Vieții din epoca pe care o străbătem?

Fiecare om în parte este un rezultat al existențelor anterioare. Tot ceea ce am gândit, simțit, exprimat și pus în aplicare se află înregistrat în structura noastră actuală, legată de un corp camal care, prin natura lui ne limitează la această existență planetară.

În postura de duhuri am creat lumea materială, vegetală și animală care populează întregul univers. Am trăit apoi experiența dureroasă, văzând cum propriile noastre creații au fost parțial consumate ca hrană de alte creaturi, alte altor frați-Dumnezei. După trecerea unei îndelungate perioade de timp, am hotărât să coborâm în lumea materială pentru a ne cunoaște mai bine opera de noi creată și de a o proteja împotriva eventualilor adversari. Dar, îndată ce am coborât în materia densă, legați de un trup camal, am creat un paradis lumesc iluzoriu, în care ne-am identificat cu propriul înveliș. Acest corp firav și neputincios, fiind adesea devorat de animale, mult mai puternice decât noi, a prilejuit frica de moarte. De-acum, dominați de teamă și insecuritate, am pierdut treptat, treptat legătura noastră cu Divinitatea – existentă, de fapt, în noi – ca și noțiunea de imortalitate. Iar Dumnezeul-om din noi a ajuns, în cele din urmă, o biată făptură timorată în fața unei Vieți neînțelese. Aceasta ne-a fost existența pe parcurs de mii de ani, relevată printr-un șir imens de nenumărate intrupări și destrupări. Adeseori am cunoscut, prin experiență personală, ipostaza de ucigaș, ca și aceea de victimă.

Pe parcursul acestei îndelungate perioade de ignoranță și rătăcire nu am fost niciodată părăsiți de grija și protecția Tatălui Creator. El ne-a trimis periodic un număr însemnat de mesageri, pentru a ne ajuta și trezi la adevărata realitate. Însă, acești misionari, fie nu au fost înțeleși, fie au fost respinși sau chiar uciși de sălbăticia în care trăiam la acea vreme.

În acea perioadă întunecoasă, o seamă de oameni, însetați de putere, lăcomie și glorie au pus temelie diverselor credințe religioase, fiecare susținându-și propriul crez, cu pretenția de a fi Adevăr Absolut. Iar rezultatele se reflectă chiar în lumea noastră de astăzi. Religiile, cu credințele lor distincte, au divizat lumea, ele uneori fiind prilejuri de vrajbă și chiar de stări conflictuale, soldate cu ucideri de vieți omenești.

Or, credința nu-i altceva decât o proiecție mentală, limitată care, prin adoptarea ei, închide pe credincios în tipare convenționale, posesive și posedante, reducându-l la un veritabil prizonierat.

În schimb, Cunoașterea de Sine oferă pacea sufletului, armonia interioară și libertatea absolută, în care Realitatea Infinită singură ni Se revelează. În acest fericit context – în care mintea știutoare tace cu desăvârșire – noi realizăm transcendența din lumea finită în Imensitate și ne contopim cu Unica Energie sau Dumnezeu, întâlnind astfel, prin trăire directă, Adevărul Absolut.

Să mai amintim că lumea animală este condusă de către instinct care, prin îndrumările respective, nu greșeste niciodată. La noi oamenii, instinctul a devenit Intuiție, prin care Scânteia Divină din noi ne conduce și dirijează cu înțelepciune propria existență pe adevărata cale a desăvârșirii spirituale.

În ce fel realizăm minunata Unime cu Dumnezeu ai cărui fii suntem cu toții fără nici o deosebire?

Realizarea acestei practici este atât de simplă, încât cei dominați de mintea limitată și posesivă nu o pot înțelege și nici pune în aplicare. Iată câteva amănunte ajutătoare și pentru aceste suflete, condiționate atât de drastic de patina timpului scurs, care îi domină în chîp nefiresc.

Fiecare om este o trinitate perfect funcțională formată din corp, Suflet și Spirit. Corpul fizic este un partener temporar de drum legat de această existență. El ne-a ajutat să facem experiența în asociere cu materia densă. Sufletul este reflectarea prin trăire a acestor experiențe. Iar Spiritul este Scânteia Pură Divină drept Esență a ființei noastre. Ea atestă atât filiațiunea noastră Divină, cât și frăția cu toți semenii. El ne conduce întreaga ființă, prin Înțelepciune, când noi reușim să realizăm Starea simplă de „A Fi – Acum și Aici”, pe clipe aflate în perpetuă succesiune. În această ipostază tot ceea ce gândim și simțim devine Realitate trăitoare, chiar dacă mai înainte nu am cunoscut această Stare de Ființare. Astfel aflăm Ce Suntem și vom fi totdeauna, adică Dumnezeu. Doar aflăm!

Îmbrățișând acest gând că suntem nelimitați și de asemeni, nemuritori drept adevăr nezdruccinat, Sufletul nostru va lua aceste gânduri și le va transmite întregului corp, până la ultima celulă. Bucuria care urmează acestui proces cuprinde atât Întregul, cât și părțile componente ale ființei proprii. În această fericită postură, corpul cu întreaga noastră fire va da ascultare îndrumării înțelepte a Spiritului-Dumnezeu, care se află totdeauna în noi cu îndemnuri pertinente.

Să iubim deci Viața – care este Dumnezeu și să fim cu Ea în permanentă Comuniune! În orice împrejurare ne-am afla s-O acceptăm așa cum vine Ea și cu tot ceea ce ne oferă!

Să subliniem, de asemenea, ca un fapt foarte important de care totdeauna să ținem seama cu desăvârșită strictețe și anume: Cunoașterea de Sine este cu adevărat utilă numai și numai când este pusă în aplicare. Iar atitudinea de o clipă este prin ea însăși revelatoare. Numai o astfel de trăire ne amintește că suntem cu adevărat Divinitate. Iar clipele trăite în acest mod vor conduce, în final, la demolarea treptată a omului vechi – condiționat tempo-spațial – și înlocuirea lui cu Omul Nou, ca făptură integrală, manifestă drept Iubire necondiționată și atotcuprinzătoare.

13. DORINȚA LUI DUMNEZEU

Viața, în a Ei mișcare – de-o vastă complexitate,
Ne pretinde s-O cunoaștem în a Ei Realitate,
Nu doar să vorbim de Ea – văzută la suprafață,
Ci adânc implementați și cu Ea în rezonanță.

Ea fiind însuși Dumnezeu – exprimat prin alt cuvânt,
Oferit prin șir de nume, de insul de pe Pământ.
Însă cuvântul nu-i faptul, ci o vagă încercare
De-a-nsuma Realitatea printr-o simplă informare.

Iar când vom cunoaște Viața, ca Întreg și amănunt
Vom ști, real, prin trăire – în imensul Său veșmânt.
La fel, ce-i Sfântul Părinte – certa Lui prioritate
Existență intrinsecă – evidentă-n Tot și Toate

Câte sunt în Univers în imensa Lui amploare,
În mișcare permanentă și subtilă transformare,
Ipostază minunată de fermă-ndumnezeire,
Fără de nici o stagnare în a Lui desăvârșire.

Asta-i dorința Divină, oricărui ins revelată,
De-a realiza prin sine postura cea minunată,
Drept continuă schimbare – sacra perfecționare
Și revenire la Sursă, prin completa Integrare.

Toți pământeni și-au pus, și-nă își pun întrebarea:
Cum aflăm sfânta dorință? Și cum excludem eroarea?
Adevărul – Dumnezeu, ca și Viața, doar în pace-i căutat!
Unde-i liniște completă este loc de revelat!

Așadar, să tacă mintea și-ale ei seci frământări,
Căci ea-i totdeauna veche – prezentă-n imaginări,
Care-împiedică-njelesul Noului viu și activ, totalmente-innoitor,
Prin Acum – clipă prezentă – Adevăr transformator!

Tace ea când i se spune sau când i se poruncește?
Nicidecum! Căci prin întreaga-i purtare zi și noapte hoinărește.
Trecutul și viitorul îi sunt câmp de alergare,
Iar prezentul ocolit – fiind prilej de confruntare

Între ea – imagini moarte – și-a Vieții Realitate,
Esență eternă, vie, prin fapte necontestate.
Simpla conștientizare cu Atenția lucidă și atotcuprinzătoare
O dezagregă spontan – spulberând a ei mișcare.

Iar în „vidul psihologic” – pacea, liniștea deplină
Survine ca de la sine, drept ipostază divină.
În absența deci a minții Dumnezeu e perceput,
Intuiția fiind calea, prin care e auzit.

Dumnezeu tuturor se adresează – fără vreo deosebire.
La fel toți considerați, prin Imensa Lui Iubire.
Unii însă nu-L aud, alții nu-i percep rostirea
Și-n final sunt știutorii care – conștient, inconștient –
denaturează-întâlnirea.

Nu întâmplător am început dezvoltarea acestei teme folosind în locul cuvântului Dumnezeu pe acela de Viață care, de fapt, exprimă una și aceeași Supremă Realitate. Îmboldul tematic s-a impus de la sine, pentru a veni în ajutorul fraților noștri contaminați de credința ateistă, potrivit condiționării educaționale a acestora. Pentru că ceea ce semnifică simbolul Viață nu poate fi nici negat, nici contestat în vreo formă oarecare de către o minte cu adevărat sănătoasă. Această Existență a Viului se află în fiecare ființă umană, ca și în orice vietate și de ea nu ne putem despărți niciodată, nici în stare de veghe sau

somn profund, legați de un înveliș carnal, nici desprins de el după așa-zisa moarte.

După această succintă introducere, să revenim la ceea ce încearcă autorul să demonstreze pe calea versului. Viața este O Imensă Energie, de-o vastă complexitate, prezentă în Întregul Univers, mai mult sau mai puțin sesizată și percepută de către organele noastre obișnuite de simțire. Această Realitate se află desigur și în noi oamenii și se exprimă ca Energie Vie într-o continuă mișcare înnoitoare de la o clipă la alta. Și Ea însăși ne pretinde să O cunoaștem și să O trăim în a Ei Realitate, nu doar să vorbim despre Ea în mod superficial. Iar acest simbol de exprimare este un alt termen lingvistic pentru a defini pe Unicul Dumnezeu. Prin urmare, Viața și Dumnezeu exprimă Una și aceeași Eternă Realitate. Dar, să nu rămânem la suprafața lucrurilor, mulțumindu-ne doar cu rostirea unor simple cuvinte ci, să pătrundem prin cunoaștere și trăire totodată a întregului conținut al acestei Existențe.

Prin urmare, dacă vom cunoaște Viața în întregul Ei conținut – suprafață și profunzime – vom cunoaște și pe Divinul Părinte ca Existență intrinsecă, aflată într-o eternă mișcare înnoitoare, de permanentă îndumnezeire. Iar dorința lui Dumnezeu pentru noi toți fii Săi este aceea de autoperfecționare, vizând propria noastră înnobilare spirituală și revenirea Acasă, adică la Sănul Divinului Părinte. Asta dorește Tatăl Ceresc, să ne întoarcem la Sursa de unde am pornit, pentru a face experiența în asociere cu materia densă. Iar calea de întoarcere se realizează o dată cu sacralizarea ființei proprii prin Cunoaștere directă și trăire a Ceea ce Suntem cu adevărat, adică Divinități întrupate.

În partea secundă să reluăm aceeași temă, din punctul de vedere al insului obișnuit – marcat de o conștiință socială, limitată potrivit mediului în care și-a dus existența. În prezent, acest om funcționează în mod mecanic, dominat de anumite tipare prin care gândește, se exprimă și acționează.

Această ființă umană și-a pus tot timpul întrebarea – și o face și acum: Care este adevărata dorință, voie sau voință a lui Dumnezeu? Când mintea știutoare este instrumentul care își pune întrebarea și tot ea așteaptă și un anumit răspuns, totul este relativ și greșelile sunt inerente. Dumnezeu nu poate fi întâlnit și consultat cu o asemenea minte, oricât ar fi ea de dotată informațional. Pentru că vechiul nu poate în nici o împrejurare să întâlnească, în mod real, ceea ce este absolut proaspăt, nou de la o clipă la alta. Numai când această minte

tace cu desăvârșire, numai și numai atunci, în „vidul psihologic”, astfel creat, Dumnezeu ni se revelează prin sacra Lui dorință pe clipe în eternă desfășurare. Căci clipa sau momentul actual este unicul timp, drept Realitate Absolută.

Problema stringentă cu care suntem confrunțați este, deci, tăcerea minții. Tăcea ea oare la simpla noastră invitație sau poruncă!? Desigur că nu o va face, fiindcă prin însăși natura ei este sever dominată de amintiri, ca fapte, întâmplări și peripecii – cândva trăite, păstrate în prezent ca simple imagini memoriale. Și tot pe baza acestui fund imaginar, ea se avântă și într-un viitor, de asemenea, imprevizibil. Câmpul ei de alergare haotică, fără rost, fiind în mod obișnuit, trecutul și viitorul, iar prezentul este un simplu pasaj de trecere rapidă dintr-o parte în alta și nimic altceva. Dacă mintea s-ar opri în momentul actual, s-ar afla în confruntare cu Viul prezent și activ, ca fiind realmente vechiul – drept imagini moarte – ca sine fals sau egou care funcționează deficitar.

Si-acum iată soluționarea problemei, care solicită aplicarea ei, în mod individual, de către fiecare ins în parte. Simpla conștientizare, realizată cu ajutorul Atenției lucide și globale, a minții imaginare, face ca aceasta să tacă cu desăvârșire. Iar în „golul psihologic” instalat, Dumnezeu ni se adresează prin imensa Lui iubire. În acea clipă, de Uniune cu Creatorul, vom afla – prin transmitere intuitivă – sacra Lui Indrumare. Ea ne pătrunde ca o simplă străfulgerare și atât!

Atenție la corecta aplicare a acestei întâlniri! Orice abatere cât de neînsemnată s-ar părea, ar da naștere la neauzirea sau neînțelegerea îndemnului Divin perceput intuitiv. De asemenea, să acordăm multă grijă impulsurilor intempestive ale știutorului, care – conștient sau inconștient – denaturează atât întâlnirea, cât și mesajul Divin.

14. EU ȘI VOI SUNTEM LA FEL!

După chip și-asemănare, V-am creat pe toți la fel!
De ce vă deosebiți, luând un alt ins drept model?!

Eu exist în fiecare, cu aceeași însușire,
Sinele vostru cel Sfânt – în Esența Sa-i iubire!

Asta suntem Eu și Voi într-o eternă Ființare,
Când voi singuri vă cunoașteți pe clipe-n desfășurare!
Intrați grabnic înăuntru – fiți perfectă Unitate:
Corp, minte și Sufler – Una, drept Sacră Realitate!

În această conjunctură realizezi propriul Sine,
Certă-implinire firească în constantă acțiune.
Nu se urmărește scop, nimic imaginativ,
În Eternul Viu Acum, apărut intempestiv,

Sunteți doar Pură Conștiință – fără vreo anticipare,
Azwărlită-n viitor, drept seacă imagineare.
"Vidul psihologic" – ușa de pătruns în Infinit,
Unde vă-nțâlniți cu-Întregul într-Un Tot desăvârșit.

Astfel voi veniți Acasă – în Căminul părintesc
Unde, de fapt, Una Suntem - Un Întreg Dumnezeuiesc,
Precum am fost la-nceput într-o perfectă Ființare.
Realmente, despărțirea nu-i decât imagineare!

...

Dumnezeu fiind pretutindeni – ca Unică Existență,
Este permanent și-n noi, prin Divina Sa Prezență,
Care, practic, se revelă când tace făloasa minte,
Holnară și-nchipuită prin gânduri nesăbuite.

Măreția împlinirii depinde de fiecare,
Răvna, truda și cu cinstea încontinuu-nsoțitoare,
Vor asigura succesul descoperirii reale
A Aceluia ce Suntem, prin comportări ideale.

Asta spune Dumnezeu, când ființăm în gând cu El.
Și Iluminarea vine de nu-L părăsim defel!
Astfel Calca e deschisă – noi, prin Ea, Înțelepciune!
Oricărui om destinată splendida Comuniune!

Titlul acestei teme cuprinde o atestare simplă, directă și atotcuprinzătoare, făcută de Tatăl Creator în legătură cu relațiile Sale cu fiii Săi, adică noi, oamenii. Dumnezeu ne confirmă, deci, că avem aceleași însușiri ca și El și că ne-a creat pe toți la fel.

Așadar, prezența Sa, fiind asemănătoare în fiecare din noi, dispunem de un Sine personal care se manifestă drept iubire necondiționată. Or, în fața acestei incontestabile Realități, adoptarea vreunui model de urmat nu-și găsește nici un fel de justificare. Imitarea vieții altei persoane, fiind simplă maimușăreală, se califică, prin ea însăși, degradare comportamentală.

Pentru a ne descoperi Natura noastră Divină, suntem îndemnați să intrăm, cât mai grabnic, înăuntrul ființei proprii. În acest context se obține Unitatea Realității: corp, Suflet și Spirit – Un Întreg funcțional. O dată cu această simplă interiorizare, se înfăptuiește propriul Sine, ca împlinire firească în constantă acțiune benefic-transformatoare. Nu se urmărește scop sau ideal de împlinit, drept proiecție mentală anticipată – azvârlită în viitor. Realmente, noi doar Suntem, ca ceva neașteptat! În această ipostază, suntem și ne manifestăm ca Pură Conștiință. Ea apare în „vidul psihologic”, definit ca o veritabilă deschizătură de pătrundere în Infinit. În acel moment fericit, suntem atrași în Sânul Divinului Creator și, prin contopire, formăm Un Întreg Dumnezeiesc, așa cum am fost de fapt înainte de trimiterea noastră în lumea materiei.

Pentru a realiza această magnifică și grandioasă performanță, iată și o altă viziune a lucrurilor, care ne va ajuta să o împlinim în mod corect și cu nespusă ușurință. Dumnezeu fiind pretutindenea, ca Unică Existență, El se află în mod permanent și în noi – prin Divina Sa Prezență și El singur ni se revelează, dar numai când mintea noastră hoinară, făloasă și temătoare își încetează pur și simplu activitatea. În acest sens, noi folosim Atenția-Lumină ca unic instrument, care îi demască nesăbuita alergătură, făcând-o să dispară necondiționat. Tăcerea minții sau pacea sufletului și armonia interioară ne unește cu Divinitatea, fără efort sau siluire, oferindu-ne o comportare înțeleaptă și sfințire progresivă.

Toate aceste îndrumări ne sunt oferite chiar de către Dumnezeu, când ne acordăm cu El, prin acel Gând Nelimitat, care stă la temelie însăși a divinei Sale creații. Iluminarea naturii noastre lumesti se împlinește ca preț al râvnii și insistenței de a fi cât mai des în Comuniune cu Sfânta Lui Prezență.

Această Cale a desăvârșirii este oferită și accesibilă tuturor ființelor omenești, iar realizarea în timp depinde de fiecare în parte, ca preț al muncii personale.

15. EXISTENȚA PE FRAGMENTE

De ce oare am ajuns să citim această carte,
Scrisă de un trăitor și-a lui oportunitate?!
Nu-i nicidecum o întâmplare, apărută din senin,
Ci e un fapt relevant, legat de propriul destin!

De-altfel, tot ce iese-n cale, spontan sau pe indelete,
Realmente, ne-apartine spre-njelesuri inerente,
Atrase de-a noastră Viață în a Ei desfășurare,
Ce impun experiențe, pentru certă confirmare.

Experimentul cuprinde trei niveluri de trăire:
Nivel Supra-conștient, dat Sufletului ca-mplinire,
Care, fiind atent la clipă, creează, fără-ndoială,
Propria Realitate – absolut esențială.

Trăind la acest nivel – practic – de-ndumnezeire
Fericitul, prin el însuși, se manifestă iubire,
Creator de lume nouă și un alt gen de cultură,
Cu totul deosebit de actuala structură.

La nivel de conștient, experiența-i legată de existența camală,
Corpul fiind interesat de starea spirituală,
De-a largi câmpul conștiinței înspre Eternul Real,
Revenind în mod constant la Momentul Actual,

Vizând în fiecă clipă înțelegerea globală,
Conexată cu trăirea, ca-mplinire ideală,
De el deja cunoscută drept concept Divinitate,
A Aceluia Ce Este – propria Realitate.

Si-n sfârșit, sub-conștientul – trăit ca experiment,
Unde, real, nu-nțelegem nimic drept eveniment.
Nu știm nici ce facem, de ce facem și cum facem,
Trăim și acționăm ca robot, fără să percepem:

Inima singură bate și, la fel, ochii clipesc,
Sângele prin vene curge, iar plămânii aerul și-l innoiesc;
Aici nu intervenim absolut în nici un fel
Și de-o facem, nicidecum n-are valoare. Chiar defel!

Suntem un efect al Vieții – victime considerate,
La acest nivel al firii n-avem nici o însemnătate.
Unind cele trei niveluri – Uniți și cu Dumnezeu și cu Toate
câte sunt,
Pânza Vieții vom crea și recrea, vizând jelul cel mai sfânt.

Înfăptuirea e simplă și ușor de practicat
De oricare pământean, viu și ferm interesat,
De-a lui perfecționare, trăind culmile sfințirii,
Și revenirea la Sursă – la Izvorul Fericirii.

Cunoașterea ființei proprii se realizează în mod natural și firesc punându-ne, cât mai des nouă înșine, întrebări în raport de ceea ce gândim, exprimăm și înfăptuim.

De asemenea, legat de acest complex funcțional, o altă întrebare se impune în mod inerent: De ce oare am ajuns să citim această carte!? Nu este deloc o simplă întâmplare, apărută din senin, ci un fapt relevant, conexat de propriul nostru destin. De altminteri, tot ceea ce ne iese în cale: ca fapte, întâmplări sau evenimente sunt strâns asociate de propria viață. Și toate aceste apariții, ne solicită o deosebită atenție și vădită înțelegere, prin trăire personală a experienței respective.

Acest experiment de Viață cuprinde trei niveluri de trăire adecvată și anume:

Nivelul Supra-conștient, care oferă Sufletului o trăire simplă și directă, drept realizare esențială. La el are acces orice ființă umană. La acest nivel de Îndumnezeire ne manifestăm ca iubire necondiționată, atotcuprinzătoare. Cu o asemenea însușire funcțională noi punem temelie unei alte lumi și un alt mod de cultură, cu totul deosebit de cel actual.

La nivel de conștient, experiența noastră este strict legată de corpul carnal, interesat de ipostaza spirituală. În acest context noi încercăm să lărgim câmpul conștiinței înspre Eterna Realitate, revenind în mod constant la întâlnirea cu Momentul Actual sau urmărind înțelegerea globală, conexată cu trăirea propriu-zisă a Ceea ce, de fapt, și Suntem – Divinitate intrupată.

Si, în sfârșit, există și nivelul subconștient, trăit tot ca experiență. Aici nu înțelegem nici un eveniment. La acest nivel nu știm nici ce facem, de ce facem și nici cum anume facem. Realmente, este o ființare de robot, fără să percepem ceva anume. Inima singură prin ea însăși pulsează și împrășteie în întregul organism, prin artere și vene, o imensă cantitate de sânge; ochii clipesc și plămânii, prin inspirație și expirație, își improspătează aerul necesar existenței. În această activitate noi nu intervenim în nici un fel. Practic, ne manifestăm ca un efect al Vieții, chiar victime considerate. Așadar, în această postură nu deținem nici un fel de însemnătate.

În final, dacă unim cele trei niveluri, amintite mai înainte și realizăm de asemenea și Unimea cu Dumnezeu, ca și cu Toate câte

există, vom putea jese pânza Vieții, prin creare și recreare, ca făptură divină întrupată pe această planetă.

Înfăptuirea acestui suprem ideal este simplu și ușor de practicat de fiecare ființă umană, interesată de propria perfecționare, vizând culmile sfințeniei și revenirea la Sursă – adică la Izvorul Fericirii Veșnice.

16. EXISTENȚA PE PLAN FIZIC ȘI METAFIZIC

Ne străduim prin cuvinte să cuprindem Tot Ce Este,
Existența Infinită – Cosmosul, cu-alte cuvinte,
Fără-nceput sau sfârșit, ca și fără marginare,
Cu al Său interior – imensă diversitate, clar distinctă prin numire.

Mintea omului măsoară a acestor precizări,
De perceput și-nțeles prin a lor evaluări.
Să ne referim la noi – omul prezent întrupat, -
Si-mpreună să vedem cum anume s-a format.

Un număr imens de ani – șir de vieți încrâncenate,
Cu sușuri, coborâșuri – încontinuu adunate;
Multă suferință, chin, descriu omul actual
Cu calități și defecte – fondul său conjunctural.

Suntem formați din trei părți – consecvența trinitate:
Un trup, o minte și-un Spirit, prin Viață asamblate.
Acesta-i omul real, prin el însuși trăitor,
La nivel de-înțelepciune și de vajnic creator.

Dar, există și-alte stări – ipostaze-nșelătoare,
Ignoranța fiind măsura de trăiri deficitare:
Insul se socotește corp, ducând viață de fragment,
Posedat de propriul trup, îi e sclav în mod frecvent.

Într-o altă ipostază, mintea e considerată
Ca având valoare certă de făptură consacrată.
Tot la fel o amăgire, fondul minții-nchipuire,
Care se repetă-ntruna, prin ce-a fost, cândva, trăire.

Așadar, această minte, fondată pe-acumulări,
N-are cum să întâlnească Viața și-ale Ei mișcări
Totdeauna prospețime în perpetuă schimbare,
De la o clipă la alta: frumusețe și grandoare.

La acest nivel nu suntem nici chiar suflet singular,
Căci și el e tot fragment și, la fel, deficitar
În cuprinderea Vieții, legat de un trup carnal,
Potrivit cu-al său destin, implicat potențial.

Adâncind investigarea, întâlnim și-alte aspecte,
Ce s-afirmă pe plan fizic cu efecte inerente.
Aici, la acest nivel, trăim în dualitate,
Nu putem vedea, percepe decât opuse create.

De pildă: nu știm ce-i stânga, dacă nu știm ce e dreapta;
Sus și jos: înalt și scund – drept perechi imaginate.
Mintea, în a ei structură, veșnic reacționează
După cum îi e natura prin care imaginează.

Tot mintea a creat timpul la nivel orizontal:
Trecut, prezent, viitor – socotit drept fapt real;
Gândurile posesive – prin mișcarea lor hoinară,
Ne domină și stresează, făcând ființa de ocară.

Uneori aceste gânduri, ce-s idei, cândva, trăite,
Creează și sentimente – realmente, închipuite
Care, practic, derutează pe omul neimplinit
Ca egou sau sine fals, de timp-spățiu stăpânit.

Ce simțim, gândim, vorbim – energii de-a lor factură
Vom atrage către noi, cu efecte pe măsură.
La acest nivel vremelnic, totu-i relativitate:
Astăzi, lucruri, fapte petrecute; mâine-s fără-nsemnătate.

„Eu” și-„al meu” – cuplate-n frică – dau hidosul egoism,
Care nu cunoaște pacea – prin bizarul conformism,
Ce-i dau griji fără de număr, pe imagini rezemate,
Încontinuu schimbătoare și de stresuri conexe.

În acest univers fizic trăim și experiența
A Aceluia Ce Suntem, cu fireasca Lui Prezență

Si-n același timp creăm pe Cel care vrem Să Fie
Într-o nouă ipostază, coplesiji de Bucurie.

Viața-i un constant Proces în permanentă creare,
Iar pământeni cu Ea își afirmă-a lor valoare.
Unii, cuprinși de iluzii, mereu reacționează,
Mărginiți de-ngusta minte, care-i condiționează.

Alții, perfect conștienți și desprinși de efemer, realmente, trăitori,
În Unire cu Viața și Toate câte există, sunt, de fapt, și creatori.
Ei clădesc o lume nouă cu-nsușiri deosebite:
Bunătate, Frumusețe, Cinste prin Iubire însușite.

Universul metafizic, n-are cum fi, prin cuvinte, în nici un fel,
Căci, în El mintea lipsește – cu ce știe și cunoaște de memorie
Doar trăirea îl confirmă, prin Cunoaștere Divină,
Trăitorul și Întregul Necuprins în Uniune deplină.

Aici nimic nu se-ntâmplă, nu-i nici o dualitate, nici persoană,
O Perfectă Neclintire, fără centru, fără margini – Imensa Realitate.
De fapt, suntem orișice și orișunde și, de asemeni, nicăieri,
Lipsă fiind și timp și spațiu, nu pot fi aprecieri.

Timpul în Eternitate e structurat vertical, pe momente trecătoare,
În străfulgerarea clipei e: ce-a fost, ce este și va fi cândva vreodată
– doar o Unică mișcare.
Prea mult timp în Necuprins, nu putem să zăbovim,
Căci Viața ne provoacă pe plan fizic să trăim – nu doar să fim!

Ne străduim, prin tot ceea ce gândim, exprimăm verbal și scriem,
să cuprindem Adevărul Infinit, adică Energia Cosmică Universală fără
de început și sfârșit, ca și al Său interior – o imensă diversitate de
forme și nume distincte.

Mai întâi, să ne referim la ipostaza ființei umane întrupate și a
acumulărilor sale memoriale, care îi structurează intelectul, pe care îl
folosește în existența sa cotidiană. Întregul său fond psihologic s-a
format în decurs de mii de ani și un șir important de întrupări și

destrupări. Așadar, omul actual este un rezultat care cuprinde în el însuși experiențe personale, cu suferințe și coborâșuri, defecte și calități, obținute prin suferință și satisfacții. Suntem deci, Un Întreg format din trei elemente, adică o consecvență trinitate: un trup, o minte și un Spirit. Toate acestea sunt asamblate în omul actual, prin el însuși trăitor. La acest nivel de Trinitate, perfect funcțională, suntem conduși de către Scânteia Divină din noi, manifestă ca Înțelepciune și creație sfințitoare.

Dar, existența noastră pe plan fizic este marcată și de ipostaze înșelătoare în care ignoranța este evidentă, prin efecte negative, chiar dezastruoase, privind sănătatea trupului și a evoluției noastre spirituale. Amintim, în continuare, câteva dintre aceste comportări deficitare:

Într-o primă ipostază ne socotim ca fiind corpul fizic. În acest caz, când acest fragment ne conduce viața devenim sclav al patimilor trupesti, prin natura lor, degradatoare.

Într-o altă ipostază, mintea este considerată ca având o valoare certă pentru realizarea unei vieți progresiv sfințitoare. Însă, trăind la acest nivel, existența noastră nu poate fi decât o categorică amăgire. Întrucât mintea este și se manifestă ca ceva vechi, drept trăire cândva consumată, iar în prezent ea nu este altceva decât o imagine veche, păstrată memorial. Or, întâlnirea ei cu noul Vieții – o permanentă prospețime de la o clipă la alta – nu poate decât să degradeze adevăratul sens al Existenței.

Nici trăind doar ca simplu suflet nu vom putea întâlni, prin trăire adecvată, Viața în a El desfășurare. Se întâmplă astfel pentru că și el este doar un simplu fragment, la fel de deficitar la întâlnirea cu Întregul Viului, existent prin El însuși.

Dacă adâncim și mai mult investigația, vom întâlni și alte diverse aspecte și afirmări pe plan fizic cu totul nesatisfăcătoare. Nu putem cunoaște, de pildă, ceea ce este stânga, dacă mai înainte nu am cunoscut ceea ce este dreapta. Or, ceea ce este sus, fără să știm ceea ce înseamnă jos sau dimensiunea înalt și scund – drept pereche imaginară.

Mintea obișnuită, care tot timpul imaginează, funcționează haotic prin reacții mecanice, care exprimă trecutul, cândva întâlnit ca realitate. De asemenea, mintea este aceea care creează timpul la nivel orizontal ca trecut, prezent și viitor. Atrăși fiind, prin gândire în diverse direcții, mintea ne stresează, făcând din noi – făptura divină – o caricatură neputincioasă. Gândurile posesive care ne domină categoric, drept trăiri de altădată, au darul de a crea și sentimente, prin natura lor, închipuite. În acest mod este structurat ego-ul sau sinele fals, fundamentat și stăpânit de un timp și spațiu imaginar. Și tot gândirea și exprimarea, potrivit naturii noastre înșelătoare, vor

atrage către noi energii asemănătoare, cu efecte pe potriva lor, adică tot la fel de înșelătoare.

Prin urmare, acest model de viață este totalmente marcat de o vădită relativitate, căci tot ceea ce întâlnim, simțim și trăim în momentul actual, mâine sau într-un timp mai îndepărtat, se afirmă ca lipsit de însemnătate. Tot la acest nivel haotic de existență „eu și-al meu” – asociat în mod inerent cu frica – constituie hidosul egoism, care nu poate întâlni în nici o împrejurare pacea reală a sufletului. Pacea sau armonia interioară fiind unica posibilitate de a ne întâlni, prin trăire în comun cu Adevărul Absolut, Dumnezeu sau Viața ca perpetuă noutate pe clipe însoțitoare.

Viața în a Ei desfășurare este un constant Proces în permanentă evoluție. Iar ființa umană intrupată, fiind cu Ea în Comuniune, își afirmă propria valoare.

Din păcate ceea ce vedem astăzi în lume este cu totul altceva. Marea majoritate a semenilor noștri, care trăiesc într-un climat copleșitor de iluzii care-i condiționează, reacționează permanent la întâlnirea cu Realitatea Vieții, potrivit mînjii intempestive deficitare.

Alții, dimpotrivă! Perfect conștienți de integritatea propriei ființe și desprinși de efemer, ca reali trăitori în Uniune cu Viața și cu Toate câte există, sunt și se manifestă ca veritabili pionieri ai unei alte lumi, diferită de cea actuală.

Fiecare ființă umană care, prin muncă personală își ameliorează existența comportamentală ca Bunătate, Cinste, Frumusețe și Dragoste necondiționată, influențează benefic întreaga omenire. Fiindcă lumea se perfecționează și evoluează începând cu fiecare individ în parte de către el însuși.

Universul metafizic n-are cum să fie cuprins în cuvinte, înțeles și explicat de către mintea obișnuită. Căci la întâlnirea cu acest Uivers mintea știutoare lipsește cu desăvârșire. Numai trăirea îl confirmă, prin cunoaștere și revelație divină. În această fericită ipostază Trăitorul și Întregul Necuprins se află într-o deplină Uniune. Aici nimic nu se întâmplă. Nu există dualitate și nici persoană, ci doar Totalitatea într-o stare de Neclintire. Nu există nici centru și, de asemeni, nici margini ci doar Absoluta Realitate. În acest context noi suntem, de fapt, oriunde, orișice și, de asemenea, nicăieri.

Nu există nici timp și nici spațiu imaginat orizontal de către minte. Timpul în Eternitate este structurat vertical, pe momente într-o continuă succesiune, în care se află: tot ce a fost, ce este și va fi vreodată – el fiind doar O Unică mișcare.

În străfulgerarea unei asemenea clipe nu putem sta prea mult,
pentru că Viața ne provoacă să trăim pe plan fizic – nu doar să fim!

17. FAȚĂ ÎN FAȚĂ CU DUMNEZEU

Când avem dorința fermă, cinstită, nemăsurată,
De-a afla ce-i Dumnezeu – Unica Realitate – peste tot
desfășurată,

Cuprinsă deci și în noi, să ne privim drept în față,
El fiind cauza primară în tot ce numim Viață.

A fost, este și va fi pururea în noi prezent,
Gândire și înțelepciune manifestă consecvent.
În Uniune cu noi, fii de Dumnezeu firești
La fel precum este-n toate cu-nsușiri dumnezeiești.

Bărbați, femei, omenirea laolaltă
Este, de fapt, Dumnezeu în postură limitată,
Ascuns într-o entitate nevoiașă, trecătoare
Printr-un șir de multe corpuri în perpetuă schimbare.

Avem înapoia noastră milioane ani, drept vârstă,
Legeți de un trup lumesc, realmente, doar o crustă,
Înveliș de suprafață, ce ascunde o comoară,
Viul în a Lui Esență, drept Existență plenară.

În această conjunctură – cuprinși în diversitate,
Am fost rege, apoi sclav, văduvit de-nsemnătate;
Om bogat, apoi sărac, având crezuri diferite;
Am ucis și-am fost ucis într-o seamă de conflicte.

Înșiși în aventura Vieții, prin comportări variate,
Am simțit din plin durerea, trăind clipe disperate,
Cu frici și amărăciuni, invidii, ură, dispreț.
Adesea, ca ipocriți, ne-am manifestat semeț,

Și din toate-am învățat – lung proces de devenire,
Urcând treaptă după treaptă cu Viața-n contopire,
Cu urcușuri, coborâșuri, existența presărată
Clare-ndemnuri din adâncuri de-a afla calea cea dreaptă.

Iată-ne ajunși aici – cu dorința nestemată – de-a vedea pe Creator,
Tatăl atotștiutor, ca și veșnic iubitor,
N-are chip, înfățișare, nici nu e judecător,
Nimănui nu dă porunci, fiind cu noi însoțitor.

Nicicând nu ne-a părăsit în lunga peregrinare;
Noi în El și El în noi, în oricare-mprejurare.
Și El ne-a dat libertatea, independența totală,
Ca singuri să descifrăm ființa noastră cea reală.

Noi și cu El în Unime – fără nici o îndoială,
Când ne privim în oglindă e cuprinderea totală;
În mod real suntem Spirit – un punct infim de Lumină,
Ce dinamizează trupul, prin puterea Sa Divină.

Tot la fel, suntem și Suflet, ce-nregistrează – menține
Sub formă de sentimente și gânduri – absolut, în întregime,
Avute de noi vreodată – ca certă identitate,
Creând deci, pe planul fizic, justa personalitate.

Suntem, de fapt, Spirit-Suflet, locatar în corp carnal,
Pe care noi l-am ales, vizând sacralul ideal,
De-a ne întoarce Acasă, în Căminul părintesc,
Adică, la Cel Ce Este – Tatăl nostru cel Ceresc.

Trupul însă derutează și, copleșiți de iluzii,
Ne socotim a fi el, privind Viața prin confuzii:
Neîncrederea și teama, tristețea și amărăciunea
Ne vor domina întruna. Adevărul preschimbat cu-nșelăciunea.

Nu există întâmplare, hazard sau coincidență,
Noi singuri fiind creator al propriei existențe.
Ceea ce, pe loc, acum gândim și trăim ca sentiment
Ne proiectăm viitorul – de-acum, de el dependent.

Altfel-zis, să explicăm: zilele noastre de mâine
Vor lua conturul lui „azi”, drept firească acțiune;
Orice gând îmbrățișat, fantezie, așteptare,
Emoțional urmate, vor rămâne-n conservare,

În Suflet înregistrate, cu efecte inerente,
Drept condiții ale Vieții, precum cele precedente.

Orice vorbă pronunțată exprimă un sentiment,
Care-atrage viitorul – în mod cert și permanent.

Să reținem, prin urmare, acest fapt esențial:
Că tot ce-nvălmășim în cale, în al Vieții areal,
Noi singuri ni l-am creat, prin gânduri și sentimente,
Imaginate din frică sau de alții inspirate și de noi clar
acceptate.

Gândul, prin a lui putere este creator al Vieții.
Nimeni nu-L poate distruge, fiind motorul Existenței,
Noi fiind singuri în măsură să-i apreciem valoarea,
De-i un gând bun sau mărșav, în a lui desfășurare.

Noi, ca fapte întrupate – reală identitate,
Suntem Gânduri și decizii, precum ele-s exprimate.
Osteneală mai puțină, vom deveni mai puțin,
Negând rustu-înțelepciunii, vom deveni un cretin.

Gândind că suntem sărac – om sărac vom deveni;
Că suntem un ins urât – astfel ne vom împlini,
Fiindcă noi am hotărât – urmărind propria vrere.
Asta este, de fapt, legea după-a noastră-apreciere.

Dumnezeu e numai Viață. Asta, de fapt, El cunoaște
Și ca Iubire Supremă orice gând, fapta-împlinește,
Căci ne-a încuviințat să fim și să creăm după propria dorință,
Fără a ne judeca, în vreo formă oarecare, orice gen de neputință.

Creatorul Vieții noastre singuri noi așadar suntem, ca și tot ce
exprimăm.
Suntem, de fapt, Dumnezeu care-n liniștirea minții putem să
funcționăm,
Să gândim și să creăm și precis să devenim Supremă Inteligență.
Asta am fost totdeauna, Dumnezeiască Esență.

Si-acum, drept final al temei, să vedem: Ce-i de făcut?
Cum s-ar putea redresa omul care și-a pierdut
Focul Sacru din interiorul său, și-a întâlni pe Cel Ce Este
Veșnică Realitate, ca și măreții celeste?

Propria Inteligență în mod progresiv redusă,
Influențați de iluzii – existența mai confuză
Și viață după viață – de lumesc împovărați,
Prin nefaste atitudini, în mod real posedați.

Sclavi prin tot ce ați creat: dogme, modele, tradiții,
Separați în națiuni, religii-in conflicte, competiții,
Identificați cu trupul și-a lui supraviețuire
V-ați uitat Sacra Esență, propria Dumnezeuire.

Lăsați trupul de o parte – reducându-i importanța
Si-ncercați ca să-nțelegeți, prin trăire, ce-i Viața,
Nouă, veșnic proșpețime pe clipe înnoitoare!
Numai astfel de trăire e, prin ea, transformatoare.

Lumea-intreagă se preschimbă în proces de devenire,
Începând constant cu noi – propria noastră trăire,
Ascultându-ne Maestrul din propriul interior,
Care este Dumnezeu – în tot timpul iubitor.

Suntem oare noi interesați de-a afla, prin proprie descoperire,
dacă există sau nu acea Energie Infinită, numită și Dumnezeu sau
Viață? Unii spun că este, alții afirmă că nu există așa ceva! Ce ziceți
dumneavoastră care citiți această carte?! Simpla afirmare pro sau
contra nu are nici o importanță. Atât una, cât și alta nu sunt decât o
vorba goală, lipsită de semnificație, ca atâtea altele pe care zilnic le
rostim – conștient sau inconștient.

Dacă asemenea Energie se află peste Tot și în Toate câte există –
văzute și nevăzute – înseamnă că se află și în noi în fiecare făptură
umană. Iar noi suntem în măsură să O întâlnim, în mod real, adică
prin trăire individuală a ceea ce Ea reprezintă.

Această temă ne îndeamnă să fim față în față cu Dumnezeu, El
fiind cauza primară a tot ceea ce înseamnă Viață. Așadar, El a fost, este
și va fi pururea în noi prezent. Indiferent de sex, noi toți: bărbați și
femei – fiind prima Lui creație, suntem cu adevărat fii și fiice de
Dumnezeu. Iar ca fii ai aceluiași Tată Ceresc avem și noi aceleași însu-
șiri dumnezeiești, moștenite în mod natural și firesc de la Părintele
Creator.

Revenind în prezent la existența noastră actuală, suntem deci, un
fiu de Dumnezeu intrupat într-un înveliș carnal – prin însăși natura
lui nevoiaș și perisabil. Aflați într-o asemenea ipostază, avem în urma
noastră milioane de ani ca vârstă, petrecută pe acest Pământ, într-un

șir de vieți anterioare, în care am făcut tot felul de experiențe. În unele încorporări am fost femeie, în altele bărbat. Am cunoscut atât viața îmbelșugată, ca stăpân, conducător sau chiar împărat, ca și aceea de om sărac, smerit și nevoiaș, precum și viața umiltoare de sclav. Adesea am ucis și la rândul nostru am fost ucis în diverse lupte și războaie sau chiar în confruntări, determinate din interese meschine individuale.

Cuprinși în aventura Vieții pământești am simțit din plin durerea, tristețea și chiar disperarea, frica de necunoscut, ura, disprețul și amărăciunea. Nu de puține ori ca ipocrit ne-am manifestat vanitatea, orgoliul și trufia, iar șiretenia, apreciată ca istețime diplomatică.

Toate aceste dereglări comportamentale – ca și multe altele neamintite aici – au avut loc de îndată ce am coborât în lumea materială, adică la nivelul propriei noastre creații. Căci noi, oamenii, ca primă creație a Tatălui Divin, am fost dotați cu puteri creatoare aidoma Părintelui Divin. Iar noi, ca duhuri, am creat planete, stele și galaxii cu toate câte acestea le cuprind drept învelișuri. Și, coborând la acest nivel material, pentru a cunoaște prin trăire în asociere cu propria operă și a o putea mai bine proteja, noi ne-am uitat Natura noastră Dumnezeiască.

Începând de la acel nivel, în asociere, deci, cu trupul, prin muncă personală, am descoperit adevărata noastră Natură, urcând treaptă cu treaptă pe scara evoluției până am ajuns aici. Acum, pentru că ne-am aflat Natura noastră Divină, avem în noi dorința nestrămutată de a descoperi pe Unicul Creator. În acest scop, punând în aplicare Cunoașterea directă de Sine, iată ceea ce însuși Dumnezeu ne revelează. El ca Energie Cosmică Universală nu are chip sau înfățișare – potrivit înțelegerii noastre omenești. Aflat peste Tot și în Toate câte există, El se manifestă în orice împrejurare ca Iubire atotcuprinzătoare. Or, având această inestimabilă însușire, El nu dă porunci nimănui și nici nu judecă vreo creatură, indiferent de ceea ce face sau nu face aceasta.

Pe parcursul îndelungatei noastre perigrinări, ca fiu de Dumnezeu, El nu ne-a părăsit în nici o împrejurare. Încă de la începutul creației El ne-a oferit libertate deplină și independență totală de a face tot ceea ce, de fapt, noi dorim, pentru a ne descoperi singuri ființa noastră cea reală. Noi și El ne aflăm într-o permanentă Uniune, căci nici n-am putea fi altfel, întrucât existența Lui se află prezentă în mod inerent peste toate și în toate câte sunt în Imensul Necuprins.

Când ne privim într-o oglindă – ca om treaz și perfect conștient, ce observăm? La suprafață avem un înveliș, adică un corp carnal, ca

veritabilă crustă exterioară, iar în profunzimea ființei există un punct luminos – Scântela Divină din noi – care este Realitatea noastră nepieritoare. De asemenea, noi descoperim mintea și Sufletul, care înregistrează și mențin absolut totul sub formă de gânduri și sentimente, avute de noi cândva, ce ne-au conturat pe plan fizic propria identitate în comuniune cu corpul, adică personalitatea.

În prezent suntem deci, Spirit și Suflet ca locatar într-un corp material, pe care noi l-am ales, pentru împlinirea sacralului destin, privitor la întoarcerea noastră Acasă, adică în Căminul Părintesc – Trupul Tatălui Divin – de unde am coborât pentru a face experiența în asociere cu materia densă. Acest trup în care ne petrecem existența, ne derutează în mod permanent, oferindu-ne o viață de iluzii. Dacă dintr-o profundă eroare sau lipsă de înțelegere ne socotim a fi el Realitatea propriei ființe, vom fi dominați de confuzii și temeri, iar adevărul este prăschimbât în meschinărie umană. Prin urmare, fiind plaforat la acest nivel de înțelegere, întreaga Viață, în desfășurarea Ei naturală, este întâmpinată cu atitudini și comportări inadecvate. Neîncrederea, lăcomia, teama, tristețea și amărăciunea ne vor copleși întreaga existență. Ceea ce în momentul de față gândim și trăim ca sentimente, noi singuri ne proiectăm viitorul, de care în mod real suntem dependenți. Pentru o mai bună înțelegere, iată și o altă explicație: Zilele noastre de mâine vor lua conturul lui azi, drept firească acțiune. Orice gând, fantezie, așteptare, îmbrățișate de noi emoțional, vor rămâne în conservare, înregistrate de către Suflet, însoțite cu efectele lor corespunzătoare. Să mai precizăm, că orice gând cuprins într-un cuvânt și exprimat conține un sentiment care, pe măsura și intensitatea respectivă, dă formă viitorului, ca certitudine și consecință.

Să mai reținem, de asemenea ca un fapt esențial, că tot ceea ce întâlnim în cale adus de mișcarea Vieții, noi singuri suntem creatorul prin gânduri și sentimente, imaginate fie din frică sau de alții inspirate și acceptate de pușina noastră înțelegere.

Gândul ferm, prin propria Lui putere, este autorul absolut al Vieții, pe care nimeni nu-l poate distruge, fiindcă El este însuși motorul Existenței. Numai noi fiind singuri în măsură să-i apreciem valoarea, dacă este folositor sau nefolositor în propria Lui desfășurare.

Noi, ca Dumnezeui intrupați, într-o anume identitate suntem, de fapt, Gânduri și decizii așa cum ele sunt concretizate. Munca personală – drept osteneală mai puțină, vom deveni, în mod inerent, mai puțin evoluată. Dacă negăm sau evităm înțelepciunea vom deveni pe moment un nesăbuit meschin. Dacă, de pildă, gândim că suntem

sărac, vom deveni psihologic un om sărac, chiar dacă realitatea materială ne copleșește. La fel se întâmplă și în cazul când ne socotim că suntem un om urât. Și toate acestea se întâmplă întocmai, fiindcă noi am apreciat astfel, urmărind propria vrere. Aceasta este întocmai ca o lege impusă de propria noastră estimare, subiectivă și aberantă.

Dumnezeu ca Sursă a Surselor, este în Esența Sa numai Viață, și asta de fapt și cunoaște. El, ca iubire necondiționată, orice gând și faptă împlinește. Căci ne-a încuviințat să fim și să creăm după propria noastră dorință, fără a ne judeca în vreo formă oarecare, fie neputința sau greșita înțelegere. Noi și numai noi suntem creatorul Vieții noastre, pe care singuri ne-o făurim după propria vrere. Întrucât suntem de fapt Dumnezeii, noi în tăcerea minții vechi știutoare, avem capacitatea de a ființa, gândi, crea și deveni Suprema Înțelepciune. Asta am fost totdeauna și vom fi și în viitor, drept Esența Dumnezeiască.

Si-acum, ca final de temă, să vedem ceea ce este cu adevărat de făcut. Cum oare s-ar putea redresa omul care și-a pierdut Focul Sacru din interiorul său, ca și măreția și grandoarea cerească?

În clipa când ne-am asociat cu învelișul material, corpul fizic, am pierdut în mod treptat Inteligența ce-o aveam la început, marcați sever de către tot soiul de iluzii. În această perioadă de băjbăieli prin întuneric, ne-am agățat cu disperare de dogme, ritualuri, ceremonii sau diverse metode și religii inventate de către unii semeni, dormici de putere și glorie lumească. Devenind sclavi ai acestor creații imaginare ne-am pierdut, prin uitare, Esența Sacră a propriei noastre Realități de făpturi divine.

După o perioadă atât de îndelungată de rătăcire, la nivel etic, moral și spiritual, ni se oferă modalitatea de redresare, care se înlăpătează de fiecare individ în parte, de către el însuși. Se lasă de o parte importanța corpului fizic, iar mintea știutoare o determinăm să tacă, folosind în acest scop Atenția lucidă, atotcuprinzătoare. În acea clipă de pace și armonie interioară, Maestrul din interiorul propriei ființe – adică Scânteia Divină – întâmpină mișcarea Vieții pe clipe în eternă desfășurare.

O asemenea colaborare operează în mod natural transformări radicale benefice asupra omului vechi, condiționat tempo-spațial, care funcționează haotic ca sine fals sau ego. Răvna, dorința aprigă și insistența personală, depuse în aplicarea acestei practici, vor conduce, în final, la fenomenul Iluminării sau Eliberării noastre totale din cătușele materiei. Concomitent cu această grandioasă realizare, vom reveni pentru totdeauna la noi Acasă, adică în Sânul Tatălui Ceresc, Sursa Surselor a Toate câte există.

18. FRICA

Frica sau înfricoșarea e o stare de profundă tulburare,
Cu sau fără motivare, și-nscrisuri devastatoare
Pe plan fizic și mintal. O reală nălucire,
Ce distruge sănătatea, prin nocivă izbucnire.

Să vedem, cum se ivește? Cine-anume o-ntreține
Si-i dă forța de rigoare în a ei desfășurare?
Vinovat e falsul sine și lumea exterioară,
În care-și pune nădejdea, privind lucruri trecătoare.

Când caută fericirea prin mișcarea sa hoinară,
Tot ce află-i relativ, cu durată strict precară.
Aici frica brusc apare, cu vădita înșelare
Că tot ce-am acumulat nu are certă valoare:

Atașamentele de lucruri, persoane sau poziții sociale
Naște teama de-a le pierde, cu emoțiile sale.
La fel, frica e prilej, când dorim ce ne lipsește
Si-ndoiala neîmplinirii ne stresează, chinuiește.

Frica-i constant însoțită de mânie, violență,
Războaiele fiind bazate pe îngusta preferință.
Agresorul punând preț pe ceva care-i lipsește,
O persoană, națiune acel lucru și-l dorește.

Cel ce are acel lucru, nu vrea nicidecum să-l împartă
Cu acela ce nu are! Si-n postura lui deșartă
Uciși oameni, distrus bunuri, drept reală nebunie.
Ăsta-i omul primitiv, clar vădit prin inepție.

...

Când el intră în al său interior -Trinitate Unitară,
Întâlnește sfânta pace și trăirea integrală,
În această ipostază – liber și independent
De frici, ca și de mânie – în mod ferm și evident.

De-acum Dragostea tronează în întreaga comportare,
Ea prin Ea se definește, fără condiționare.
Fericitul trăitor, viu marcat de bucurie,
Își crează rostul vieții fără griji, dizarmonie.

Acesta e Dumnezeu, prezent în orice făptură,
Ce-și conduce creatura înspre Sacra Lui Natură,
Sursa Surselor a Toate câte sunt și viețuiesc
În Întregul Necuprins, unde toate se-ntâlnesc.

Dar, să revenim la fapte: Cum prin noi realizăm
Minunata integrare? Cum launtric ne-adunăm,
Părăsind exteriorul – falsa relativitate?
Totul e realizabil, fiind marcat de simplitate.

Când spontan vedem gândirea prinsă-n lumea din afară,
Singuri conștientizăm ca suntem minte hoinară!
Mintea, astfel demască, instantaneu se oprește,
Iar în „golul psihologic” ființa-ntreagă se unește.

Rupți de lumea din afară – fiind Un Tot – fără efort,
Stare de Conștiință Pură – când trecutul este mort.
Suntem, real, Absolut – viu, prezent și-nnoitor
Pe momente succesive, conștient și iubitor.

Astfel de clipe destramă omul vechi, prin timp format,
Ce-a pus preț pe-acumulări – de ele fiind posedat.
Noul pământean trăiește propria Iluminare
Printr-un alt mod de ființare, ce-așteaptă pe fiecare!

Frica sau înfricoșarea este o stare de tulburare sau stres cu totul negativă, care determină efecte distructive, atât asupra sănătății corpului fizic, precum și asupra unei bune funcționări a minții sau intelectului.

În general vorbind, orice problemă care ne iese în cale, ne solicită rezolvarea ei și cât mai repede posibil. Vom proceda întocmai ca și în cazul de față. Așadar, vom începe cu descoperirea elementului cauzal determinant al acestui element numit frică. Cum anume se ivește frica și cine o susține în continuare? Inițiatorul fricii este întotdeauna sinele fals sau ego-ul, care își dorește în mod obișnuit împlinirea unor lucruri trecătoare și își pune nădejdea rezolvării lor pe seama lumii exterioare. Căutăm, de pildă, fericirea punând preț pe avere, lucruri

de preț, bijuterii, opere de artă, case, mușii etc. Or, toate acestea sunt - conștient sau inconștient - strict legate de teama de a le pierde în vreo formă oarecare, prin furt sau reforme sociale, legiferate de către autoritățile dictatoriale. Atașamentul nefiresc față de persoane, poziții sociale, glorie, renume este iarăși o evidentă cauză de teamă sau frică de a le pierde. Un alt fapt determinant al fricii este cunoscut, prin trăire efectivă de către orice ființă umană și cu frecvența lui ne întâlnim aproape zilnic. Orice dorință a noastră de obținere a ceva este strict legată de teama de a nu o putea împlini. Îndoiala neîmplinirii a ceva de strictă necesitate este deci generată de frica neîmplinirii.

În reluarea temei, pentru a o explica folosind proza, constat, nu fără surprindere, că am omis frica de moarte, atât de comună tuturor viețuitoarelor și mai ales omului. Primul gând, oferit de mintea obișnuită, a fost acela de a explica fenomenul în două, trei strofe, pe care să le intercalez apoi în contextul temei. Dar am fost imediat oprit. Și iată explicația: Aceia care citesc și aplică în mod corect ceea ce explică versul, vor sesiza ei înșiși omisiunea, iar curiozitatea îi va îndemna să verifice și a doua variantă a temei, adică explicarea prin proză.

Prin urmare, să încercăm explicarea acestui fenomen al fricii care, nu de puține ori îmbracă forme paroxistice, de maximă intensitate. În ultimele două luni am asistat la înhumarea a două prietene apropiate. Una dintre ele cu preocupări literare, care lasă în urma ei o seamă de lucrări bine apreciate. Prieteni și rude apropiate ne aflăm față în față, doar ca simple învelșuri trupesti a celor care mai înainte au trăit ca ființe vii, la fel ca și noi. În această ipostază, noi, ca și alți semeni, care au asistat la o asemenea ceremonie de despărțire, funcționăm la nivel de corp fizic și minte, aflați în lumea exterioară. Trupul, prin organele de simțire, ne informează despre deces, iar mintea, cu sau fără vrea noastră, derulează - potrivit înregistrărilor memoriale - fapte, întâmplări și evenimente legate de relațiile noastre cu decedatul. Întregul proces este însoțit de stări emoționale, favorabile sau nefavorabile. Corpul, la rândul său, este impresionat de aceste aduceri aminte ale trecutului. Lacrimi de durere se preling pe obraz, o dată cu părerea de rău că cel ce ne părăsește ne va lipsi, prin ceva ce el reprezintă ceva pentru noi. Cu alte cuvinte, noi trăind în afara corpului, trăim totul marcați de amprenta subiectivismului. Unii se vor bucura de averea care trece de acum în contul lor personal. Alții se vor întrista, căci la dispariția acestuia, pierd o sursă de venituri, salariu, pensie etc. sau că pierd pe cel care le procura anumite servicii și diverse satisfacții. Să amintim, de asemenea, bucuria și satisfacțiile,

pe care unii le trăiesc din plin, că au scăpat de un adversar ce le incomoda interesele lor lumești. Or, pe aceia care au trudit o vreme îndelungată cu îngrijirea celui aflat pe patul de suferință. Încheiem această intercalare în textul temei respective, cu convingerea că exemplele oferite, evidențiază în mod satisfăcător, atitudinea, în general, a semenilor aflați în fața unei persoane decedate.

În continuare, să revenim la explicarea textului propriu-zis al poeziei. Sentimentul frică este însoțit în mod constant de mânie și violență. Și iată cum aceste atitudini negative iau ființă și se dezvoltă. Conflictele inter-umane, la nivel de clase sociale sau războaie între state sau grupuri de state, au loc adesea pe interese economice. Unii dispun de bogății și diverse alte lucruri, care altora le lipsesc și deținătorii acestora refuză să împartă prisosul cu cei aflați în suferință. În urma confruntărilor sângeroase sunt uciși oameni și distruse bunuri materiale, demonstrându-se astfel primitivismul moral și spiritual care dăinuie pe această planetă. În ambele tabere – agresor și agresat – oamenii trăiesc și acționează la nivel de minți condiționate, în care domină sinele fals, care se caracterizează printr-un egocentrism sâlbatic.

Dar, când omul intră în interiorul ființei sale și formează acea Trinitate perfect funcțională – corp, minte și Spirit – Un Întreg, în acea clipă el devine liber și independent de orice mânie sau violență. Din acea clipă de pace și armonie interioară Dragostea necondiționată îl conduce pe culmile desăvârșirii. Un asemenea trăitor, devenit Înțelepciune, va dispune în permanență de cele necesare unei vieți lipsite de griji și nevoi. Munca cinstită și bucuria ce o însoțește face din el un minunat exemplu de Viață trăitoare. Și acest trăitor – fără voia lui – influențează favorabil atât lumea care-l înconjoară, cât și întreaga Existență. Acesta este Dumnezeu din orice făptură umană, care-L conduce neconștient pe scara fără de sfârșit a evoluției spirituale.

Practic, să vedem: Cum anume realizăm Integritatea ființei, de care am amintit mai înainte? În ce fel părăsim lumea exterioară, falsa relativitate, urmată de pătrunderea în interiorul ființei proprii?

Cunoașterea de Sine ne oferă, în acest sens, o modalitate extraordinar de simplă și anume: Simpla conștientizare a minții hoinare, o determină să tacă în mod spontan. Fenomenul se concretizează cu ajutorul Atenției-Lumină, lucidă și atotcuprinzătoare. Tăcerea, fără efort și instantanee, ne oferă Starea de Pură Conștiință, în care trecutul lipsește cu desăvârșire. În acea clipă suntem Adevăr Absolut – Viu și înnoitor. Astfel de clipe destramă omul vechi, prin timp format, care a pus preț pe acumulări psiho-somatice, de care este realmente posedat.

Noul pământean, astfel realizat, trăiește de acum propria Iluminare. Acest summum spiritual este accesibil tuturor ființelor umane și așteaptă pe fiecare, prin propria înfăptuire, să și-l însușească.

19. GÂNDIREA NELIMITATĂ ȘI CEA LIMITATĂ

Gândirea Nelimitată prin Ea însăși Energie Infinită,
Când suntem Una cu Ea – Ființa întreagă definită,
Nu există ceva-n lume care să ne depășească,
Să ne domine, posede sau, cumva, să ne-amăgască.

Ea e însuși Dumnezeu – Viața-n eternă mișcare,
Fără-nceput sau sfârșit – o complexă derulare,
Existență intrinsecă – permanentă devenire
Pe momente succesive împletite cu iubire.

Creator și Creatură prin acest Gând se-ntâlnesc,
În proces evolutiv, ascendent, dumnezeiesc.
Astfel are loc misterul evoluției globale,
De la bobul de nisip, plante, ca și animale.

Iar noi, ființele umane, real, mai evolute,
Vizând același proces, suntem net avantajate
Prin Cunoașterea directă – cale simplă de „A Fi” – adică Pură
Conștiință,
Când suntem Una cu-Întregul, ca Unică Existență.

Astfel de clipe trăite, realmente, ne sfințesc,
Scurtând încontinuu drumul spre Căminul Părintesc,
Adică la noi Acasă, Sursa Surselor a Toate,
Creator a Tot ce Este – Unica Realitate.

Practic, cum realizăm Gândirea Nelimitată?
Foarte simplu! Cu Atenția lucidă, instantaneu declanșată
Și-n mod spontan implicați, luăm contact cu tot ce-apare,
Adus de mișcarea Vieții în a Ei desfășurare!

Simplitatea întâmpinării spulberă, pe loc, destramă
Haosul minții hojnare, cu întreaga-i panoramă,
Iar în „golul psihologic”, în acest mod, declanșat
Se deschide o fereastră spre Fondul Nelimitat,

Noi fiind El și El fiind noi, ca Dumnezeu întrupat.
Astfel de clipe trăite, ca Un Tot realizat
Vor conduce, în final, la Sacra Iluminare,
Natura noastră Divină, ca simțire-comportare.

Ce-i gândirea limitată, ce ne ține prizonieri,
Legăți de un corp carnal printr-un șir de întrupări?
Fiecare entitate, ca și orice lucru-n parte
De la început create ca Gândire și Conștiință – chiar de
Dumnezeu dotate.

Deci, întreaga creatură – cu imensele aspecte,
Posează a lor Conștiință cu efecte inerente
De-a emite și primi Gânduri, după propria dorință,
Pânza Vieții fiind țesută prin globală influență.

Așadar, ființa umană cu gândirea limitată
N-are cum să întâlnească Viața cea adevărată,
Fiindcă la acest nivel, haosul o stăpânește
Prin dorințe nefirești și gânduri, ce le hrănește.

Teama de necunoscut, invidia, lăcomia, ambiția și cu ura,
Ca și frica cea de moarte sunt efecte pe măsură.
Inșul, un biet instrument, manevrat de-aceste gânduri
Ce-l domină, stăpânesc – timorat de proprii simțuri.

El emite și primește gânduri asemănătoare,
Potrivit cu al său fond – de egou și-ncătușare,
După cum a fost format de conștiința socială:
Calapoade de gândire, dogme, creduri sau concepte, zis-morale.

Or, noi suntem altceva decât euri posesive
Închistate-n timp și spațiu cu înscrisuri negative!
Ca Dumnezeii întrupați, avem Natură Divină,
Nesfârșită Bunătate, Frumusețe, Armonic și o iubire deplină.

Față de ce ne-nconjură: semenii, lumea animală,
Ca și restul Existenței – lumea cea materială.
Făr-a pretinde ceva – vreo anume răsplătire,
Real, asta ne e firea – neconținută iubire,

În adânc însămănțată, ce se vrea descoperită
De fiecare în parte, prin Cunoaștere-nsotită.
Calea-i simplă! La îndemâna tuturor
Văzând doar ce nu-i iubirea – firea cea deficitară.

Sinele nostru meschin, prin egocentrism format,
Încontinuu temător, de iluzii posedat.
Simpla conștientizare cu Atenția-Lumină
Face ca fictivul sine, instantaneu, să dispară în Armonia deplină.

Acesta-i sacrul climat, în care noi ne cunoaștem și trăim
Propria realizare – Uniți cu Tot ce-ntâlnim:
Într-o Lumină deplină și Gândire fără margini,
Ca Existență Divină, detașată de imagini.

Gândirea Nelimitată, adică nelegată de ceva anume, este prin Ea însăși Energie Infinită. Iar noi, omul obișnuit, realizând contactul simplu și nemijlocit cu Ea, devenim în mod practic – Un Întreg perfect funcțional. În acest fericit context, nu există ceva în lume care să ne domine sau să ne amăgească.

Această Gândire Nețârmurită este însuși Dumnezeu sau Viața în neconținută Ei mobilitate, care O caracterizează drept noutate absolută de la o clipă la alta. În această ipostază, când noi ne întâlnim cu Viața – Energie Absolută fără început sau sfârșit – Creatorul și Creatura se află într-un continuu proces de evoluție spirituală sau Îndumnezeire. De altminteri, totul evoluează, prin transformări inerente începând de la bobul de nisip, lumea vegetală, ca și lumea animală. Iar noi, ființele umane, apreciate ca fiind cele mai evolute, urmăm același proces de devenire, avantajate desigur de capacitatea de care dispunem, de a ne cunoaște în mod direct prin Starea de „A Fi” sau Conștiință Pură.

Așa cum arătam mai înainte, fiecare individ se poate întâlni, în mod simplu și fără efort, cu el însuși mai întâi, prin Integritatea ființei când, de fapt, se realizează în mod spontan și Uniunea cu Sublimul Adevăr. Asemenea clipe înfăptuite prin trăire și simțire, contribuie la eliminarea energiilor negative și concomitent, la demolarea omului vechi, egocentric condiționat.

Practic, să vedem în ce mod realizăm contactul nemijlocit cu Gândirea Nelimitată? Simplitatea înfăptuirii constituie adesea pentru orice începător o grea încercare. Pentru că omul obișnuit, datorită educației eronate, care l-a format, nu poate concepe vreo acțiune fără să anticipeze vreun anume scop sau ideal, drept rezultat. O astfel de

idealizare nu face altceva decât să amplifice importanța omului vechi, condus de mintea știutoare.

În practicarea corectă a Cunoașterii directe, folosim un singur instrument și anume: Atenția lucidă și globală, instantaneu declanșată la întâlnirea cu reacțiile minții, determinate de tot ceea ce ne scoate în cale eterna desfășurare a Vieții. Simplitatea unei asemenea întâlniri apulberă, pe loc, mișcarea hantică a minții, care judecă, acceptă sau respinge ceea ce ne iese în cale. Iar în „vidul psihologic” sau pacea desăvârșită a sufletului, ni se deschide o veritabilă fereastră spre Imensa Nemărginire cu care, de fapt, ne contopim. În acel moment noi suntem acel Fond Nelimitat – care este Dumnezeu – constituind laolaltă O Unică Energie conștientă, trăitoare, ce S-afirmă prin Ea însăși ca iubire necondiționată și atotcuprinzătoare.

În continuare, să vedem ce este gândirea limitată, care ne ține prizonieri, legați de un corp carnal, printr-un șir de întrupări. Fiecare entitate, ca și orice lucru sau vietate în parte, au fost create încă de la început de existență cu Gândire și Conștiință, deci chiar de către Dumnezeu dotate. Așadar, Întreaga Creație – cu inerentele Ei aspecte exterioare – posedă capacitatea de a emite și primi Gânduri, după propria dorință. Întrucât dispune de o totală independență, Ea singură își țese pânza Vieții sub influența globală a mediului înconjurător.

Or, ființa umană, cu gândirea ei limitată, nu este capabilă să întâlnească Viața cea adevărată. Fiindcă la nivelul acestei minți haosul ne stăpânește prin, temeri, invidie, laconie, amărăciune de tot felul, ură și violență, ca și frica de moarte. Dominați în acest fel de propriile slăbiciuni, emitem și primim gânduri asemănătoare, aidoma fondului nostru de ego-uri, încâtușate potrivit educației oferită de conștiința socială. Suntem deci și ne manifestăm printr-o seamă de calapoade convenționale de gândire, cuprinse în dogme, ritualuri și credințe zismorale.

Dar noi suntem altceva decât euri posesive, încheștate în timp și spațiu cu înscrisuri negative. În realitate, noi suntem Dumnezeii întrupăți și avem o Natură Divină cu însușiri naturale de Bunătate, Frumusețe, Armonic și Iubire fără margini. Toate aceste însușiri se manifestă în exterior, față de toți semenii, ca și restul Existenței. Iar prin exteriorizarea acestor atitudini comportamentale nu revendicăm și nici nu așteptăm ceva în schimb sub formă de răsplată. Pentru că aceasta ne este firea de iubire atotcuprinzătoare, comună de altfel tuturor ființelor omenești.

Dar, să nu rămănem doar la suprafața lucrurilor, vorbind numai despre această Comoară aflată în noi toți, fără nici o excepție, ci să-i descoperim existența prin cunoaștere și trăire. Calea este simplă și la îndemâna tuturor. În acest sens suntem solicitați să conștientizăm ceea ce nu este Ea, adică firea cea deficitară, care se afirmă ca sine fals sau ego înșelător, posedat de o imensă paletă de stări iluzorii.

Toate aceste irealități se destramă instantaneu cu ajutorul Atenției-Lumină – calitate a Scântei Divine, aflată la temelia ființei proprii. Simplitatea unei asemenea împliniri, spulberă tot ce-i nefiresc și, în locul rămas liber, se instalează Armonia interioară sau Pacea desăvârșită.

Acesta este climatul cu adevărat sacru, în care noi reușim să ne cunoaștem propria Realitate, prin Uniune cu Tot ceea ce întâlnim. Întreaga noastră ființă devine O Imensă Lumină și Gândire fără margine, drept Existență Sublimă, în care sunt excluse orice fel de imagini.

20. IDENTIFICAREA LUI DUMNEZEU

Multe și variate motive ne aduc la reîncarnare,
Fiecare ins în parte cu-a lui proprie-nscenare.
Însă, mai presus de toate, drept supremă însușire,
E acela de-a percepe și iubi Marele Mister, zis Sine.

La nivel de Punct-Lumină, existent în fiecare,
Numit Spirit-Dumnezeu, în perpetuă mișcare.
El ne-a creat începutul și la El vom reveni
După lungi peregrinări – când noi puri vom deveni.

În a Lui Împărăție – Viața în desfășurare,
Numai prezentul există, clipa etern sfînșitoare,
El fiind Toate câte sunt – universuri suprapuse.
Existențe infinite – cu realități incluse.

Trăim pe acest Pământ și-o infimă galaxie
De zece miliarde sori, fiecare-având planete – ca și noi, natură vie.
Nimeni nu poate cunoaște acel număr de sisteme
Existente-n Necuprins - prin ele structuri perene.

Ca să știm ce-i Infinitul – Dumnezeu – Realitate
Percepția noastră umană transceandă cu a ei dualitate
Timpuri, distanțe, măsuri, căci ele nici nu există,
În Marea Dimensiune singur Neantul persistă.

Dumnezeu n-are sfârșit. La-nceput a fost Gândire – Spațiu – Vid
Și drept cale de-ntâlnit: Simpla vizualizare a acestui Infinit
Nejărmurit.

El este ansamblul Vieții, care se schimbă-înnoiește
De la un moment la altul – rămânând Eternul Este:

Drept materie, substanță – la un anumit nivel,
Și la altul e Lumină sau Gândire fără țel,
Iar la nivelul suprem, clar Neant s-adeverește
Ținând Toate la un loc, prin iubire cu sfintește.

În continuă mișcare, permanent evoluează,
Ceea ce E-n clipa asta, nu-i în clipa ce urmează.
De la un moment la altul, are altă-nfățișare,
Schimbând o formă cu alta de măreție, grandoare.

Dumnezeu, numit și Tată, ca un punct de referință,
Noi fiind sacra Lui replică, prin întreaga noastră ființă,
Când suntem perfect deschiși și atotcuprinzători,
La fel ca El – Una Suntem și de asemeni, iubitori.

În „A Fi” – Simplă Prezență – Gândire Nelimitată,
Puritate intrinsecă, prin Ea însăși revelată,
Suntem și real trăim Starea de-Îndumnezeire
Cu Părintele Divin în completă Contopire.

Multe și diverse motive sau atitudini comportamentale, legate de
viața noastră personală, ne aduc la reîncarnare. Însă cel mai de seamă
lucru este acela de a ne descoperi propriul Sine, care în Esența Lui este
Iubire fără margini.

El este, de fapt, un Punct luminos, existent în fiecare ființă umană,
numit Spirit sau Scânteie Divină, aflată în perpetuă mișcare. Numit și
Dumnezeu, El nu-a creat începutul de ființă individuală și la El vom
reveni după un șir de numeroase peregrinări, în asociere cu materia
densă.

Revenirea Scântei noastre Divine în Imensa Flacără, care este
Unicul Creator, va avea loc îndată ce ne vom desprinde de rezidu-
urile memoriale, acumulate din necunoaștere, neputință și teamă, ce
caracterizează orice sine fals, deficitar sau egou, posedat de ceea ce
posedă.

Noi trăim pe acest Pământ, aflat într-o infimă galaxie, formată din
zece miliarde sisteme solare, fiecare din ele având planete asemă-

nătuare cu a noastră. Nimeni nu cunoaște acel număr de constelații și sisteme, existente în Imensul Necuprins, ca structuri perene și trecătoare.

Ca să putem afla ce este Infinitul, Dumnezeu, Realitatea Absolută este imperios necesar să depășim limita cunoașterii experimentale perceptibilă cu întreaga ei dualitate. Întrucât în Imensa Dimensiune nu există nici timp, nici spațiu și nici măsură adecvată. Aici numai Neantul are pură și clară existență.

Dumnezeu în eterna Lui desfășurare, ca perpetuă Îndumnezeire, nu are și nici nu va avea vreodată un oarecare sfârșit. La început era Gândire, care se manifesta într-un Vid Nelimitat. Acest ansamblu al Vieții care se schimbă prin innoire de la un moment la altul, prin iminentă succesiune, rămâne doar Eternul Este. Acest Veșnic Este, la un anumit nivel se află ca materie, substanță; la un alt nivel, se află ca Lumină sau Gândire fără scop sau țel anume; iar la nivelul cel mai înalt sau suprem, acest Este se adevărește ca Neant, care ține Totul la un loc prin iubire, care sfințește toate câte le întâlnește sau contactează.

Totul în această Imensă Existență se află în continuă mișcare și permanentă evoluție. Ceea ce Este și se afirmă ca atare, în clipa prezentă, nu va mai exista în clipa următoare. Iar de la un moment la altul, va avea altă înfățișare, ca schimbare a formei prin măreție, grandoare. Dumnezeu mai este numit și Tată, drept punct de referință, în care noi suntem sacra Lui replică, atunci când realizăm deschiderea totală a întregii noastre ființe. Prin această simplă și atotcuprinzătoare deschidere, ca Pură Conștiință, noi suntem la fel ca El. În acest fericit context noi ne aflăm în Uniune cu El și trăim autentică iubire – atotcuprinzătoare. Este o Stare de „A Fi” – adică Simplă Prezență, ca Gândire Nelimitată. Altfel exprimat: suntem Puritate Absolută care singură Se revelează. Aflați într-o asemenea ipostază trăim și noi la fel ca El Starea de Îndumnezeire. Realmente, este o contopire desăvârșită cu Părintele Divin.

21. ÎNDOIALA ȘI SEPARAREA

Autorul, tot ce-anunță, prin aceste simple versuri,
Nu-i decât o semnalare de vădite seci eresuri,
Existente azi în lume, de minți condiționate,
Crezurile fiind izvorul creațiilor eronate.

Religii organizate pe structuri imaginare,
Ca să domine mulțimea, închid mănșile-n tipare.
Mai întâi, pe ins separă de a lui Divinitate,
Adică, Eternul Sine – propria Realitate.

Îndoiala strecurată, drept neputință lumească
De-a sesiza și-nțelege opera dumnezeiască,
Privind existența ființei cu Viața-n confruntare
Față de supremul Jel – propria evoluare.

Apoi, în continuare, și-a atribuit valoarea
Că ea le știe pe toate, privind soluționarea
Sfințeniei mult râvnită de făptura omenească.
Deci, a doua înșelare, de faimă religioasă.

Iar a treia e îndemnul de acceptare totală
A răspunsurilor date, excluzând orice-ndoială,
Oprindu-ne, totodată, să mai punem întrebări.
Acest clar absolutism îi demască goliciunea, ca și ale lui erori.

Dacă punem întrebări, noi ne declanșăm gândirea
Și prin ea venim la Sursă – în interiorul propriu – unde-ntâlnim
toată firea,
De unde-am primi răspunsuri, poate total diferite
De acelea puse-n joc de religii, realmente, născocite.

Așadar, îndoindu-ne de noi – de realul nostru Sine
Si-a noastră capacitate, privind ce e rău și bine,
Dăm religiei acces și totală libertate
Să ne domine, conducă cu-a ei relativitate.

Religia-n al ei fond n-are nici un Dumnezeu,
Agnosticismul – creat pe incertul fond al său.
Iată și alte aspecte, care susțin afirmarea:
Frica cea de Dumnezeu, de religie creată, îi atestă degradarea,

Căci, înainte de asta, Dragostea îl definea – intuitiv revelată.
Plecăciunea-n fața Lui, de asemeni, ordonată,
Ca și griji, ce-mpovărează, de-o anumită mănșie
A Bunului Dumnezeu, în loc de a Lui credință și firească
bucurie.

Tot absurde îndrumări, de religie brodate,
Drept forme de ajustare, de interese legate:
Rușinea de propriul corp, cu-ale lui necesități,
Ca și bucurii normale – drept daruri dumnezeiești.

La fel, intermediari între om și Dumnezeu,
Investiți cu-anume har – ce-i măresc al lor egou;
Realmente, strict impuși prin demonstrații sectare,
Că numai prin ei atingem propria realizare.

Amăgire și frustrare întreaga alcătuire,
Căci ne scoate în afară, punând prej pe-nchipuire,
În loc să stăm înăuntru, cu Eternul nostru Sine,
Întâmpinând cursul Vieții – așa precum se cuvine.

Acceptând cu bunătate, bucurie și răbdare
Tot ce ne apare-n cale – pe clipe-n desfășurare,
Acesta-i Omul-lubire – parte din Dumnezeire,
Ce-și adoră Creatorul, căci cu El e-n contopire.

Am fost, suntem și vom fi cu Dumnezeu în Unime totdeauna,
Și ca fii de-același Tată – frați cu toții împreună.
Necum nici o diferență între femei și bărbați
În fața Celui Etern, toți, la fel, apreciați.

Forumul bisericesc numai de bărbați format,
Ce-și arogă importanță – restul desconsiderat.
Femei-preoți, nicăieri, ele fiind nesocotite
Prin sex, ca inferioare, de mințile troglodite.

Fenomenul de putere și vădit exclusivism
Îl vedem și la alți oameni, națiuni – însușit prin conformism.
Cei ce îndrăgesc puterea nu vor nicidecum s-o-mpartă
Cu nimeni. Pe cât se poate – ferm lipind-o de-a lor suartă.

Si, la fel, au construit, dup-a lor mod de gândire,
Un atare dumnezeu – în funcție de putere – prin a lor inchipuire.
Nu-i nimic adevărat! El ne vrea pe toți la fel, dup-a Lui asemănare,
Să-mpărțim cu El puterea, prin a noastră integrare.

Toată nădejdea în El și a propriei Creații,
Adică Sinele nostru cu-ale Sale intuiții.

Dumnezeu prin El e Totul și la fel, Totul devine,
Nimic fără a fi El n-are-n lume vreo-implinire.

Tot timpul trăiește-n noi, ca noi și prin noi, în mod constant,
În forma Lui cea mai pură, prin Iubire debordant.
El e Totul, Absolutul peste Tot, ca și în Toate
Nu are nici o nevoie, nu vrea și nu pretinde nimic în a Lui
Eternitate.

Si-n această formă pură Este și cum noi Îl facem,
E ca și cum L-am vedea, când prin simțuri Îl percepem.
Dar, noi ce facem din El, prin a noastră rătăcire?
El nu-și uită puritatea! Restul este plăsmuire!

Închipuire de-a noastră, prin imagine creată,
Care, practic, se destramă la-ntâlnirea minunată.
Unii, L-au făcut gelos, însușire fără noimă,
Când Toate-s cuprinse-n Sine, în a Lui divină faimă.

Alții, că e furios sau un zeu răzbunător!
Dar pe cine și pe ce? El fiind blând și iubitor
Și cuprinde Tot Ce Este, în Întregul Necuprins
Unde Totul este El, în acel Imens extins.

Dumnezeu numai creează. Și pe noi când ne-a creat
Ne-a oferit și puterea de-A Fi-așa precum El, creator adevărat,
Oferind și libertatea alegerii de-a crea după cum ne este vrerea,
Să trăim experiența însoțită cu plăcerea sau durerea.

Și de ce să ne condamnă, când greșala ne-apartține?
Noi, prin noi, real răspundem de a noastră opțiune.
El fiind Dragoste eternă, fără nici o motivare,
Să-i ieșim la-ntâmpinare cu trăirea creatoare.

Clipele în derulare sunt momente de-ntâlnire,
Unde noi și El – Unime – ne manifestăm iubire.
Asta suntem totdeauna, Acum și în Veșnicie,
Existență prin trăire, Grandoare și Bucurie.

La început ființele umane trăiau în contact permanent cu Divinitatea, aflată în propriul interior, de care erau conduse prin impulsuri

intuitive. Cu trecerea vremii însă, impresionate tot mai mult de lumea exterioară, ele și-au uitat treptat adevărata Natură Divină.

Pe fondul acestui declin moral și spiritual, o seamă de profitori, domici de putere și lacomi după însușirea de venituri materiale, s-au oferit ca adevărați salvatori, oferind semenilor aflați în impas soluții, apreciate de ei ca fiind transmise lor de către Dumnezeu. Așadar, acești oameni s-au autoevaluat ca spirite deosebite și veritabili intermediari între lumea creată și Unicul Creator. Acesta a fost, de fapt, începutul diverselor credințe religioase, structurate ierarhic, aidoma alcătuirilor strict lumești.

Mai întâi, acești impostori, în scopul de a aduna în jurul lor cât mai mulți adepți, au lansat ideea îndoielii și a neîncrederii omului în el însuși. Astăzi această formulare se află concis alcătuită și în mod obișnuit rostită de către reprezentanții autorității bisericești. V-ați născut în păcat – spun ei – trăiti în păcat și muriți ducând cu voi această amprentă sau povară a păcatului strămoșesc. În fine, acești iluzionisti, vă oferă cu falsă larghețe mântuirea, desigur, în schimbul unui anumit preț, socotit de ei ca unică posibilitate.

În continuare, să vedem ce anume realizează aceste religii de bază – fiecare având în jurul ei un număr de dizidente și secte, care se află într-o continuă proliferare. Toate aceste religii, organizate pe structuri imaginare, închid mințile credincioșilor în tipare convenționale, punându-i adesea în conflicte, uneori chiar sângeroase, prin uciderea de semenii, în numele lui Dumnezeu. Acești presupuși ambasadori ai pământenilor pe lângă tronul Tatălui Ceresc, strecoară astăzi, cu și mai multă abilitate, ideea că omul obișnuit nu este în stare să sesizeze și înțeleagă Viața, ca și supremul ideal al evoluției. Apoi, își atribuie însușirea că ei și numai ei, știu totul, în ceea ce privește sfințenia. Drept urmare, îi sfătuiesc pe credincioși să nu mai pună întrebări, ci doar să „facă ascultare” la ceea ce ei afirmă. Această opreliște își are tălcul ei profund și bine calculat de către atitudinea meschină a duhovnicului spiritual. Când credulul respectiv începe să pună întrebări, în mod firesc el declanșează gândirea și însoțit de ea ajunge la Sursă, în interiorul propriei ființe. Iar ca faptură integrală află singur răspuns la întrebarea ce și-a pus-o, care poate fi diferit de răspunsul oferit de către religie.

Prin urmare, îndoiindu-ne de noi înșine, de realul nostru Sine și de capacitatea de a înțelege ce este bine și rău, oferim religiei acces și totală libertate de a ne domina și conduce prin conceptele ei relative și precare. Religiiile, de fapt, nu au nici un Dumnezeu. Această stare de fapt, explică apariția agnosticismului (concept care neagă, parțial sau total, cunoașterea obiectivă a lumii, esența fenomenelor). Un alt aspect

... justifică afirmarea de mai înainte este și frica de Dumnezeu, creată tot de către religii. Cum este posibil să vorbim despre Dragostea fără limite a lui Dumnezeu și să-i oferim temenele și în același timp să fim mereu îngrijorați de mânia și osânda Lui?

Unii reprezentanți ai bisericii sunt chiar ferm convinși că ei pot șterge păcatele oamenilor și că au harul divin de a oferi sfințenia sau mântuirea. Întreaga alcătuire nu-i altceva decât o evidentă amăgire și frustrare, care scoate pe credincios în afară, oferindu-i ipostaza închipuirii, în loc să stea în interior, la un loc cu propriul Sine. Și de aici, ca Trinitate funcțională, să întâmpine procesul Vieții în neconținută lui desfășurare. Numai funcționând în acest context, vom putea accepta cu bunătațe, bucurie și desigur, inerenta răbdare tot ceea ce ne apare în cale, adus de șuvoiul Vieții, pe clipe în eterna lor mișcare înnoitoare. Acesta este, de fapt, Omul-Iubire - particulă din Dumnezeire, care-și adoră Creatorul, fiind tot timpul cu El în perfectă Comuniune.

Noi am fost, suntem și vom fi totdeauna cu Dumnezeu în Uniune. Iar ca fii ai aceluiasi tată noi, toți oamenii, suntem frați egali - fără nici o distincție între bărbați și femei. Or, în cazul religiei și aici semnalăm o remarcă. Întregul forum bisericesc este format numai din bărbați, care își arogă o importanță psiho-somatică deosebită, în contradicție flagrantă cu Realitatea Sublimului Adevăr. Femeile sunt nesocotite datorită sexului, de către mințile trufase - fictiv dimensionate. Acest fenomen al puterii este, de altfel, îndrăgît și de alți oameni, ca și de unele popoare sau națiuni. Atât însușirea, cât și menținerea în continuare a puterii este însoțită de către un sever conformism. În funcție de acest mod subiectiv de gândire, oamenii și-au creat un dumnezeu propriu, după îngusta lor închipuire. Așadar, și în cazul religiilor, ca și al popoarelor, care se autoapreciază ca fiind preferate de către Dumnezeu, totul este fals. Nimic nu este adevărat!

Dumnezeu, prin Iubirea sa necondiționată, cuprinde pe toți oamenii cu aceeași Dragoste și ne vrea să fim asemenea Lui, ajutându-ne să realizăm propria noastră Integritate. În această ipostază, când funcționăm ca Un Întreg, noi și El suntem în perfectă Uniune și construim împreună o nouă lume, mai bună și mai fericită, într-o continuă perfecționare. Toată încrederea să o punem în minunatul nostru Sine, adică Divinitatea aflată în profunzimea ființei noastre. Fiind în noi, în mod permanent, El trăiește cu noi și prin noi în chip constant cu atitudinea celei mai pure Iubiri atotcuprinzătoare. Dumnezeu fiind peste Tot și în Toate nu are nevoie de nimic și nici nu pretinde ceva din partea nimănui. În această supremă puritate este și după cum noi îl facem, ca și cum L-am vedea și percepe prin simțuri.

Și ce facem noi din El când Îl evaluăm prin propria rătăcire mintală?
Orice faptă am face noi, El nu-și uită niciodată Puritatea și Iubirea.

Unii L-au făcut gelos! Pe cine oare să fie gelos, când Toate sunt cuprinse în El? Apreciem deci gelozia ca o enormă absurditate! Alții au făcut din El un zeu furios și răzbunător. Dar pe cine și pe ce să se răzbune, câtă vreme El există prin El însuși pretutindenea în Imensul Necuprins?!

El, realmente, doar creează! Și de când ne-a creat pe noi, ne-a oferit și puterea de creator ca și El. Mai mult chiar, El ne-a oferit și libertatea de a crea după propria dorință, trăind concomitent propria experiență, însoțită de durere sau plăcere. Si, din nou, o altă întrebare: De ce să ne condamnă câtă vreme greșala ne aparține în întregime!? El fiind Dragoste eternă și lipsită de orice motivație!

Iar întâlnirea noastră cu El – așa cum am arătat mai înainte – se realizează, în mod simplu, când noi înșine înfăptuim Unitatea propriei ființe. În acea clipă se realizează Comuniunea perfectă cu Divinul Părinte. El fiind noi și noi fiind El: Un Întreg funcțional prin Acum și în Veșnicie, o eternă manifestare drept Grandoare și Bucurie.

22. ÎNTÂMPLAREA

Nimic din această lume nu s-afirmă ca-ntâmplare,
Ceva apărut spontan, fără-nume motivare.
Evenimente și oameni sunt atrase și-ntâlnesc
Conștient, inconștient, de un interes firesc.

În mare și-n amănunt o severă-nlănțuire,
Ființa om – drept creator, prin a lui închipuire,
Absolut determinant de fapt zis-neprevăzut,
Apreciat ca surpriză de insul neîmplinit.

Nici chiar Viața în eterna Ei mișcare
Nu-i produsă de hazard, în a Ei desfășurare,
Ci, la fel, determinată de atracții naturale
Ale insului legat de învelișurile sale.

Dorințe, ca și alegeri ființei-om îi dau măsura
De-mpliniri, realizări, vizualizând structura
Propriei Divinități, de factură pur cerească.
Asta fiindu-i misiunea în postura sa lumească.

Problema care se pune, pentru fiecare-n parte,
Este: Cum să-ntâmpinăm faptele neașteptate,
De șuvoiul Vieții aduse, în fireasca lor mișcare,
Unele fiind dulci, ca mierea, altele, complet amare?

În asemeni conjunctură, chiar Viața ne oferă
Atitudinea-înțeleaptă și-o sublimă manieră
De acceptare totală – lipsită de motivare,
Plăcutul și neplăcutul având aceeași valoare.

Aici, mintalul lipsește, cu-ale lui aprecieri:
Analize și concluzii, luate prin negocieri,
Falsul sine fiind vicleanul, ce se vrea asigurat,
Cât timp Sinele real, prin destin e întrupat.

Așadar, prin acceptare, spontan, pacea-n noi apare
Și, cu ea, Integritatea manifestă iubitoare.
Întâmplări, experiențe – clare oportunități
De-a crea și recrea mai subtile calități.

Fenomenul transformării – evoluției constante,
Practic, e universal cu efecte inerente,
De la piatră pân-la om – adică-ntreaga natură:
Stele, sori și galaxii, trăiesc sacra aventură.

Înnoirea, prospețimea – permanent determinată
De la o stare la alta, prin ea însăși programată.
Viul, existent în toate, își schimbă înfățișarea,
Părăsind haina cea veche cu alta superioară.

Prin urmare, întâmplări, coincidențe nu sunt decât vorbe goale,
Care n-au acoperire cu înscrisuri naturale,
Dumnezeu fiind Tot și Toate: Creator și Creatură
La tot ce se-ntâmplă-n lume le dă tâlcuri pe măsură.

Orîșice și orișunde din Imensul Necuprins,
Prin momente trecătoare și de vechi, mereu desprins,
Vizează evoluarea, propria-îndumnezeire,
Faptul fiind realizabil, încontinuu, prin iubire.

Cuvântul Întâmplare sau hazard cuprinde tot ceea ce se petrece
accidental, a cărei cauză rămâne necunoscută. Realitatea este cu totul

alta. Nimic din ceea ce ne iese în cale în viața noastră de zi cu zi, nu este simplă întâmplare, așa cum ne-am obișnuit să o numim. Oamenii, evenimente sau diverse fenomene sunt atrase înspre noi, conștient sau inconștient, după o anumită motivare, care momentan ne scapă.

Totul se produce după o strictă înlanțuire, omul fiind el însuși creatorul, prin inchipuire, care determină faptul zis-neprevăzut - apreciat ca surpriză de către insul neimplinit.

Același lucru este valabil și în ceea ce privește Viața în eterna Ei desfășurare. Noi, omul adevărat, datorită invelișurilor trecătoare, care ne-au adus la reîncarnare, atragem după propria dorință lucruri naturale ce vizează structura noastră psiho-somatică legată de lumesc.

Întreaga problemă constă în aceea de a afla - fiecare ins în parte: Cum anume să întâmpinăm faptul sau evenimentul neașteptat? În ce fel suntem noi pregătiți să întâlnim șuvoiul etern al Vieții în fireasca lui scurgere? Care ne va fi atitudinea în fața celor ce apar dulci ca mierea, sau a celor care apar amare ca fierea și aduc durere?

Răspunsul corect nu-l oferă chiar Viața, care este însuși Dumnezeu. Acceptarea este simbolul atotcuprinzător care, fără nici o motivare, se impune prin el însuși ca atitudine înțeleaptă. În acest context plăcutul și neplăcutul au aceeași valoare, adică de totală indiferență. Mintalul cu aprecierile respective - analize și concluzii - lipsește cu desăvârșire. Așadar, falsul sine sau intelectul este totalmente absent, iar acceptarea spontană determină, prin ea însăși, integritatea ființei, armonia interioară sau pacea sufletului, în care întâlnim iubirea fără margini și fără motivații.

Prin urmare, așa-zisele întâmplări și experiențele determinate de acestea nu sunt altceva decât simple oportunități de a ne crua și recrea însușiri tot mai elevate și inerentul urcuș pe scara fără de sfârșit a propriei evoluții spirituale. Într-o asemenea aventură este antrenată întreaga Existență, de la regnul mineral, vegetal și animal și desigur, ființele umane. Mai mult chiar, planete, stele, sisteme solare și galaxii urmează aceeași imuabilă lege a evoluției necontenite.

Să revenim iarăși la noi, omul, prima creatură a lui Dumnezeu. Înnoirea, prospețimea este permanent determinată de la o stare la alta de către Viul, existent în noi, ca și-n Toate câte există. Haina veche suferă deci în mod continuu transformări, fiind înlocuită cu alta nouă, superioară ca substanță și structură.

În concluzie, cuvintele ca întâmplare, hazard, coincidență nu sunt decât vorbe goale, care nu au nici un fel de acoperire drept înscrisiere naturală. Dumnezeu fiind peste Tot și în Toate, atât Creator, cât și Creatură, la toate câte se întâmplă în lume le oferă tălcuri pe propria măsură.

Orîşice şi orîşunde din Imensul Necuprins, prin momente trăitoare, se realizează totdeauna desprinderea de vechi, fenomen care vizează evoluţia – adică propria Îndumnezeire, ce se împlineşte în mod inerent prin iubirea atotcuprinzătoare.

23. LIBER ARBITRU

O idee sau concept, privind etica umană,
Faţă de mişcarea Vieţii, ca răspundere spontană,
De necesităţi impusă, drept un dar dumnezeiesc,
Oferit cu dărnicie pentru neamul omenesc.

Prin acest Liber arbitru cu toţii ne bucurăm
De totală libertate – cum de fapt acţionăm;
Propria noastră voinţă, fiindu-ne îndrumătoare,
Drept decizii personale – socotite sfinţitoare.

Ne-a fost dat de Creator – de-a Lui sfîntă-Înţelepciune,
Ca prin libertatea noastră şi-ndrumările divine,
Să ne explorăm Gîndirea şi-n final, să dezvoltăm
Spiritul lui Dumnezeu, prin felul cum ne purtăm.

Voinţa noastră şi-a Lui, nu sunt deloc diferite,
Ci cu totul similare – identic îndeplinite,
Căci dacă ne-ar fi dat Viaţa, după-a Lui închipuire,
Prinsă-n anume tipare, ne lua orice prejuire

A fiinţei de El creată, ca făptură consacrată,
Prin ea singură s-a-firme, drept trăire-adevărată.
Ceea ce unii afirmă că-nţeleg voia divină
Nu sunt decât impostori sau ignoranţi fără vină,

Minţi prin timp robotizate, de interese meschine,
Legate de ce-i lumească şi vădită-nşelăciune.
Ii întâlnim ca maeştrii şi vestiţi îndrumători,
Ascunşi sub diverse măşti – pe fond de înşelători.

Dumnezeu e cu noi veşnic, nîcîcînd nu ne-a părăsit,
Tot timpul este cu noi, şi prin noi, El e-ntîlnit,
Noi trăind experienţa, cu-ntreaga noastră simţire,
Care este şi a Lui, prin eterna Sa iubire.

La-nceput când contempla cu firească bucurie
Al Său Sine – Frumusețe și Adevăr pe vecie,
Din a Lui expansiune – noi Dumnezeii am devenit
Ca o unică mișcare – singulară-n mod vădit.

Și ca Ei, la fel, rămână în a Lui expansiune
Era necesar să-i dea fiecărui ins în parte însușiri bazat pe Sine:
Libertatea să creeze, folosind ale lui gânduri
Și stăpân ca să devină prin evidente-nfelesuri.

Astfel noi suntem și avem Natură Real Divină
În măsură să primim, îmbrățișa și cunoaște, alegerea noastră
deplină;
Prin această libertate noi putem să explorăm în a ei totalitate
Gândirea-n expansiune și prin Ea să devenim aceeași Realitate.

Fericita conjunctură ne face Una cu Tatăl – în contact cu Ei
perfect,
Noi, putând să contemplăm, în mod simplu și direct,
Propriile noastre Gânduri, precum Tatăl a făcut,
Și pe noi să ne iubim, așa cum El s-a iubit!

Creația este deci actul ce-i de Dragoste condus
În propriul interior – permanent de noi indus
Și va rămâne de-a pururi, ca-mplinire personală,
Grandioasă înfăptuire, prin muncă individuală.

Tatăl, chiar în clipa de-nceput, a conchis o alianță
Între noi, față de El, de-o imensă importanță,
Dragostea drept temelie – noi fiind Lui moștenitori
A toate cât este El – fii ca Tatăl – iubitori.

El continuu să devină ceea ce noi vrem, dorim:
Gândirea, Dragostea și Viața – visele noastre-mplinim,
În deplină bucurie și-a Lui binecuvântare
Orice experiență dusă la realizare.

Dragostea, Izvor de Viață, este atât de mare
Că El devine orice – chiar și propria negare,
Viața devenind infamă, precum și răufăcătoare.
În acest context iubirea își confirmă-a Ei grandoare.

Dumnezeu nu o contestă – ca fiind a unui Dumnezeu necunoscut,
Și așa va și rămâne. El doar Este. Și-n final, nimic mai mult.
Fiind lipsit de atitudini, El nimic nu cenzurează,
Orice Suflet – complet liber, precum el acționează.

Orice-ar face, gândi sau simți, tot la fel este iubit,
De aceea El oferă orice mod de împlinit
Al Vieții-n desfășurare după proprie dorință,
Întrucât noi, în final, vom fi la fel precum Pura Lui Conștiință.

Liber-arbitru înseamnă libertatea absolută a voinței omului de a face ceea ce dorește el să facă. Această libertate sau stare de independență este un dar dumnezeiesc, acordat ființei umane încă de la creare. Prin urmare, de această libertate în acțiune se bucură, fără nici o restricție, întregul neam omenesc. Această libertate ne-a fost acordată de Înțelepciunea Divină, ca prin asemenea însușire să putem explora modul nostru de Gândire și să ne putem dezvolta după Spiritul lui Dumnezeu felul cum să ne purtăm la întâmpinarea Vieții.

Voința noastră și a Lui nu sunt deloc diferite, ci cu totul similare și identic îndeplinite. Dacă ne-ar fi oferit un mod de viață după închipuirea Lui – cuprinsă în anumite tipare prestabilite – ne priva de orice prețuire. În acest context, noi am fi fost doar simpli executori sau repetitori a ceea ce ne-a oferit ca mod de gândire și trăire.

Afirmarea unora dintre semenii noștri, cum că ei cunosc și înțeleg voia lui Dumnezeu, nu sunt decât impostori sau ignoranți fără de nici o vină. Toți acești știutori posedă minți robotizate tempo-spațial și sunt dominați de interese meschine lumești și, ca atare, copleșiți de o vădită amăgire. Asemenea oameni îi întâlnim ca maeștri și îndrumători spirituali, ce trăiesc ascunși sub o paletă de măști distincte, pe care le folosesc după împrejurări, ca să-și impresioneze discipolii și licenții.

Dumnezeu se află în noi în permanență. Nu ne-a părăsit niciodată și nici nu ne va părăsi vreodată. Așadar, El este întâlnit în mod real, în noi când realizăm întreaga Cunoaștere, împreună cu trăirea, concretizând iubirea fără margini – atitudine permanentă a Divinului Părinte.

La început, când Dumnezeu contempla propriul Sine cu bucurie, trumusește, drept Adevăr Absolut – prin expansiunea Lui, noi am fost creați ca fii ai Săi, adică Dumnezei cu aceleași însușiri. Noi toți, ca Științei din Imensa Flacără – care este Dumnezeu – vom rămâne mereu în Uniune cu El, având libertatea de a crea și trăi, potrivit propriei activități. Avem deci, Natură Divină și suntem în măsură să

privim, să îmbrățișăm și să cunoaștem alegerea noastră. Iar, prin libertatea ce o avem, putem explora Gândirea în expansiunea Ei și să devenim prin Ea aceeași Realitate. Fericita conjunctură ne face Una cu Tatăl, în contact direct cu El, noi fiind în măsură să contemplăm, în mod simplu și direct, propria noastră gândire așa cum a făcut și Dumnezeu și să ne iubim pe noi înșine tot așa cum s-a iubit și El.

Creația este acțiune condusă de către Dragostea din propriul interior. Ea va rămâne în noi ca împlinire grandioasă personală, ca preț al muncii fiecărui ins în parte. Divinul Creator, chiar din clipa de început, a hotărât o alianță cu noi la temelia căreia se află iubirea necondiționată. Iar prin Ea noi suntem, prin filiație, ai Lui moștenitori și ca atare, ceea ce este El suntem și noi, tot la fel de iubitori.

Gândirea, Dragostea, Viața și visele sunt împlinite în deplină bucurie și cu a Lui binecuvântare. Dragostea, care se află la Izvorul Vieții, este atât de imensă încât devine orîșice, negându-se chiar și pe Sine. Nu există infamie sau ticăloșie atât de mare ca să copleșească sau să diminueze imensa Dragoste a lui Dumnezeu. Într-un asemenea context iubirea își confirmă propria grandoare. Dumnezeu doar Este și atât! Fiind lipsit de atitudini, El nimic nu cenzurează și nimic nu judecă sau osândește. Orice Suflet este complet liber după cum El acționează. Și orice ar face, gândi sau simți tot la fel este iubit. De aceea El oferă orice mod de împlinire de Viață în desfășurare, după propria noastră dorință, întrucât, noi toți, în final, vom fi la fel cu Puritatea Conștiinței Divine.

24. LUMINA DIN ÎNTUNERIC

Când avem credința fermă că-n Imensul Necuprins – văzut,
ca și nevăzut,
Nu-i decât O Energie, numită și Dumnezeu, ca fiind Acel Infinit,
În mod sincer și firesc – fără de nici o-ndoială,
Ne descoperim pe noi – ființa noastră naturală.

Noi, precum toți pămîntenii – fără vreo deosebire,
Avem sorginte divină și aceeași moștenire,
Prin paternitate frați și Dragostea ca ființare,
Moștenite de la Tată, ca firească asemănare.

Dar, această demonstrare, prin cuvinte-nșiruite
Poate fi doar informare – seci concepte – de mintal adevărite!

Dacă rămănem aici – mulțumiți cu ce cunoaștem
Este un fapt incomplet și făcut pe jumătate, fără ca să-l înțelegem.

Simplul știut – dacă nu e confirmat de a ta proprie trăire,
Nu are nici o valoare – fiind doar simplă-nchipuire,
Din care naște ego-ul – un fals sine infatuat,
Care se crede-înțelept – pe știutul însumat.

Și cu cât știutul crește, insul și mai posedat
De acumulări străine, pe care le-a adunat,
Fie de prin cărți citite sau din relații directe,
Drept răspunsuri la-ntrebări și alte diverse aspecte.

Prin urmare, tot știutul, ce nu-i pus în aplicare,
E un evident prilej de profundă degradare,
Fondată pe vanitate sau trufașa neghină,
În conflict cu noi și alții – eternă dizarmonie.

Tot ce aștern pe hârtie nu-s decât fapte concrete,
La orice pas întâlnite și prin ele evidente,
În lumea în care trăim și zilnic ne confruntăm.
Este oare așa de greu să privim și s-ascultăm?

Simplitatea întâlnirii cu a Vieții propeșime,
Practic, e anevoioasă, când trecutul intervine:
Cu ce știm, cu ce cunoaștem din trăiri anterioare,
În prezent, imagini seci, fără de nici o valoare.

Numai când ce-a fost dispăre, în clipa cea actuală,
Noi suntem Pură Conștiință – nou cu clipa cea reală.
Un astfel de Trăitor e Lumina permanentă
Pentru el și cei din jur, prin trăire inerentă.

Și tu poți să fii Lumină – chiar Acum, în momentul când citești,
Încercând prin tine însuși – tu cu tine să trăiești,
Precum versurile-ncearcă să explice întâlnirea
Noului, adus de Viața – tu fiind la fel cu-innoirea!

Viața-n eterna-i mișcare – propeșime înnoitoare,
Pentru bunul înțeles ne solicită, obligă să-i leșim la-ntâmpinare

Cu o minte la fel nouă – celule nefolosite.

Aici n-au loc compromisuri – toate-s perfect limpezite!

Contopiți deci cu Viața, suntem Ea în derulare,

Trăitor și Creator în perpetuă mișcare.

Asta înseamnă și Lumină, menită să eclipseze

Aberațiile lumii și-ntreg răul demoleze.

Si-n final, noi ca Lumină – Scântei din Marea Lumină,

Trăim ca ființă completă în armonie deplină

Cu noi și tot restul lumii și Dumnezeu laolaltă,

Drept iubire fără margină – necum condiționată.

Dacă noi, în mod individual, realizăm acea credință fermă, extinsă până la nivelul de absolută certitudine, că în Imensul Univers nu există decât O Unică Energie, numită și Dumnezeu, înseamnă că ne-am descoperit și Natura noastră Divină. În acest fericit context, noi toți pământenii suntem frați între noi, ca având aceeași paternitate. Iar iubirea necondiționată reprezintă însușirea noastră esențială, care, o dată descoperită în interiorul ființei proprii, ne structurează întreaga atitudine comportamentală în fața relațiilor inter-umane, ca și a întregii Existențe.

Această simplă demonstrație, cu ajutorul înșiruirilor de cuvinte, poate fi doar o informare a unui sec concept susținut de către minte sau intelect. A rămâne însă la acest nivel, mulțumindu-ne numai cu știutul, este și rămâne un fapt incomplet, lipsit de înțelegerea reală. Mai mult decât atât! Simplul știut oferă sinelui fals prilej de auto-apreciere, deci, o mai mare degradare morală și spirituală. Așadar, simplul știut, dacă nu este confirmat prin trăire adecvată, nu are nici o valoare, fiind considerat doar închipuire. Sinele infatuat sau ego-ul, aflat într-o asemenea conjunctură, se estimează ca înțelept. Și, pe măsură ce acest știut crește, se extinde, insul acumulativ, prin lăcomie devine un suflet posedat de tot ceea ce posedă. El este un simplu repetitiv sau imitator a ceea ce a adunat de prin cărțile citite sau din relațiile directe cu diverși semeni.

Prin urmare, întregul știut acumulat memorial, care nu este confirmat, prin trăire personală, este și rămâne un nefericit prilej de inerentă degradare, marcat de vanitate, orgoliu și chiar neghioaba trufie. Toate contradicțiile și stările conflictuale ale individului: cu el însuși, ca și cu lumea înconjurătoare iau naștere și se amplifică din această incompletă înțelegere.

Toate câte le semnalează și cuprind în această temă, ca și în întreaga lucrare, sunt fapte concrete, în mod frecvent întâlnite de către fiecare trăitor al Cunoașterii de Sine. Și-acum întrebarea mobilizatoare: Este oare atât de dificil numai să privim și să ascultăm – în totală tăcere sau nemiscare a minții – provocările permanente, prilejuite de confruntarea cu mișcarea eternă a Vieții, manifestă totdeauna pe clipe înnoitoare?!

Simplitatea întâlnirii cu Viața – ca inerentă prospețime – este anevoioasă dar numai atunci când intervine vechiul, adică acumulările memoriale, rezultat al unor trăiri anterioare care, în prezent sunt imagini seci, deci, fără valoare. Numai când dispare ceea ce a fost cândva trăit, noi suntem în clipa prezentă ca Stare de Conștiință Pură în contact real, nemijlocit și direct cu noua clipă. Un astfel de trăitor este prin întreaga lui comportare o Lumină permanentă pentru semenii din jurul său.

O asemenea Lumină binefăcătoare poate fi realizată de către oricare cititor, care aplică întocmai Cunoașterea de Sine, prin trăire, așa cum se străduiește să explice autorul. Se întâlnește în mod corect noutatea Vieții, adusă de permanenta Ei mișcare, cu o minte la fel de nouă, formată din celule cerebrale care nu au mai fost folosite anterior. Pentru o și mai clară reținere, să repetăm și cu alte cuvinte relatarea fenomenului:

Viața în eterna Ei mobilitate este prospețime, care se înnoiește clipă de clipă, deci, nu se repetă niciodată. Pentru a O putea înțelege în mod perfect, Ea ne solicită – ne obligă chiar – să-i ieșim la întâmpinare în mod absolut corespunzător. Adică, folosind, din imensa noastră capacitate neuronală, celule cu totul noi, care n-au mai fost folosite anterior. La acest nivel de trăire nu au loc nici un fel de compromisuri. Fiind contopiți, în această modalitate, cu Viața – ca trăitor și creator – suntem chiar Ea în perpetuă derulare. Această Comuniune înseamnă și Iluminare, menită să eclipseze aberațiile lumi și să demoleze întreaga meschinărie și răutate lumească în care trăim în prezent.

În final, să concluzionăm: În momentul în care ne întâlnim cu noi înșine, prin Cunoaștere directă și realizăm Integritatea ființei, urmată de armonia interioară – noi, fiind Una cu restul lumii și, desigur, Dumnezeu, ne manifestăm ca iubire atotcuprinzătoare și necondiționată. Acest summum realizat de către un veritabil trăitor al Adevărului Absolut, îl schimbă radical atât pe el însuși și, prin el, întreaga omenire.

25. MĂNTUIREA

Un cuvânt rostit adesea, cu iz pur religios,
Prin care, de fapt, s-afirmă insul cel neputincios,
Care prin a lui credință, se sokoate mântuit.
O iluzie, desigur, omul nicum implinit!

Dar, ce e, real, credința? O proiecție mintală,
Presupunere incertă – drept formulă ideală,
Precum e și necredința, la fel, o simplă rostire,
Susținută de egou, printr-o seacă-nchipuire.

Doar, știutul, prin trăire, dă Cunoașterii de Sine
Adevărul Absolut, împlinit prin acțiune!
Fii de Dumnezeu suntem! Asta e Realitatea,
Care singură S-afirmă – când noi suntem simplitatea!

Starea simplă de „A Fi” – fără nici o opțiune,
Ne unifică spontan, prin certa inacțiune,
Cu Divinul Creator – existent în Tot și Toate,
Una cu Imensitatea și a Ei complexitate.

Înțeles, Inteligență, ca și sfânta-Înțelepciune
Sufletul ni-l copleșesc – ca eternă versiune!
Viața-i veșnic aventură, care ne desăvârșește,
Noi, doar împlinindu-i rostul, după cum ne sfătuiește!

Așadar, iubite frate, lasă-ți mintea ta de o parte,
Veche, îngustă, limitată prin credințele deșarte,
Care ți-au fost implantate de oameni interesați,
Cuprinși de cele lumești – vanitoși încredințați!

Pământenii, în general, de mii de ani rătăcesc,
Căci cred într-un dumnezeu înfățișat nefiresc.
După-a omului structură: aspru, dur, neîndurător,
Gelos chiar, și tiran răzbunător.

Imaginat pe un tron – așezat undeva-n cer – ca unic judecător,
Dând sentințe după-a lui vrere, într-un mod hotărâtor:

Iadul – loc de ispășire – raiul, ca preț de-mplinire
A poruncilor divine – dictatorial impuse, tuturor, drept izbăvire.

Asta este învățătura de religii prezentată,
Fiecare cu pretenții c-ar fi cale-adevărată.
Ele divizează lumea și pe creduli învrăjbesc.
Rezultatele se văd! Sunt de față și grăiesc!

Mântuirea, ce-o promit, e o simplă fantezie,
Oferită de sub măști, drept vădită ineptie!
Tema e doar un semnal, care-ndeamnă la trezire
Din confuzii, frici și ură, bazate pe nesimțire!

Cuvântul mântuire, folosit adesea în limbaj bisericesc, înseamnă a scăpa de pedeapsa divină sau a obține iertarea pentru păcatele săvârșite. Iată și câteva expresii biblice, care-i justifică repetarea frecvent întâlnită în rândul credincioșilor: „Crede și te vei mântui”, „Credința ta te-a vindecat”. Dar, mai întâlnim și o altă expresie, deosebită ca sens și profunzime: „Aflați Adevărul și El vă va elibera”. Aici citatul respectiv se referă la Adevărul Absolut.

Să revenim la cuvântul credință. Ce este, de fapt, credința? Nimic altceva decât o simplă proiecție mentală, pe care cel care crede singur se apreciază ca fiind desăvârșit. Însă această seacă și simplă rostire poate defini și aspectul celălalt, adică a celui care are credință opusă, deci, contrară. Prin urmare, credința nu-i altceva decât o formulă ideală, fundamentată pe închipuire, de către o minte deficitară, apreciată drept sine fals sau egou. Altfel explicat: este o manifestare de simplu știutor, a unui individ condiționat de către mediul social în care a fost educat.

Pentru o mai bună înțelegere, prezentăm următorul exemplu: Există oare Dumnezeu? Unul crede că este, iar celălalt crede că nu este așa ceva. Atât unul, cât și celălalt sunt simpli știutori, potrivit educației primite de către fiecare în parte de la familie, școală, cărți citite, religie etc.

Revenind la ultimul citat, care indeamnă individul să afle Adevărul și că prin El se promite eliberarea. Iată ceea ce se demonstrează, adoptând această modalitate. Aici, știutul este însoțit de verificare, prin trăire, urmat apoi și de acțiunea care confirmă Realitatea Absolută, incontestabilă, la care ajung toți cei care se angajează în mod serios la această experiență. Fenomenul se concretizează prin Cunoaștere de Sine care, printr-o relevantă simplitate, ne confirmă că suntem Fii de Dumnezeu. Datorită acestei incontestabile moșteniri,

noi avem toate însușirile Părintelui Divin, care se manifestă în orice împrejurare ca Iubire fără nici un fel de condiții. Iar la această supremă performanță ajungem și noi când intrăm în interiorul ființei proprii și atingem Starea simplă de „A Fi”. În această conjunctură, noi – ca Trinitate Unitară – ne unim cu Creatorul sau Viața în eterna Ei desfășurare.

Așadar, atât descoperirea Adevărului, cât și desăvârșirea noastră se realizează numai în această împrejurare de Uniune perfectă cu Viața pe clipe aflate într-o perpetuu înnoire. În această alianță înfăptuită prin topirea noastră psihologică în Marea Energie Cosmică, ne unim în mod spontan cu Divinul Creator, prin certa inacțiune.

În această fericită împrejurare, se impune o firească întrebare: Cine și pe cine să judece, să condamne și apoi să ierte câtă vreme Creatorul și Creatura se află în mod permanent într-o inerentă Comuniune?

În consecință, iubite cititor, încearcă să realizezi Unitatea propriei ființe, lăsând de o parte mintea veche, fictivă și deficitară, care ți-a fost implementată în mod eronat de către factorii educaționali!

În general, populația acestei planete se află într-o evidentă derivă moral-spirituală. Din vremuri foarte îndepărtate, oamenii, neputând să se ridice la nivelul Măreției Divine, au coborât Divinitatea la nivelul minții omenești. În acest fel au făcut din Dumnezeu o entitate: aspră, dură, neîndurătoare, chiar un tiran gelos și răzbunător. Acesta este dumnezeul celor care au pus temelie diferitelor religii. Imaginat pe un tron ceresc, ca unic judecător, dă sentințe după unica lui vre-re. Unii sunt condamnați la chinuri veșnice – cazane cu smoală fierbinte, foc și un climat îngrozitor într-un iad în care o puzderie de diavoli își îndeplinesc nefasta misiune de schingiuitori. Iar alții, drept răsplătă pentru că i-au împlinit poruncile, sunt trimiși în rai, unde se bucură de toate binefacerile, oferite ca dar, de către bunăvoința dumnezeiască. Aceasta este învățătura pe care o propagă și susțin instituțiile religioase organizate ierarhic, după criterii pur lumești. Unii dintre reprezentanții religiilor respective o fac, fie din necunoaștere, alții dintr-un profund interes egoist, specific firii omenești, aflată la acest nivel inferior de evoluție spirituală. Rezultatele acestor alcătuiri religioase ne stau în față, drept incontestabila mărturie și ele însele ne îndeamnă doar să le privim și să reflectăm.

Întrebarea, care survine în chip automat, este aceea de a descoperi dacă: Suntem sau nu suntem suficienți de sinceri cu noi înșine, de a putea vedea realitatea obiectivă a fenomenului?

Numai când noi înșine realizăm acea simplitate a Cunoașterii de Sine, despre care am amintit mai înainte, ne putem da seama de măștile

sub care se ascund acei îndrumători spirituali. Întrucât în fiecare ființă umană se află acea Scântea Divină, Ea și numai Ea, este în măsură să ne ofere răspunsuri certe la toate problemele noastre despre Viața ca flăcări Întrupate. Iar Iubirea fără dimensiuni – însușire care O caracterizează – este și rămâne adevăratul maestru spiritual, ce ne oferă atitudini adecvate benefic-transformatoare.

În final, să mai precizăm, că mântuirea – așa cum o definește dicționarul limbii române – este doar o proiecție fictivă a minții habotnice a credinciosului. Eliberarea sau Iluminarea din prizonieratul falsului sine, este cu totul altceva. Un asemenea eliberat, fiind o Ființă Universală, nu mai poate fi încorsetat de nici o religie, metodă sau orice formă de filozofie.

26. NEMURIREA TRUPULUI

Esența Naturii noastre – Scântei din Marea Lumină,
Numită și Dumnezeu sau Viață, prin Ea manifest divină!
El ne este Tată-Mamă și noi toți ai săi copii,
Între noi – frați și surori și cu toții, Dumnezeii!

Avem aceleași puteri date de Tatăl Ceresc
Creatori și Creaturi, fiecare-n mod firesc,
Își clădește-al său destin în deplină libertate,
Având totuși în vedere Sacra Cauzalitate:

Legi ce guvernează drastic întreaga Eternitate
Și solicită respect, prin a lor realitate.
Neîmplinirea, neglijarea – drept recul – dau efecte pe măsură,
Noi, aflând Înțelepciunea, prin această aventură.

Înainte de-ntrupare, fiecare entitate
Își alege ambianța: părinți, neam, localitate,
Unde speră să cunoască și trăiască emoția respectivă,
Ca experiment de Viață – drept comoară instructivă.

Acesta e scopul Vieții! O asemenea-nsușire
Va fi de-a pururi păstrată, ca sublimă cucerire
În a lui evoluare, pe calea de-napoiere
Spre Căminul cel Ceresc, la Izvorul de Iubire.

Dar, ce se-ntâmplă cu trupul – haina noastră pământească,
Când își pierde însușirea de existență lumească,
Drept cămin legat de Terra – Spirit, Suflet împreună?
Acest corp e părăsit – lăsat viermilor ca hrană.

Trupul, materie brută de aceeași densitate,
Precum stiloul ce scriu – fapte, aici demonstrate!
El e, de fapt, energie vibratorie mai joasă
Decât Energia-Spirit, drept frecvență luminoasă.

Aici, la nivel terestru, materia-i percepută
Sub ale ei trei aspecte – absolut de toți văzută:
Solid, lichid și gazos – nuanțate diferit
De gândirea trecătoare, cu-al ei simț desăvârșit.

La origine Gândirea încontinuu Ea vibrează cu frecvență
scânteieri,

Aici, fiind Nelimitată, Ea-i Sine al Dumnezeirii,
Iar noi, la nivelul Ei, ca Dumnezeii întrupați
Una cu Tatăl Divin – întocmai realizați.

Din minunata Esență și materia brută-i creată.
Deci, materia-i Lumină prin vibrare limitată,
Astfel e și corpul nostru – crusta care ne-nconjoară,
Esență spirituală – Viața cum se desfășoară.

Și pentru contact cu mediul acestei dimensiuni
Corpul, implicit, dotat cu organe de simțire
La fel ca niște antene, care ne-cunoaște înțază
Privind lumea relativă, din această ipostază.

Si-acum că știm ce e trupul – la origine Lumină,
Virtual este posibil ca Lumină să devină
Si, practic, să ne-nsoțească – trup și Spirit împreună,
Scutindu-ne de iluzii prin genetica umană.

Fenomenul clar pretinde o anume pregătire,
Gânduri ferme dirijate înspre creier – cu îndemnuri de trezire,
De-a funcționa temeinic, cu-ntreaga capacitate,
Devenind imensă forță, prin a lui acuitate,

Să ordone – la celule și organe – hormoni de întinerire
Perpetuând astfel corpul la nivel de nemurire.
Prin asemenea impulsuri, materia se transformă
Devenind, la fel, Lumină, precum Viul se afirmă.

Si-n final, la despărțire de lumesc și amăgire,
Vom lua și trupul cu noi, pe-alte planuri de trăire.
Revenirea pe Pământ se obține-n mod spontan la dorință
exprimată,
Aducând, prin corp cu noi, întreg fondul de-amintiri din vieți
anticipate.

Esența Naturii noastre sau fondul real al ființei umane este o
minuscule Scântee, aflată într-o nemijlocită relație cu Imensa Flacără
Divină, numită și Dumnezeu. O mai putem identifica și ca Sursă a
Vieții, care ne însuflețește întreaga noastră structură pământească,
adică trupul – partenerul de drum în actuala incorporare.

Fondul ființei noastre ne este atât Tată cât și Mamă, iar noi, toți
pământenii suntem frați și surori între noi și, cu toții laolaltă prin
aceeași paternitate, suntem copii de Dumnezeu. Și avem aceleași
Inușiri precum Tatăl Ceresc, deci Creatori și totodată Creaturi,
care singure ne făurim propriul destin. Dispunem ca atare de o
completă independență și libertate de a ne crea propriul destin. Dar, să
nu uităm că în Imensa Eternitate guvernează Legea Cauzalității,
care solicită un deosebit respect prin propria ei realitate. Neinde-
plinirea, neglijarea sau opunerea la o asemenea lege, determină
efecte corespunzătoare, care oferă delicvenților prilejuri de auto-
perfecționare.

Înainte de a cobori la noua întrupare, fiecare entitate își alege
proprii părinți, neam, țară, localitatea și condiția socială, unde speră
să-și împlinească, mai ușor și cât mai bine, experiența de Viață, vizând
propriul progres pe scara evoluției spirituale. Întreaga preocupare –
conștientă sau inconștientă – a fiecărui Suflător este aceea de a reveni cât
mai grabnic Acasă, adică în Corpul Tatălui Ceresc, de unde a fost
trimis pentru a trăi experiența în asociere cu materia densă.

După această introducere lămuritoare, să revenim la titlul temei,
privitor la nemurirea propriului corp carnal. Noi toți pământenii ne
folosim de acest corp – creație a părinților noștri din această lume, ca
de un partener de drum. El este întocmai ca o haină care, o dată cu
trecerea anilor trăiți în asociere, se uzează: fie prin îmbătrânire, fie
printr-o greșită întrebuințare. Și când nu ne mai poate fi de folos, îl

părăsim pradă viemilor – o hrană delicioasă pentru aceste minuscule vietăți.

Dar, ce este în Esența lui acest corp? El este materie brută, la fel ca pixul cu ajutorul căruia scriu toate aceste amănunte, privitoare la cunoașterea fiecărui ins de către el însuși. Iar materia în Esența ei este o Energie de vibrații mai joase decât frecvența Spirit, adică la nivel de Lumină. La nivel terestru, materia este percepută de noi toți prin trei aspecte: solid, lichid și gazos.

La originea Ei, Gândirea vibrează încontinuu, ca Sine al lui Dumnezeu și se manifesta ca Nelimitată. Și noi, când vibrăm la nivelul Gândirii Nelimitate ne manifestăm ca Dumnezeii întrupați, Una cu Tatăl Divin, fiind tot la fel realizați.

Iar, din minunata Esență este creată și materia brută, ca vibrație mult mai joasă a Luminii. În acest fel este construit corpul nostru în care ne ducem existența pe această planetă. Pentru a putea lua contact cu mediul ambiant, acest corp este dotat cu organe de simțire, care sunt întocmai ca niște antene, ce ne dau informații despre lumea înconjurătoare.

Acum, după ce am aflat că trupul nostru este la origine Lumină, el poate, virtual, să devină Lumină. Aflat într-un asemenea context, el poate să ne însoțească Sufletul și Spiritul – în momentul zis al morții – scutindu-ne așadar de alcătuire prin intermediul geneticii umane. Cu alte cuvinte: o dată cu pretinsa moarte să luăm cu noi și corpul fizic, devenit Lumină. Acest fenomen solicită însă o anumită pregătire. Iată practic ce trebuie să facem:

Cu ajutorul Gândirii Nelimitate îndemnăm creierul să funcționeze la întreaga capacitate și să ordone la organe și celule, prin hormonii de întreținere, să perpetueze astfel existența corpului la nivel de nemurire. Prin aceste impulsuri ferme și cât mai des repetate, el va deveni Lumină, iar la părăsirea planetei vom lua și trupul cu noi, pe alte planuri sau niveluri de trăire. La o eventuală revenire pe Pământ, la dorința Spiritului, vom aduce o dată cu corpul întregul fond de amintiri anticipate.

27. NOI NE FĂURIM DESTIN

Nimic din tot ce ne-apare-n cale:
Fapte certe, clar, reale
Nu-s nicum simple-ntâmplări,
Ci naturale-așteptări.

De fapt, juste, pure consecințe,
Cauzal determinate prin a noastre neputințe;
Noi suntem, deci, creatorul faptului incriminat,
Ce ne tulbură momentul, noi, prin el, un posedat.

Legat de un corp carnal, în trecutul milenar
Am fost dur și necinstit și, de-asemenea, avar,
Ucigași de multe ori și-n diverse-mprejurări,
La rândul nostru ucis – drept nefirești comportări.

Evoluția s-a-nscris, vizând fapta și răsplata,
Cauza și-al ei efect – amândouă laolaltă;
Tot răul, ce l-am făcut, din neștiut și amăgire,
Falsul sine socotit, înțeleaptă împlinire.

Prin Cunoașterea directă și Unimea Trinitară
Șubreda alcătuire – prin purtări, deficitară
Realmente, spulberată și ființa eliberată
Trăiește doar prin Acum cu Viața-ngemănată.

Calea de întors Acasă – drept plinire de destin,
Ne e, practic, la-ndemână – prin atitudini, Divin;
Fiind copii de Dumnezeu, cu puteri nelimitate,
Avem Dragostea temei, Frumusețe, Bunătate.

Toate astea le-implinim pe clipe corect trăite
Cu Viața-n contopire și-nscrisuri desăvârșite,
Atenția – constant făclie – ce ne-aduce în prezent,
Ea ne luminează calea, fără greș și-n mod frecvent.

Insul cel neimplinit, practic, ce-are de făcut?
Nu-i nici o îndeplinire – prin făcut sau nefăcut!
Ci doar pusă întrebarea: Sunt eu Tot – Aici și Acum?
Si-n liniștea, ce survine, mintea nu e nicidecum!

“Golul psihic” se impune și-n el apare iubirea,
Ea, prin Ea, se revelează și conduce-ntreaga fire,
Natura noastră Divină, care suntem noi, de fapt,
Omul cel adevărat – ca Dumnezeu întrupat.

Un astfel de trăitor e un factor de progres,
Schimbă ins, comunitate, ca și-Întregul Univers,
Căci Întregul și cu Partea formează O Uniune
În proces evolutiv, prin Sacra Înțelepciune.

În existența noastră cotidiană, toate câte apar în cale, ca fapte certe, deci, reale nu sunt nicidecum întâmplări, ci adevărate așteptări. Noi suntem autorul de fapt al tuturor acestor zise-întâmplări, care ne tulbură climatul clipei prezente. Ele se ivesc pe neașteptate, datorită nepuținței noastre comportamentale. Trăind în colaborare cu un corp carnal, un număr de vieți anterioare, am fost adesea necinstit, lacom, ambițios, dur și în diverse împrejurări am ucis și, la rândul nostru, am fost ucis, în urma unor atitudini și comportări nefirești.

Nivelul nostru de evoluție morală și spirituală s-a concretizat, vizând: de o parte, fapta; iar de alta, consecința ei firească, răsplata. Cauza și efectul fiind totdeauna într-o inevitabilă însoțire. Numai în acest fel am învățat să ne însușim măreția Înțelepciunii – greșind din ce în ce mai puțin, urcând treaptă cu treaptă pe scara evoluției spirituale.

În final, iată-ne ajunși aici, la Cunoașterea directă și nemijlocită a propriei noastre ființe de către noi înșine. Datorită acestei modalități, am aflat ceea ce înseamnă Trinitatea Unitară care pusă în mod spontan în aplicare – fără să urmărim nimic altceva – Ea, prin simpla Ei prezență, spulberă fulgerător alcătuirea veche, adică mintea deficitară. În momentul respectiv – singurul timp real – noi realizăm Uniunea cu Viața și ne împlinim propriul destin, grăbindu-ne în acest mod întoarcerea la noi Acasă, adică în Sînul Tatălui Ceresc. Totodată mai aflăm că suntem fii de Dumnezeu cu puteri nelimitate, prin Dragoste, Bunătate, Frumusețe și Fericire fără margini. Tote acestea le realizăm în mod concret pe clipe cu Viața în perfectă contopire, urmate de înscrisuri de atitudini desăvârșite.

Un asemenea mod de Viață se obține folosindu-ne de un singur instrument, Atenția lucidă și globală, care este ca o făclie care ne luminează calea, aducându-ne în mod constant în Eternul Moment Acum. Întrebarea ce survine, ca indemn și explicare, este aceea de a cunoaște, practic, ceea ce avem de făcut. Nu este nimica de făcut sau de nefăcut, ci doar să ne punem nouă înșine întrebarea: Sunt eu Un Tot – Aici și Acum? După ce este pusă această simplă întrebare, noi, fără să dorim ceva anume, intrăm grabnic înăuntru, iar mintea spontan dispare. În „golul psihologic”, astfel survenit, apare iubirea necondiționată și fără margini, care ne conduce întreaga existență. Așadar,

În iubirea care ne cucerește întreaga ființă, ne atestă propria Divinitate,
ca fiu de Dumnezeu Întrupăți.

Un asemenea trăitor este un permanent factor de progres spiritual.
Acest fericit trăitor o dată cu propria lui transformare, influențează
benefic mediul din imediata lui apropiere, ca și Întregul Univers.
Întregul proces se desfășoară în mod firesc și natural, cunoscând că
Întregul și Partea formează O Unică Realitate, care evoluează în
ansamblul Ei prin Sacra Înțelepciune.

28. OBIECTIVUL SUPREM AL VIEȚII

Dumnezeu – Imensitate – Sursa Surselor a toate câte sunt
în Univers,

Văzute sau nevăzute de simțuri în mod expres
Se manifestă Iubire, Frumusețe, Bunătate, Fericire fără margini,
Tot la fel și-Înțelepciune văduvită de imagini.

Toate-aceste însușiri, realmente, sunt și-n noi, fapte lumești,
Care se vor cunoscute, drept adevăruri firești
Și, de asemenea, trăite pe momente-n derulare,
Noi cu Viața-n contopire și-a Ei eternă mișcare.

Prin Cunoaștere – trăire, spontan, vine Bucuria, Fericirea,
Asta doar la simpla vrere, prin care se împlinește, real,
Îndumnezeirea.

Splendida finalizare, cât mai des realizată,
Cu-atât omul neîmplinit își sfințește a lui soartă.

Fericirea, Bucuria, drept emoții clar trăite,
Sunt unic obiectiv, tuturor-mpărtășite,
Indiferent de nivel evolutiv sau planul real atins
În această întrupare de om în al său cuprins.

Fiindcă Tatăl este-n noi, Bucurie permanentă,
Ne-a oferit tuturor libertatea inerentă
Unei astfel de trăiri, fără de restricțiuni,
Privind modul de atins, prin a noastre acțiuni.

Dar, ce-nseamnă Bucuria, drept cuprindere globală?
Ea implică libertate de mișcare și exprimare totală

Lipsită de judecată, fără frică de-o anume-nvinuire,
Fiind în noi, în mod continuu, ca supremă dăruire.

În asemenea context ne mișcăm ca Dumnezeu
Și cu El în contopire, fericiți vom fi mereu.
Mânia, amărăciunea nu-și găsesc în noi suport,
În astfel de companie noi și El suntem Un Tot.

În Stare de Bucurie, ființa-ntreagă luminată,
Setea de Viață crește, prin Ea fiind alimentată
Și opruște-mbătrânirea, devenim nemuritori,
Vitalitatea hrănită prin atomi innoitori.

În prezența Bucuriei aflăm propria Împărăție,
Demascând în mod fățiș acea seacă utopie,
Atât de frecventă-n lume, cu-nscrisuri amăgitoare,
Care ne țin prizonieri – prinși de cele trecătoare.

Cum întâlnim Bucuria, incontestabil, reală?
Foarte simplu! Sincera noastră dorință – caracteristic – globală,
La întâmpinarea Vieții, pe clipe-n desfășurare,
Ne oferă libertatea cea atotcuprinzătoare.

“Gol” de trecut – viitor – Suntem Un Tot Unitar!
În această conjunctură, Bucuria ne cuprinde ca un dar.
Și cu Ea suntem iubire – drept fericită ființare,
Iubim Cerul și Pământul, ca și tot ce ne-nconjură.

Iar iubirea cea de Sine – Creatura din lăuntru – prin Ea
însăși existență

Se manifestă plenar sinceră și inocentă!
Atunci numai vom iubi precum Dumnezeu iubeste,
Căci suntem Stare de „A Fi” – contopiți cu Tot ce Este!

De-acum, a iubi și a ierta este la fel de ușor.
A iubi pe Dumnezeu și Viața e ușor și etern folositor.
Bucuria, Fericirea vor fi pururea prezente
În oricare-împrejurare pure, ca și evidente.

Îmbibați de toate astea, Viața e mereu frumoasă
Deși apar contradicții, prin mintea cea nemintoasă,
Supremul obiectiv este deci, iubirea și a Sinelui plinire

Nu vom greși niciodată – căci în noi e Dumnezeu ca perpetuă
Însoțire.

Tot ce cerem El ne dă – convingi că o merităm,
El doar naște Bucuria, după cum noi ne purtăm.
Trăind doar pentru Iubire și Bucurie – Intuiția apare
Și ne-ndeamnă ce să facem, real, în continuare.

Clipe cât mai mult trăite în această îmbinare
Bucuria, de Dumnezeu oferită, va fi mereu tot mai mare
Și acționând constant cum Intuiția ne-ndeamnă, sfătuiește
Veselia se impune, tot mai mult și Sufletu-il copleșește.

Vitalitatea sporită ne ajută să cunoaștem
Propria noastră enigmă, adică pe Acela Care Suntem,
Divinitate-ntrupată și minunatul destin
De trăire precum Tatăl, în contextul Său Divin.

Revenirea pe pământ, închis într-un trup carnal,
Este de noi programată, fiind dorită-n mod real,
De-a cunoaște și trăi ale Vieții întregi aspecte,
Incitai de-al nostru Sine, prin revelații concrete.

Cunoscând rostu-întrupării să ne integrăm total
Și cu clipa-n uniune, Viața cuprinsă global,
Precum Ea se derulează, ca prospețime constantă!
Astfel, Sinele ne-ndeamnă spre trăire consacrată.

Viața nu e o închisoare, ci o scenă larg deschisă,
A unui teatru imens – având menirea precisă
De-a da prilej tuturor, ca să-și joace cum dorește
Propriul rol ce l-a ales, precum i se potrivește.

Astfel, creativitatea manifestă-n chip plinar
De oricare ins în parte, după propriul îndreptar,
Face ca să alterneze aventuri, ca și antracte,
Însă, în mod permanent cu bucurii procurate.

Viața nu are sfârșit, nici planuri, locuri diferite,
Toate astea înscriu șirul de-ntrupări, de noi dorite.
Aici suntem să-nvățăm ceea ce e Fericirea
De experiment legată în context cu-nchipuirea.

Ființele superioare găsesc Fericirea peste tot și-n mod frecvent
Căci sunt Un Tot-Unitar și trăiesc doar în prezent
Pe momente succesive, în permanentă schimbare,
Noutate absolută cu efecte-însoțitoare.

Acești semeni feliți cunosc Calea Înțelepciunii
Prin trăire consecventă, cu efectele-impliniri
De ființe iluminate, desprinse de ce-i lumesc:
Egocentrismul nevolnic, posedant și nefiresc.

A trăi-n prezent cu clipa – Starea de „A Fi” – constantă
Vom cunoaște o imensă Fericire și o imensă Libertate.
Într-o astfel de postură ne lăsăm conduși de Viață,
Intuiția fiind semnul că Dumnezeu ne conduce prin sublima
Lui povață.

Dumnezeu, Energie Cosmică, Sursa Surselor a Toate câte există în
Imensul Univers – văzute și nevăzute de către organele noastre de
simțire – care n-are început și nici sfârșit, se manifestă în mod constant
ca iubire, Bunătate, Frumusețe și, desigur, Înțelepciune desprinsă
totalmente de imagini.

Pentru a extinde și mai mult semnificația acestei Unice Existențe,
să amintim și Viul Vieții în eterna Lui desfășurare, care este un alt
nume care definește Divinitatea.

Intrucât și noi, oamenii, facem parte din acest Întreg Universal,
înseamnă că toate însușirile lui Dumnezeu se află și în fiecare făptură
umană. Însă, aceste însușiri trebuie descoperite de către fiecare ins în
parte și trăite ca atare, adică în concordanță cu ceea ce încearcă să
demonstreze cuvintele respective. Numai prin cunoaștere și trăire
spontană, omul obișnuit – care funcționează condus de către o minte
haotică – își poate descoperi adevărata structură divină, după care
singur își perfecționează propria Îndumnezeire. Iar Bucuria, drept
emoție trăită, este de fapt supremul obiectiv al Vieții fiecăruia dintre
noi. Și acest obiectiv poate fi atins de orice pământean chiar în actuala
întrupare. Să urmărim împreună demonstrarea acestui simplu anunț.

Dacă cineva a ajuns să cunoască – indiferent prin ce împrejurări –
că în noi toți se află Dumnezeu, care se manifestă ca iubire și Bucurie
permanentă, înseamnă că acest semen este în măsură să-și realizeze
propria Îndumnezeire. Fiecare dintre noi dispune de libertate abso-
lută de a atinge propria realizare prin fireasca acțiune.

Bucuria – manifestă printr-o atitudine globală – atât de mult
prețuită de către orice om, se află într-o inerentă legătură cu libertatea

de gândire, exprimare și acțiune. Ea este lipsită de judecată, învinuire și de frică și se află în noi, drept dăruire prin bunăvoința divină. Apreciată ca fond al ființei noastre, ne mișcăm și acționăm ca Dumnezeu, fiind în permanent contact cu Părintele Divin, vom trăi din plin sentimentul real al Fericirii nelimitate. În acest context amărăduna și mânia nu-și găsesc în noi nici un fel de suport, întrucât noi și Dumnezeu formăm Un Tot pururea funcțional.

Când ne aflăm în ipostaza Bucuriei întreaga ființă ne este luminată, setea de Viață crește, chiar prin ea însăși alimentată. De asemenea, se oprește îmbătrânirea și devenim nemuritori. Întreaga vitalitate este permanent hrănită de către atomi înnoitori. Ori de câte ori ne aflăm în prezența Bucuriei suntem, practic, în Împărăția Divină și dispunem de capacitatea de a demasca acea seacă utopie, atât de frecvent întâlnită în comportamentul neamului omenesc prin înăcrisuri amăgitoare.

Dar, să vedem cum poate fi întâlnită Bucuria reală, nelegată de suporturi fictive și trecătoare. Înfăptuirea este simplă și la îndemâna fiecărui ins în parte! Ea survine concomitent cu dorința noastră fermă de extensie globală, de a întâmpina Viața pe clipe în desfășurare. Ori, altfel exprimat: Ne deschidem întreaga ființă la întâlnirea cu procesul Vieții în eterna lui înnoire de la o clipă la alta. În acel moment de „vid psihologic” amintirile trecutului, cândva trăit, lipsesc cu desăvârșire. Tot așa nu există nici o proiecție mintală într-un viitor imprevizibil. Așadar, într-o asemenea atitudine pasivă, ne cuprinde Bucuria și, o dată cu Ea, suntem iubire drept fericită funcționare. Iubim atât Cerul cât și Pământul cu toate câte ne înconjoară. Iar iubirea cea de Sine – Creatorul din interiorul nostru – se manifestă în exterior în mod plenar, sincer și inocent. Numai în acest context vom iubi întocmai cum însuși Dumnezeu iubește, pentru că suntem doar simplă Stare de „A Fi” în contopire perfectă cu Ceea ce Este.

Din acest moment „A iubi și A ierta” este la fel de ușor. A iubi pe Dumnezeu și Viața este tot ceea ce poate fi apreciat ca etern folositor. De-acum Fericirea va fi pururea prezentă – pură și evidentă – în orice împrejurare ne-am afla. Copleșiți de toate acestea Viața va fi mereu frumoasă, deși, antrenați în veșnicul Ei proces, vor apărea și contradicții oferite de către mintea nemintuoașă. Supremul obiectiv al Vieții va rămâne pururea prezent ca Iubire și împlinire a Sinelui propriu. Din acest fericit moment noi nu vom mai greși niciodată, căci, în noi este Dumnezeu ca insoțitor – noi cu El fiind în perfectă Comuniune.

Tot ceea ce vom cere, El ne dă, convinși fiind că o merităm, pentru că El ne prilejuiește Bucuria după cum noi ne purtăm. Trăind

numai pentru Iubire și Bucurie apare, ca de la sine, Intuiția, care ne îndeamnă ceea ce este absolut nevoie să facem în continuare. Trăind cât mai multe clipe în această imbinare, Bucuria – pe care ne-o oferă Dumnezeu – va fi progresiv tot mai mare. De asemenea, acționând constant după cum ne îndeamnă Intuiția, care, prin Ea însăși ne sfințește, veselie se impune și ne copleșește Sufletul, ca și întreaga ființă. Vitalitatea sporește neîncetat și ea ne va ajuta să cunoaștem tot mai bine propria noastră Comoaară, adică pe Acela care, de fapt, Suntem – Divinitate intrupată, ca și minunatul nostru destin de a trăi întocmai ca Tatăl Ceresc, în contextul Său Divin.

Un alt aspect cuprins în temă este și revenirea pe Pământ, legat de un trup carnal. Acest fenomen este programat de noi înșine, impulsionați de dorința de a cunoaște și trăi toate aspectele Vieții. Cunoscând deci rostul incorporării, să învățăm a ne integra total cu clipa și să fim în mod permanent în Uniune cu Viața, așa cum Ea se derulează.

Viața nu este nicidecum o închisoare, ci o scenă larg deschisă a unui teatru imens, în care noi avem menirea de a oferi prilej tuturor, ca să joace cum dorește propriul rol, ce singur și l-a ales și care i se potrivește. În acest mod creativitatea se manifestă în chip plener de către fiecare îns în parte, după propriul său îndreptar, ca aventuri și antracte, însă totdeauna însoțite de bucurii. Viața nu are sfârșit și nici anumite planuri legate de locuri diferite. Toate acestea înscriu șirul de intrupări, care au fost dorite de către noi înșine. Ne aflăm în această lume ca să învățăm ceea ce este Fericirea, legată de diferite experiențe, realizate prin închipuire de noi, ca om obișnuit.

Ființele superioare – care au atins Iluminarea – găsesc Fericirea peste Tot și, în mod frecvent, funcționează ca Un Tot -Unitar și trăiesc numai în prezent pe momente succesive, aflate într-o permanentă schimbare, drept nouitate absolută care produce efecte benefice innoitoare. Acești semeni fericiți cunosc Calea Înțelepciunii, prin trăire consecventă cu efectele împlinirii de fapte Iluminate. În general, ei sunt desprinși de ceea ce-i lumesc, apreciat ca egocentrism nevolnic, posedant și cu totul nefiresc.

A trăi în prezent, în contopire cu clipa, este și o Stare de „A Fi” sau de Pură Conștiință, care prilejuiește cunoașterea prin trăire a unei imense Fericiri și o Libertate totală. Într-o astfel de postură ne lăsăm conduși de către Viață, iar Intuiția este semnul că Dumnezeu ne dirijează întreaga noastră comportare prin Sublima Lui povăză.

29. OBSERVAREA ȘI ASCULTAREA

Suntem oare conștienți de ce-nseamnă observare și ascultare
Când ne îndreptăm spre noi sau lumea ce ne-nconjoară?
Avem acea limpezime și percepere concretă
Privind ale noastre simțuri, ca acțiune directă?

Întrebările-s utile, prin ele revelatoare,
Căci ne deschid orizonturi, realmente, sfînșitoare
Legate de-a noastră Viață – de fapte încorporate,
Drept prilejuri inerente cu împliniri adevărate.

Dumnezeu, precum și Viața – drept proces în derulare
Încontinuu prospețime, veșnică evoluare,
În tot timpul noutate, în Adevăr însumată,
Ce solicită, impune întâlnire adecvată.

Așadar, creierul nostru și mintea, tot așa de-nnoitoare
De la o clipă la alta, fiind atotcuprinzătoare,
Vor fi instrumente certe cu însușiri naturale
În măsură să perceapă Existența cea reală,

Iar Momentul lui Acum, singur prilej de-ntâlnire
Când noi și cu Dumnezeu – într-o perfectă Unire,
Una fiind și cu Viața, ca și semenii și cu toate câte sunt
În Imensul Necuprins într-un perfect legământ.

Asta e, de fapt, tot omul – Sacra lui Realitate
Pe momente trăitoare, ca nespusă Bunătate,
Frumusețe intrinsecă și iubire fără margini,
Nicăând condiționată, ori legată de imagini.

O atare performanță o putem numi minune,
Când singură se-implinește, contopită-n acțiune;
Noi fiind simpli spectatori, doar privind și ascultând.
În această ipostază nu apare nici un gând.

Nu există nici imagini și nu-i nici o așteptare,
Un anumit rezultat, stabilit prin programare.

Această Stare de „A Fi” ne unește-nntreaga ființă
Cu Sublimul Necuprins – Noi și El – Pură Conștiință.

Un astfel de trăitor poate fi realizat
Chiar Acum, prezent Aici – Sacrul Sine însumat.
Trinitatea adunată cu Atenția lucidă și atotcuprinzătoare
Așa suntem ființă-nntreagă cu însușiri creatoare.

Suntem noi perfect conștienți când observăm sau ascultăm, atât lumea noastră interioară, cât și lumea cea exterioară? Și avem noi oare acea limpezime a ființei și percepere concretă când simțurile se unesc în acțiunea directă?

Întrebările sunt absolut necesare atunci când ne aflăm în fața unei probleme, care pretinde a fi rezolvată cât mai grabnic posibil. Întrebarea se pune de către mintea veche știutoare. Dar, îndată ce este pusă întrebarea respectivă, noi intrăm spontan în interior. De-acum suntem Trinitate Unitară. Mintea veche tace, iar pacea sufletului sau armonia interioară ne cuprinde întreaga ființă. În această liniște survine instantaneu Intuiția, care ne oferă răspunsul respectiv – folosind noi celule cerebrale.

Viața – un alt cuvânt care semnifică Dumnezeu – se află în permanentă mișcare, iar mișcarea înseamnă noutate de la o clipă la alta, vizând o eternă evoluare. Or, toate acestea impun din partea noastră o întâlnire adecvată. Adică, mintea și creierul nostru sunt, realmente, obligate să întâlnească mișcarea Vieții în mod corespunzător, ca prospețime, care se înnoiește de la un moment la altul. Iar Momentul Etern Acum este singurul prilej de întâlnire, când noi și Dumnezeu suntem într-o perfectă Uniune. Una fiind și cu Viața, cu semenii, ca și cu Toate câte există în Imensul Necuprins. Acesta este, de fapt, Omul Real, drept Existență identică, aflată în fiecare făptură umană intrupată. O asemenea entitate, funcționând pe momente într-o eternă schimbare, se manifestă ca Bunătate, Frumusețe, Bucurie și Iubire atotcuprinzătoare.

Această performanță o putem numi ca adevărată minune, care singură prin ea însăși, se împlinește în contopire cu acțiunea benefic-transformatoare. În această fericită conjunctură, noi suntem doar simpli spectatori, care privesc și ascultă, fără să apară gânduri sau imagini mintale, azvârlite în viitor. Cu alte cuvinte: O simplă Stare de „A Fi”, care ne unește întreaga ființă cu Sublimul fără limite, când noi și El înfăptuim acea atitudine de Conștiință Pură.

Un astfel de trăitor poate fi realizat instantaneu „Acum și Aici” ca Sacru Sine, care însumează trinitatea funcțională cu ajutorul Atenției

incide și atotcuprinzătoare. Numai în acest context, suntem și funcționăm la întreaga noastră capacitate de Divinitate intrupată, prin manifestări încontinuu creatoare.

30. PERFECȚIUNEA

Cuvântul Perfecțiune nu-i Realitate-n sine,
El fiind doar un simplu simbol, care-ncearcă să exprime
O Stare de „A Fi” trăită, dusă la desăvârșire
În totalitatea ființei, prin a ei acoperire.

Împlinire absolută printr-o Stare de Ființare,
Drept un summum perceput – ca certă realizare.
Așadar, Perfecțiunea e un fapt realizabil
Împlinit doar prin trăire, evident și detectabil.

La nivel de minte-activă, cuprinsă-n dualitate,
Nu-i decât o vorbă goală, nicidecum Realitate.
Și de Ea, totuși, vorbim numai după-a Ei trăire
În Uniune totală – când real, suntem iubire.

Îndată ce-am întâlnit-O – drept firească ipostază,
Spontan, O și părăsim, când altă clipă urmează,
Adusă de-al Vieții curs, în a Ei desfășurare,
Legată-n mod natural și de perfectă urmare.

Procesul desăvârșirii, strict legat de devenire,
Prin creare, recreare cu clipele-n contopire.
Așa fiind, Perfecțiunea nu-ncetează niciodată,
Realmente, ascensiune pe cărarea minunată!

La fel, O putem numi Stare de-Îndumnezeire,
Noi, ca parte din Întreg, dispunem în mod concret de aceeași
insușire
Ca Sublimul Absolut – aflat peste Tot și-n Toate,
O Imensă Energie, prin Ea însăși Puritate, precum și Unicitate.

Cuvântul Perfecțiune nu reprezintă Realitatea în sine, El fiind doar un simplu simbol, care încearcă să explice Existența aflată în spatele

său ca simplă Stare de „A Fi”, trăită ca desăvârșire într-o singură clipă.

Perfecțiunea este deci, o împlinire absolut concretizată, prin ființare ca un summum realizabil, prin percepere și vădită comportare. Ea are loc numai când realizăm Unitatea întregii ființe – corp, minte și Spirit – în Uniune perfectă cu Dumnezeu, Viața, semenii, ca și toate câte există. În acest context suntem, de fapt, absorbiți în Eternitate și funcționăm pe clipe în fireasca lor succesiune.

Atunci când funcționăm la nivel de minte activă cuprinsă în dualitate, a vorbi de perfecțiune nu-i altceva decât simplă pălăvrăgeală susținută de către acumulările memoriale. Este doar o atitudine de simplu știutor, care singur își acordă importanță, pe ceea ce a aflat de la alții, el comportându-se numai ca imitator sau repetitor.

Conștientizarea acestei deficiențe comportamentale face ca ea să dispară. Iar în „vidul”, astfel survenit, – o adevărată fereastră deschisă spre Infinit – noi ne unim întreaga ființă și, fără vrerea noastră, devenim Absolutul care se manifestă iubire fără condiții. Clipa respectivă, trăită în acest fel, o părăsim instantaneu, pentru a fi nou și proaspăt pentru clipa următoare, adusă de către mișcarea naturală a Vieții.

Desăvârșirea spirituală este strict legată de devenire, prin creare și recreare, în contopire directă cu clipele etern schimbătoare. Așa fiind, Perfecțiunea nu încetează niciodată. O mai putem numi și „Perfecțiune care se perfecționează fără încetare”. Ea mai poate fi numită și Stare de Îndumnezeire. Și noi, ca fii de Dumnezeu, avem această însușire de incontestabilă capacitate de autoperfecționare. Iar Cunoașterea de Sine, aplicată în mod corect, ne ajută să ne descoperim Natura noastră Divină, care ne perfecționează fără încetare modul nostru de comportare și atitudine în această existență de Divinitate întrupată.

31. PERMANENTA TREZIRE

Sunt eu Treaz și Om Întreg când ascult și când privesc:
Oameni, lucruri și întâmplări, care-n cale se ivesc?!
Întrebarea e firească și cu totul necesară,
Căci cum altfel am cunoaște Viața cum se desfășoară!?

Ce sunt eu și ce ești tu, ființe cu chip omenesc?
Avem noi ceva comun, în acest context firesc?

Scriitor și cititor – s-ar zice deosebiți,
Însă doar la suprafață – în profund, perfect uniți.

Trup și minte – clar distincte – totalmente diferite,
La acest nivel lumesc, suntem structuri osebite;
Nu există doi în lume cu-aceeași înfățișare,
Nici în ce privește mintea, prin a ei acumulare.

Numai Viul – Sfânta Energie – ce-a existat totdeauna
Ne e tuturor comună, și așa va fi întruna!
Asta ne și-ndeptățește să ne numim Dumnezeu
Pe planetă întrupați cu-ntreg conținutul său.

În noi toți e știința lumii și-a Întregului Univers,
Ce ne-ndeamnă s-o aflăm și trăi în mod expres.
Știutul și cu trăirea definesc Înțelepciunea
De om și Divinitate – unite cu acțiunea.

Corpul și, de asemeni, mintea sunt aspecte trecătoare,
Bătrânețea și uzura le fac nefolositoare
Și relația destramă. Sufletul le părăsește,
Trecând într-o altă lume, unde altfel se trăiește.

Și aici, ca și acolo, trezirea e necesară,
Căci ne unește cu-Întregul prin ființare unitară.
Pacea, liniștea profundă și perfecta armonie
În acest context s-afirmă ca nespūsă bucurie.

Toate astea laolaltă, permanent, ne demonstrează
Că suntem făpturi divine! Si-n această ipostază
Fondul fiecărui ins este absolut iubire.
Așadar, suntem la fel – fără vreo deosebire.

Când Legea Iubirii-i călcată: prin gând, vorba și-acțiune
Nu-i vorba de răutate, ci lipsă de-Înțelepciune.
Infractorul nu-și cunoaște Sacra lui Realitate,
Copleșit de ignoranță și falsa dualitate.

Noi, oamenii: Una Suntem, cu Dumnezeu laolaltă
Și cu Toate câte sunt în Imensul Necuprins – Existența însumată.

Acest summum de-njeles și trăit în mod real,
Ne solicită-întruparea – efectiv și natural.

Totul se desăvârșește prin Cunoaștere directă cu clipele-n uniune,
Iar, ca loc de întâlnire în propriul interior, ca unică opțiune.
Starea de Conștiință Pură în „A Fi” se-nfăptuiește
Când iubirea fără margini tot destramă și sfințește.

Toate celelalte căi, socotite indirecte și de oameni folosite,
Cer efort și siluire – șir de vieți cu efecte-nchipuite.
Astfel de căi îndrăgite, comode și-nșelătoare
Dau efecte pe măsură la fel de amăgitoare.

Asta face omenirea din vremuri îndepărtate,
Iar rezultatele sunt clare de-s cinstit apreciate.
Le vedeți oare ca mine – negative și precare,
“Eu” și-“al meu” apreciate, egocentrism de valoare!?

Oamenii-n conflict cu ei și lumea-nconjurătoare,
Căci pun preț pe ce se vede – seci ficțiuni trecătoare.
Trist și-amarnic rezultat, insul tot mai pervertit,
Prin ce știe și ce are, drept egou împătimit.

Disperarea n-are sens, căci în oricare faptură
Este, de fapt, Dumnezeu – Una cu-a Lui creatură
Și ne-ajută să creăm și recreăm prin proces de devenire,
Un alt om: iubitor, bun și cinstit prin întreaga lui simțire.

În Cunoașterea de Sine întrebările pe care noi înșine ni le punem
au un rol esențial. Căci cum ne-am putea cunoaște, dacă nu ne
întrebăm încă de la începutul experienței, dacă suntem sau nu treji,
prezenți la prezent, ca om complet.

Așadar, în contextul acestei teme, ne vom pune câteva întrebări,
absolut necesare în desfășurarea minunatei descoperiri a Sublimului
Adevăr. Sunt eu cu adevărat Treaz și Om Întreg când ascult și privesc
în jurul meu oameni, lucruri și întâmplări, care mă se ivesc în cale? Ce
sunt eu și ce sunteți dumneavoastră ca fapturi cu chip omenesc?
Avem noi ceva în comun, când ne aflăm în această împrejurare de
scriitor și cititor? Unii ar răspunde, în mod automat, că suntem
deosebiți. Scriitorul apreciat mai mult decât cititorul. Distanța nu
este decât de ordin superficial, de suprafață. În profunzime însă, ca
Esență a Naturii noastre, suntem în mod real, asemănători.

Trupul și mintea ne deosebesc, desigur, pe unii de alții. Nu există pe întreaga suprafață a Terrei doi oameni identici ca înfățișare. De asemenea, aceeași distincție există și în privința acumulărilor memoriale.

Numai Viul sau Energia care n-are început și nici sfârșit, este elementul esențial, comun tuturor ființelor umane. Această Energie, numită și Spirit ne și îndreptățește să ne considerăm făpturi divine încorporate pe această planetă. De fapt, datorită acestei Esențe putem afirma că în noi toți – fără nici o excepție – se află întreaga știință a Imensului Univers, care, în mod permanent, ne îndeamnă să O descoperim și să-i dăm ascultare prin a noastră proprie trăire. Fiindcă numai prin trăirea a ceea ce cunoaștem ne definește Înțelepciunea de om și Divinitate, unite în acțiune benefic-transformatoare.

Atât corpul, cât și mintea sunt și rămân aspecte trecătoare. Ele, în mod obișnuit, se uzează prin îmbătrânire sau diferite degradări și devin nefolositoare. În final, relația dintre ele se destramă, iar Suflul le părăsește, continuându-și existența în alte dimensiuni, unde cu totul diferit se trăiește și se acționează. Dar, atât aici, cât și în celelalte dimensiuni, Trezirea este absolut necesară. De fapt, cuvântul trezire înseamnă perpetua atenționare dacă funcționăm sau nu ca Om Întreg în acest Etern Moment.

Prin urmare, Trezirea ne unește cu Viața sau Dumnezeu, când în noi înșine realizăm pacea sufletului și armonia interioară, care se învederează prin inerenta bucurie. Această ipostază ne demonstrează – în mod sigur, excluzând orice fel de dubii – că suntem făpturi divine și că avem drept fond al ființei iubirea necondiționată. La acest nivel de existență suntem cu toții la fel, frați, ca fiii ai aceluiași Tată Cereșc.

Dacă această Lege a iubirii este încălcată, dintr-un motiv sau altul – prin gânduri, vorbe și acțiuni – înseamnă lipsă de Înțelepciune. Adică suntem copleșiți de ignoranță, care se manifestă în ipostaza dualității.

Noi, cei care citim aceste rânduri, ca și toți semenii laolaltă, precum și toate câte există în Imensul Univers, suntem Una cu Unicul Creator. Dar, acest summum o dată aflat la nivel de simplă informare, ne solicită să-l descoperim singuri, fiecare pentru sine și să ne ridicăm, prin trăire individuală, la măreția și grandoarea respectivă. Această minunată perspectivă singură se revelează prin Cunoașterea de Sine, în care întâlnim Starea de Conștiință Pură sau Starea de „A Fi” și înfăptuim, când iubirea ne conduce, inerentul proces al devenirii sau evoluției spirituale.

Toate celelalte căi, apreciate ca indirecte – folosite de către omene prin eforturi și siluire – nu oferă altceva decât simple modificări ale sinelui fals sau ego-ului. Într-o asemenea conjunctură vom veni și

reveni într-un șir imens de reîncarnări totdeauna impulsionate de dorințe înșelătoare, ca prizonieri ai acestei vieți neînțelese. Asta face omenirea din vremuri foarte îndepărtate, iar rezultatele se văd, căci ne stau în față și ne invită să aflăm singuri unde s-a ajuns, folosind metode și credințe înșelătoare. Întrebarea care survine în mod natural și firesc este aceasta: Vedeți oare și dumneavoastră această tristă realitate așa cum o vede autorul?

Datorită condiționării tempo-spațiale, oamenii, în general vorbind, sunt aproape în mod permanent în conflict cu ei înșiși, ca și cu lumea înconjurătoare. Habotnicia, bazată pe credințe înșelătoare, ca și meschinăria și egoismul sălbatic al celor care practică diverse metode, reprezintă oglinda fidelă al drumului greșit al întregii omeniri de până acum. Față de această tristă realitate, nici disperarea și nici resentinarea nu-și găsesc vreo anume rațiune, drept atitudine umană, întrucât în noi toți – fără nici un fel de excepție – se află Părintele Divin, care ne ajută să creăm și recreăm un alt om mai bun, mai cinstit și iubitor cu întreaga lui simțire.

32. RĂSCRUCE DE DRUM

Pe calea desăvârșirii Șufletului omenesc,
După un anume timp, apare în mod firesc,
O vădită răsturnare de valori și-aprecieri
În omul preocupat de-ale lui realizări.

Corpu-și pierde prețuirea, cu succesul său lumesc,
El fiind chiar incriminat drept ispititor drăcesc.
În astfel de viziune, totul e exagerat și foarte periculos,
Pentru ins și-ntreaga lume – derutant și dureros.

Mintea părăsește trupul și-ale lui nevoi reale,
Totalmente neglijate de-abația ideale.
Relațiile, deci, cu el sunt de-acum abandonate:
Familia – ca celulă socială – este lăsată de-o parte;

Munca-n silă abordată – chiar pe fond de lenevire
Și-orice problemă de Viață tratată prin siluire.
Trupul, nemaifiind hrănit o anume perioadă,
Își pierde din energie pe ideea cea neroadă,

Entitatea fiind centrată doar pe scopuri sufletești,
Poate să ducă la crize cu efecte nefirești:
Mintea, plutind în derivă, prin seci binecuvântări,
Singură se estimează, prin false evaluări.

Unii văd și-apreciază pe ins părăsit de minte.
Si, de fapt, asta și este – adevăr prins în cuvinte,
Pentru toți cei dimprejur – ce văd un trup chinuind,
Lipsit de hrană și-odihnă – pe Golgota pătimind

Așa-zisul adevăr că Viața și cu trupul nu au nici o legătură
Nu-i decât mistificare – o stângace făcătură.
La început, entitatea a trăit și-acționat prin trup supraestimat,
Iar acum, același trup, este desconsiderat.

Noi, Omul adevărat, din trei părți suntem format:
Corp, minte și Spirit – ca Un Întreg – laolaltă asamblat.
Si-n această trinitate ființa noastră e-n măsură
Să cuprindă și perceapă Viața în a Ei structură.

Doar Întregul ființei noastre, pe clipe realizat,
Perfect înțelege Viața, în contextul nou format.
În atare Uniune cu Sacru-n Comuniune
Suntem chiar Divinitate în deplină acțiune.

Ne creăm și recreăm, vizând țeluri tot mai fine
A Aceluia ce Suntem – Scânteieri Sacre Divine.
În această conjunctură – contopiți în Infinit
Totul este înțeles – totdeauna prin trăit – într-un mod desăvârșit.

Iubirea fără de margini – necum condiționată
De vreun scop sau interes – pe micul eu rezemată,
Singură se revelează – noi fiind Ea, Realitate
Fără-nceput sau sfârșit – Veșnică Unicitate.

Pe calea desăvârșirii Sufletului omenesc apar în mod firesc o
peamă de răsturnări valorice sau aprecieri subiective ale omului,
preocupat de propria realizare. Adică, ceea ce am apreciat mai înainte,
că alegerea mea reprezintă cea mai bună opțiune, de-acum o părăsesc
pentru că am întâlnit o altă îndrumare mai avantajoasă decât cea
veche. Pentru o mai ușoară înțelegere aducem un exemplu, prin el
lausaj relevant: Într-o anumită perioadă din trecutul său îndepărtat

omul și-a apreciat ca unică realitate corpul fizic. Drept urmare, toată atenția și grija de zi cu zi a fost acordată trupului, împlinindu-i toate satisfacțiile. Așadar, întreaga viață a acordat-o nevoilor trupului său.

După o vreme însă, acel străbun impresionat de o seamă de efecte cu totul negative și-a însușit o altă evaluare, ca ideal de urmat. Și anume: acumulările memoriale și dezvoltarea intelectului, adică a sinelui fals sau egou. O dată cu noua viziune, corpul – de-acum totalmente desconsiderat – s-a mers până la o extremă cu totul condamnată fiind învinuit ca dușman al proaspătului ideal. În acest sens amintim un singur exemplu – cunoscut de toată lumea: viața de anahoret sau pustnic. Mâncare foarte puțină, posturi severe îndelungate, nopți de veghe și multe privațiuni pe care mintea le supraevaluează ca aducătoare de foloase spirituale. Multe din imensul set de restricții sunt apreciate chiar virtuți duhovnicești.

Relația dintre corp și minte se transformă într-o luptă neîncetată. Comuniunea familială – ca celula socială – este lăsată de-o parte. Munca pentru obținerea celor necesare vieții este realizată în silă, chiar pe fond de lenevire. Și orice îndatorire impusă de Existență este rezolvată prin eforturi disperate și siluire.

Datorită acestor atitudini și practici cu totul nefirești, corpul, fiindcă nu mai este hrănit după propriile nevoi, își pierde energia – absolut esențială – unei bune conviețuiri a întregului complex de trinitate unitară. Entitatea fiind interesată doar de scopuri sufletești, poate să ducă la crize cu efecte chiar distructive. Mintea astfel condiționată plutește întocmai ca o barcă în derivă și singură se estimează pe fondul unor false evaluări. Unii semeni îi văd și apreciază pe acești idealisti ca lipsiți de rațiune și, de fapt, asta și este, pentru că idealul pe care ei îl urmăresc este cu desăvârșire greșit. Trupul chinuit, lipsit de hrană și odihnă – imaginat de credul ca fiind un Crist pe drumul Golgotei. Acești rătăciți, legați de o Viață terestră neînțeleasă, apreciază că așa-zisul adevăr și existența trupului carnal nu au nici o legătură. Totul nu-i decât o învederată mistificare, adică o minciună sfruntată. La început, străbunul nostru îndepărtat a trăit – așa cum am menționat mai sus – acționând pe baza unui trup supra-estimat. Iar acum, același trup este profund desconsiderat.

Or, noi, Omul adevărat suntem format dintr-o perfectă trinitate, formată din corp, minte și Spirit. Adică Un Întreg asamblat ca perfectă Unime. Și numai în această Unime desăvârșită noi suntem în măsură să cuprindem și să înțelegem în mod corespunzător Eterna Viață în a Ei desfășurare, ca noutate absolută de la o clipă la alta. În acest context, toate câte le întâlnim în cale sunt perfect înțelese și rezolvate prin trăire adecvată. Iar, iubirea fără margini și necondiționată de nici

un scop sau interes, singură se revelează, noi fiind Ea drept Împlinire
de Veșnică Unicitate.

33. REÎNCARNAREA

Iată-ne din nou alci, înconjurați de iluzii,
În lumea materială, dominată prin confuzii,
Care, realmente, îndeamnă să ne punem întrebări:
Cine oare ne obligă să venim și revenim într-un șir de
înrupări?

Nimeni altul decât noi, propria noastră dorință,
Ce se vrea îndeplinită printr-o seacă năzuință,
Ca eu fals sau alterat, născut din obișnuințe,
Ignoranța fiind temelul aberantei nepuțințe.

Viața e o aventură într-o veșnică schimbare,
Nici când Ea nu se repetă, fiind pe clipe înnoitoare.
Dar, Ea, în același timp, mereu și evoluează
Înspre ferma neschimbare – după cum acționează.

Ea se creează pe Sine vizavi de trăitor,
Abitudini și dorințe fiind mereu însoțitori.
Lămurirea abordată prin Cunoașterea de Sine,
Propria noastră Natură de origine Divină.

De fapt, fiecare om e Dumnezeu întrupat,
Care-ncearcă să cunoască și exprime Sinele adevărat,
Prin comportări și emoții, manifestări oarecare
În Împărăția Gândirii, numită și Dumnezeu – Existență Creatoare.

Identitatea de astăzi, care pe ins definește,
E legată de trecut, ce prezentu-l definește.
În șirul de vieți trăite – multe lucruri l-au marcat:
A fost bărbat și femeie; om bogat, apoi sărac;

Un conducător de oști, vanitos și-ncrâncenat
Sau un călugăr smerit, de chilia lui legat.
Și din toate a-nvățat, despre cele trecătoare,
Niciodată mulțumit de propria comportare.

Trăind la acest nivel, am schimbat un rol cu altul – apreciat
mai de seamă,
Precum un artist de teatru, vizând propria lui faimă.
Și, de vom rămâne încă la-ngusta mentalitate,
Vom continua la fel și de vieți, în tipare programate.

Dar, iată ce-acum aflăm: O înțeleaptă informare,
Ceva nemaiauzit în lunga noastră-ntrupare,
Că Adevărata Viață se vrea prin Ea însăși clar trăită,
Când noi, trăitorul Ei, suntem însuși Dumnezeu, prin a noastră
conduită.

În acest context, trăim în Unime cu Divinul Creator,
Noi fiind El și El fiind noi – împreună trăitor;
Și Viața-i o splendoare, continuă, nelimitată și frumoasă.
Asta pus în aplicare, drept Existență-nțeleasă.

Or, ca să putem percepe, prin trăire personală,
Cătușele azvârlite – de noi, făptura banală,
Rezemată pe ego-ul alterat, ignorant și vanitos,
Care prețuind știutul, e anemic și fricos.

Iar Cunoașterea de Sine, cale certă de vădită detașare
De al nostru sine fals – măsluit de greșita educare,
Moștenită de demult. Din vremi foarte-ndepărtate,
Devenind, prin repetare, simplă mecanicitate.

Numai o minte golită de-al ei întreg conținut
Poate-ntâlni Noul Vieții ca om liber, prin trăit.
Creier nou și minte nouă, astfel fiind realizate,
Ne oferă prospețimea, de-nțelegeri adecvate.

Trăind la acest nivel, al șaptelea socotit,
Gândire Nelimitată – prin trăire-n Infinit,
Viața, Spirit, Dumnezeu în constantă Uniune
E realizare simplă, ca supremă opțiune.

Tot ce știm și posedăm, drept mintal, lăsat de-o parte,
Iar în „golul” ce se-așterne, devenim Eternitate.
În postura de „A Fi” e ființare-adevărată,
Numită Iluminare – desprins de Tot și de Toate.

În această conjunctură, dispar sensuri de-ntrupare,
Căci în Marele Neant, noi suntem numai Ființare.
Acest lucru înțeles e, prin el, eficient
Spirit-Suflet într-un trup e perfect independent.

Iar acum, la despărțire, un fapt clar de reținut:
Nu-i deloc simplă-ntâmplare mesajul ce l-ai primit.
El este și pentru tine, că-l poți real înțelege și pune în aplicare,
Desprins de vechi înțelesuri – prin completa detașare.

Încearcă... mereu... încearcă – cu-ndărită insistență,
De-a pune în aplicare a ta Sacră Existență
Cu întregul flux al Vieții – așa cum se derulează.
Asta-nseamnă încontinuu devenire – ființa ta evoluează.

Nu se urmărește scop, în nici un fel, vreo schimbare,
Ci doar Una ești cu Viața, în a Ei desfășurare.
În acest fericit caz, apare spontan iubirea,
Care curăță, transformă, consfințind Realizarea.

Iată-ne din nou aici, pe Pământ, într-o nouă întrupare. Întrebarea care survine ca un laitmotiv este: A câta oară facem ca ea să fie? Care este numărul de vieți trăite anterior, legați de trup carnal? Ne gândim la un număr de zeci de asemenea vieți, poate sute, mii sau, de ce nu, chiar zeci de mii!? Nu este nici o exagerare, dacă apreciem cu adevărat confuzia din noi și la fel existentă pe întreaga suprafață a planetei noastre. Cine oare ne obligă să revenim într-un șir de incorporări?

Răspunsul nu-i greu de dat, excluzând, încă de la început, orice risc de a greși. Noi și numai noi suntem autorul revenirii la noua întrupare. Așadar, la temelia fiecărei întrupări se află propria dorință, care urmărește cunoașterea tuturor aspectelor legate de lumea materială. În viața anterioară, de pildă, am cunoscut prin trăire doar un anumit aspect al ei și, conștient sau inconștient, am dorit să fim și să avem altceva decât ceea ce am trăit – fapt ce s-a înregistrat în propriul Suflet ca obișnuință. Deci, această obișnuință, fondată pe un gând, care se repetă, este aidoma unui puternic magnet, ce ne atrage să o concretizăm prin trăire în asociere cu materia densă.

Viața este o adevărată aventură, care se desfășură printr-o permanentă schimbare, cea ce înseamnă și prospețime innoitoare de la o clipă la alta. Prin urmare, Viața nu se repetă niciodată! Iar, prin schimbare, se produce o inerentă evoluare spre forme de existență tot

mai subtile. Exprimat și altfel: Viața se creează pe Sine, vizavi de trăitor, o dată cu dorințele și atitudinile acestuia.

Iar Cunoașterea de Sine lămurește atât modul de implementare, cât și Natura noastră Divină. De fapt, fiecare om este un Dumnezeu întrupat, care încearcă în mod permanent să-și cunoască Sinele adevărat, prin comportări, atitudini și emoții sau alte manifestări în Împărăția Gândirii Nelimitate, numită și Existență Creatoare. Identitatea noastră de astăzi, manifestă prin modul nostru de comportare, este un rezultat fidel al șirului de existențe trăite anterior. Am fost: bărbat și femeie; om bogat, apoi, în altă existență, un nevoiaș, adică sărac. Cândva am fost un conducător de oști vanitos și îndârjit. Apoi, în altă întrupare, am trăit viața de călugăr sărac și smerit, singur în propria lui chilie. Din aceste ipostaze, ca și din diferite și multe alte ipostaze, am învățat o mulțime de lucruri despre lumea trecătoare. Dar, nicideată nu am fost mulțumit cu adevărat despre cele aflate și nici de propria noastră comportare.

Or, trăind la acest nivel lumesc am preschimbat un mod de existență cu altul, precum face un artist, vizând propria lui faimă. Iar, dacă vom rămâne la îngusta mentalitate, vom continua la fel, încă un șir nedefinit de încorporări, ca prizonieri închiși în tipare convenționale, dinainte programate.

Dar, iată că, în Viața actuală, ba chiar în acest moment când citim aceste rânduri, aflăm un lucru extraordinar, ceva nemaiauzit înainte și anume: Că adevărata Viață se vrea prin Ea însăși trăită, când noi, trăitorul Ei, suntem și ne manifestăm drept Dumnezeu, prin a noastră comportare. În acest context, noi trăim în perfectă Uniune cu Divinul Creator. Noi fiind El și El fiind noi, împreună trăitori, iar Viața este o splendoare, continuă, nelimitată și de asemenea, frumoasă. Toate acestea au loc în mod sigur dacă noi punem în aplicare înțeleapta informare. Numai în aceste condiții, noi înșine descoperim și trăim totodată Esența însăși a Vieții.

Or, ca să putem percepe, prin trăire individuală, căușele sau tiparele memoriale care ne condiționează, trebuie arzvărlite. Ele stau la temelie ego-ului sau sinelui fals, format de către o educație socială cu totul greșită, care ne-a fost transmisă din vremuri foarte îndepărtate. Acest om vechi, anemic și fricos, manifest ca simplu știutor – sprijinit de mecanicitatea minții – este și rămâne un ignorant imitator sau repetitor a ceea ce au exprimat alții, fie verbal sau scris.

Numai o minte golită de întregul ei conținut poate să întâlnească noutatea Vieții. În acest „vid psihologic” noi celule cerebrale intră în funcțiune și cu ajutorul lor, putem întâlni și înțelege cu adevărat noutatea Vieții. Acest material cerebral, fiind de unică folosință, o

dată întrebuințat, devine incapabil să întâlnească noul, adus de către mișcarea Vieții în clipa următoare. Pentru o cât mai clară înțelegere, deci, se moare la nivel psihologic vorbind, în interiorul unei clipe, privind întregul nostru trecut – conservat memorial – și se înviază cu o minte proaspătă, fondată pe material cerebral nefolosit încă. În acest sens, să mai precizăm, că ființa umană în decursul întregii sale existențe ca făptură întrupată nu folosește mai mult de 10-15% din întreaga ei capacitate neuronală. Restul rămâne material inutilizabil. Așa fiind, avem posibilități aproape nelimitate de a fi totdeauna la întâlnirea cu Viața mereu proaspăt, înnoitor pe momente succesive, care se desfășoară la infinit.

Dacă trăim la acest nivel – socotit al șaptelea, drept Gândire Nelimitată, absorbit în Infinit cu Viața, Spirit, Dumnezeu, în constantă Unime – este realmente o realizare, apreciată în mod categoric, drept supremă opțiune. Tot ce știm și posedăm ca minte să fie lăsate de-o parte, iar în „vidul psihologic”, care singur se așterne, ca pace a sufletului, noi devenim Eternitate sau Stare de Iluminare, ca desprinși de Tot și de Toate. În această fericită conjunctură, dispar sensuri de revenire la o nouă întrupare, fiindcă îndată ce ne aflăm în Imensul Neant suntem și ne manifestăm doar ca Ființare, adică Stare simplă de „A Fi” și nimic în plus!

Dacă realizăm perfectă înțelegere a acestui summum funcțional atunci Spirit-Suflet, aflat într-un corp carnal, ne confirmă perfectă independență și detașare de Tot și Toate existente în această lume a materiei brute.

Iar acum, la despărțire, încă un simplu și relevant fapt de reținut. Nu este deloc o simplă întâmplare acest mesaj, pe care mă străduiesc să vi-l transmit cât mai clar și ușor de înțeles. Mesajul este și pentru tine, căci îl poți corect înțelege și ai capacitatea de a-l pune în aplicare, ca desprins de vechiul și greșitul comportament, o dată cu a ta completă detașare de tot ce știi, ai făcut sau ai practicat mai înainte. În plus, încă un îndemn! Încearcă și iarăși încearcă de a pune în aplicare cu îndârjită insistență și în Comuniune perfectă cu întregul flux al Vieții așa cum el singur se derulează! Această atentă funcționare înseamnă și o continuă devenire, în care se înfăptuiește propria evoluție spirituală a ființei tale.

Și, iarăși vă amintesc, cum adesea o fac în temele abordate: În Cunoașterea directă nu se urmărește scop sau jel ori o anumită idealizare. Noi, cu întreaga ființă deschisă, suntem Una cu Viața în misterioasa Ei desfășurare. În această fericită contopire apare, în mod spontan, iubirea care curăță și transformă, oferindu-ne în final, inestimabila Iluminare sau Eliberare.

34. REVELAREA LUI „A FI”

Timpu! scurs, evaluat în număr de ani lumină,
De când Bunul Dumnezeu, prin concentrare deplină,
Dintr-un Punct de Energie – drept Esență adunată,
Crea Universul fizic într-o clipă, deci, deodată.

Apoi, în continuare, din a Lui Dumnezeire,
Scântei din sacra Lumină – cu aceeași însușire,
Populă Tot Universul cu-nțeleapta misiune
De-a trăi experiența, însoțită de-acțiune.

Căci, ca-întreg – prezent singular în Toate
N-avea cum să-și prețuiască propria Realitate,
Doar prin ceva separat și imaginar creat.
În acest sens, noi – Scântei – adică Viul în materie plasat.

Separarea e fictivă – să-i zicem de convență,
O reală făcătură – fals văzută drept prezență.
Dar, survenind demascarea, aceasta spontan dispare,
Iar în „vidul psihologic”, ce-i Real, pe loc, apare.

Deci, Realitatea-n Sine, singură se revelează
În postura lui „A Fi” – prezență ce-acționează.
Care, de fapt, suntem noi – Spiritul potențial,
Parte din Dumnezeire, Omul Pur și-activ Real.

Noi, în Starea de „A Fi” – Un Întreg funcțional,
Ne definim însușirea, ca deplin în actual
De Dumnezeu întrupat într-o ființă pământească,
Oferită ca destin și sacră-mplinire cerească.

O dată ce am aflat acest divin început, chiar de noi realizat,
Îl vom folosi constant, precum ni s-a revelat.
Orientarea-i precisă – necum risc de rătăcire,
Fiindcă mintea-i total lipsă, cu hoinara ei gândire.

Astfel aflăm, prin trăire, Dragostea Dumnezeiască,
Desprinsă de motivații sau năzuință lumească.
Fi! de Dumnezeu suntem cu însușiri similare
Si, prin El, noi suntem frați – nicidecum vreo separare.

Asta-i desigur Esența care, practic, ne-nfrățește,
Însă trupul și cu mintea, ce pe ins îl definește,
Sunt socotite veșmânt, care, prin timp se uzează.
Deci, asemenea aspecte sunt o falsă ipostază.

Așadar, să precizăm cu vigoare, că oricare acțiune
Determinată de Viață o-mplinem prin Uniune,
Cu „A Fi – Aici și Acum” – trinitatea adunată,
Spiritul conducător cu Dumnezeu laolaltă.

În Sacra Comuniune Intuiția ne-ndrumă, sfătuiește
Ce să facem și s-avem, practic, ce ne folosește,
Vizând sensuri mai subtile de reală-innobilare
A Aceluia ce Suntem în drum spre Iluminare.

Iar acest simplu „A Fi” e-mplinit prin concentrare
În interiorul ființei – fără nici o așteptare.
Atenția folosită – instrument la întâlnire,
Ce destramă-ntunecimi, ca și orice-mpotrivire.

În această temă încerc să explic ipostaza în care se afla Dumnezeu înainte de crearea Universului observabil și cum anume s-a produs acest fenomen. Apoi, urmărind logica firească a lucrurilor, relatez și despre apariția ființei umane, destinată de către Divinul Creator să facă experiența existenței sale de individualitate în asociere cu materia densă.

Așadar, înainte de începutul creării, nu se afla decât această Unică și Infinită Energie Cosmică în care nu se întâmpla nimic. Dumnezeu ca Existență Singulară și atotcuprinzătoare se manifesta doar prin aceste două mișcări: Sunt – Nu Sunt! Inspirație și Expirație în interior și în exterior!

Si, iată și începutul a altceva decât exista până atunci. Dumnezeu s-a concentrat în interiorul Său și a format un Punctișor de Energie, pe care L-a azvârlit în exterior. Acesta a fost începutul Universului fizic, pe care oamenii de știință l-au numit Big-bang – apreciat ca ipotetică explozie. În continuare, Divinul Creator a desprins din Imensul Lui Corp de Lumină infinite particule de Scântei și le-a trimis în materia brută, dându-le și uitarea a ceea ce, de fapt, erau ele. Aceste Scântei suntem noi, oamenii, care avem aceleași însușiri ca și Tatăl Creator. În acest fel a fost populat întregul Univers.

Dumnezeu, care trăia și funcționa mai înainte ca Un Întreg – Totalitate – nu avea cum să-și înțeleagă și aprecieze grandoearea pro-

priului Sine. Acum însă, prin creația Lui – care formăm o sumă mai mică decât Întregul, El are posibilitatea să-și admire măreția propriei Sale Realități. Prin urmare, noi îl ajutăm pe El să se cunoască și El ne ajută pe noi să ne descoperim adevărata Natură Divină. Și cum se realizează practic această extraordinară performanță? Într-un mod incredibil de simplu, ușor și pe neașteptate. Dacă demascăm făcătura, adică vraja sau iluzia în care trăim și ne manifestăm, descoperim că noi, Ființa Reală, nu suntem nici corpul și nici mintea știutoare. Aceasta simplă demascare ne oferă spontan „vidul psihologic”, pacea absolută a sufletului sau simpla Stare de „A Fi”. În acea clipă, Scânteia Divină din profunzimea ființei, singură ne revelează pe Acela ce Suntem, drept Esență nemuritoare. Aceasta suntem noi făptura pură, reală în continuă acțiune.

În starea simplă de „A Fi” suntem și ne manifestăm ca Un Întreg, care funcționează în clipa actuală ca Dumnezeu întrupat într-un veșmânt pământesc, oferit de către Creator drept destin și împlinire cerească. Îndată ce am aflat despre divinul nostru început și propria realizare îl vom folosi în mod constant, după cum el însuși ni se revelează. O astfel de orientare este precisă și lipsită de riscul rătăcirii, întrucât mintea știutoare și nesăbuita ei hoinăreală – fără de nici un folos – lipsește cu desăvârșire. Numai funcționând în această modalitate noi ne întâlnim cu Dragostea Divină, desprinsă de orice fel de motivare sau năzuință lumească. Suntem cu toți semenii laolaltă fii de Dumnezeu și între noi frați cu adevărat, având același Părinte. De asemenea, suntem dotați cu însușiri și posibilități aidoma Creatorului Divin. Aceasta este Esența Naturii noastre care, de fapt, ne însușește.

În ceea ce privește mintea și corpul – așa cum am arătat mai înainte – ele sunt numai simple învelișuri care cu trecerea timpului sunt supuse degradării. Iar în final, ele sunt părăsite de către Suflet și Spirit, care în Unime cu Dumnezeu își continuă ființarea pe alte planuri de Existență mai subtile.

Să mai precizăm că, atâta timp cât funcționăm în această Sacră Uniune suntem conduși de către Intuiție, care ne îndrumă și sfătuiește ce să facem și ce anume să avem în actuala întrupare, pentru a putea innobila pe Acela care Suntem în drum spre desăvârșire spirituală. Iar această sublimă Stare de „A Fi” se înfăptuiește prin concentrare în interiorul ființei – fără nici o motivare anticipată – ajutându-ne în mod constant de Atenția lucidă și globală. Atenția este singurul instrument care ne ajută să realizăm perfectă întâlnire cu noi înșine. Această Atenție, calitate a Spiritului, este întocmai ca un puternic reflector, care destramă orice fel de amăgire, confuzie sau eventuală împotrivire.

35. SCHIMBAREA CONȘTIINȚEI

În Întregul Univers e o veșnică schimbare,
Evoluția înscrisă prin subtila transformare.
Fiecare părtică din Imensul Necuprins
Își preschimbă vechea stare – țelul Sinelui atins.

Căci în Toate și în Tot nu-i decât O Energie,
Dinamică prin Ea însăși, având Sursa-n Veșnicie;
Forme infinite-mbracă – constant diferențiate:
De la piatră, pân-la om – în trei regnuri asamblate.

Dar, să revenim la noi – ființa cea mai dezvoltată,
Care stăpânește Terra, ca fiind mai evoluată.
Ce-a făcut și-ncă mai face, vizând al ei scop de-atins,
Propria desăvârșire în întregul său cuprins?

Ca să afle Cine Este – parte din Divinitate,
Prețuiește izolarea, propria singurătate,
Fle-nchisă-ntr-o chilie sau într-un aspru deșert,
Chinuindu-și propriul corp, cu mintea-n conflict frecvent.

Așadar, aceste căi nicidecum nu-s potrivite,
Privind sacre preschimbări de Viață oferite,
Fiindcă nimic din afară – lumea cea exterioară:
Oameni și împrejurări, ca și tot ce ne-nconjoară,

Nu au cum să ne ajute, privind sacra împlinire,
Drept Lumină din Lumină, manifestă ca iubire.
Numai Starea de Conștiință, ce s-afirmă Puritate,
E prin Ea transformatoare pentru ființele-ncarnate.

Și Ea spontan ne cuprinde când făptura se-ntregește,
Formând acea Trinitate, ce pe om îl definește:
Corp, minte și Spirit – Una, ca Dumnezeu întrupat,
Coborât la reîncarnare, de el însuși programat.

Practic, cum se împlinește aceasta Sacră Unime
Cu Sublimul laolaltă în eternă prospețime?
Simplitatea e simbolul ce-o definește perfect,
Când tace flecara minte – smerită în mod concret.

De-acum, ca Pură Conștiință, totul e văzut Cum este.
Doar ca simplă observare - fără a pune etichete.
• În această conjunctură suntem unică mișcare,
Iubire fără condiții și atotcuprinzătoare.

Schimbarea deci de Conștiință e proces de devenire.
Prin care evoluăm fără nici o siluire.
Iar, „A Fi” - Aici și Acum - prin trăire înfăptuit
E cea mai rapidă cale și ușor de îndeplinit.

În Întregul Univers, la toate nivelurile Sale existențiale, au loc în mod permanent schimbări, care înseamnă, de fapt, transformări mai subtile ce definesc procesul inerent al evoluției. Așadar, fiecare participant din Imensul Infinit își preschimbă starea veche pe clipe în eterna lor desfășurare.

Peste Tot, ca și în Toate există O Unică Energie, dinamică prin Ea însăși, care are Sursa în Veșnicie. Nu a fost creată de nimeni, a existat deci totdeauna. Ea îmbracă forme infinite și formele între ele sunt constat diferențiate. De la piatră până la om această Energie este înglobată în trei regnuri: mineral, vegetal și animal, în care este cuprins și neamul omenesc.

Dar, să revenim la noi, ființa umană, considerată cea mai evoluată. Ce a făcut și ce face ea în continuare, vizând propria evoluție, adică desăvârșirea morală și spirituală, ca ideal de atins? Încă din vremuri foarte îndepărtate, omul, folosindu-și imaginația, a inventat o seamă de metode, practici și credințe care pretind izolarea practicantului de restul lumii. În acest context, insul respectiv funcționează folosind doar două fragmente din Întregul ființei sale și anume: mintea și corpul fizic. Acesta este sinele fals, condus de către mintea știutoare, care își imaginează că prin ea poate atinge sfințenia sau Starea de Conștiință Supremă. La acest nivel de funcționare, insul respectiv, neputând să înțeleagă Măreția Divinului, a coborât pe Dumnezeu la nivelul minții sale, denaturându-i însușirile, potrivit modelului firii lumești. El este un părinte aspru, dur, gelos și chiar răzbunător. Mintea, ca factor conducător, a făcut din corp un veritabil dușman, învinuindu-l ca piedică în calea realizării sale imagineare. Datorită acestei viziuni aberante, s-a recurs la izolare. Practicantul, necunoscându-și nici Integritatea ființei și nici modul corect de funcționare, crede că stăpânirea prin violență a corpului îi va aduce mântuirea. El fuge de lume, îndrăgind fie viața de pustnic, fie închis într-o chilie, apreciind în mod greșit că această însingurare îi va aduce foloase duhovnicești. Or, a priva trupul de cele necesare nu este

omului de nici un folos. Dimpotrivă! Un corp anemiatic în acest fel își pierde energia necesară întregului funcțional și în unele cazuri survine chiar moartea prematură, autorul fiind chiar mîntea, lipsită de cea mai elementară înțelegere.

Pentru a ne schimba actuala conștiință deficitară, cuprinsă în diferite tipare convenționale, potrivit educației mediului social în care am fost educați, nimeni și nimic din afara ființei noastre nu ne poate ajuta.

Pentru a ușura înțelegerea fenomenului, încă o întrebare: Cum ar putea o făptură umană să evolueze, dacă nu-și cunoaște mai înainte toate elementele componente ale ființei sale? Progresul nostru etic, moral și spiritual se realizează de la sine, numai cunoscându-ne prin trăire trinitatea ființei proprii. Suntem deci, ca fond al ființei Spirit, adică Esență Divină care ne conduce prin iubire. Apoi, ca făpturi întrupate, avem o minte și un corp care ne ajută să facem experiența cu materia brută. Numai când realizăm această Unitate a celor trei fragmente, suntem și ne manifestăm ca fii de Dumnezeu întrupați, în Comuniune directă cu Creatorul sau cu Viața în eterna Ei mobilitate. În această ipostază, Conștiința noastră se afirmă în mod consecvent ca Unitate care curăță și transformă prin înnobilare pe trăitorul încarnat.

Pentru fiecare om, indiferent de capacitatea lui intelectuală sau nivel de evoluție, recomand următoarea cale care asigură sacra Uniune și în continuare, însoțirea cu Sublimul Adevăr. Se pornește de fiecare dată de la simpla conștientizare a mișcării minții. Demascarea acestei minți haotice, cu ajutorul Atenției-Lumină, o determină instantaneu să tacă cu desăvârșire. Iar în „golul” sau „vidul psihologic”, astfel survenit, ni se deschide o imensă fereastră spre Infinit, în care noi ca Un Întreg, suntem absorbiți de Sublimul Adevăr. De-acum, suntem și ne manifestăm iubire atotcuprinzătoare. Aceste clipe, realizate prin trăire, înscriu procesul de devenire prin care evoluăm, fără nici un efort sau siluire. Această simplă și nemijlocită Ființare – prin „A Fi – Acum și Aici” – este cea mai rapidă cale de a ne realiza propria desăvârșire.

36. SEPARAREA

Separarea nu este decât un simbol, care încearcă să ne-arate Cum că-n lumea ce-o străbatem am fi făpturi izolate,
Fiecare ins în parte – Sine individual,
Fără nici o legătură cu al lumii areal.

De fapt, suntem diferiți numai ca înfățișare.
Nu există doi în lume ca perfectă asemănare.
La fel, diferiți ca minte – acumulări cerebrale.
Ambele deosebiri sunt aspecte personale.

Însă corpul și cu mintea sunt aspecte trecătoare
De la o clipă la alta au o altă-nfățișare;
Or, noi, Omul cel real, avem structură divină,
Fondul fiecărui ins – Scântele din Sacra Lumină,

Care este Dumnezeu – Unica Realitate
Existentă peste Tot și-n Toate – Eterna Imensitate.
El fiind Esența din Toate, deci, și noi la fel ca El,
Având aceeași Esență. Iar noi, toți – Unic model.

Pentru bunul înțeles să reluăm demonstrarea:
Noi, ca oamenii întrupați, diferiți suntem cu mintea și firea,
Dar nu suntem separați, ca fond și paternitate.
Realmente, frați cu toți și, la fel, Divinitate.

Dar, să vedem ce efecte a produs și-ncă produce aberanta
rătăcire?

Concentrați pe falsul sine, noi nu știm ce e iubire
Și ca interes meschin, lui îi devenim un sclav,
Prinși de lumea trecătoare – suntem, practic, om bolnav.

În conflict cu noi și alții pe interese comune,
Ambiția, violența, ca atitudini perene
Se declanșează năvalnic în concursuri, competiții
Cu invidii, sălbăticie și ură, ca și alte ineptii.

Lumea-ntreagă, universul încontinuu poluate
De energii negative, nebunește declanșate;
Tot răul de pe planetă: crime, conflicte și războaie sângeroase
Au ca sursă ignoranța prin greșeli dezastruoase.

Iată și un scurt istoric, ce-a condus la separare:
La-nceput omul trăia într-o certă asamblare
În Unime cu Divinul și lumea-nconjurătoare,
Intuiția, drept sfetnic și forța conducătoare.

Era Raiul pe Pământ, prin Conștiință trăitoare,
Însă, unii dintre semeni – prinși de falsa istețime și a lor
înfățișare

Si-au îndreptățit puterea cu plăceri și satisfacții,
Devenind sfătuitoari și-ndrumători cu pretenții.

După un anume timp s-au creat comunități
Îndemnite să urmeze și acceptate – anume formalități,
Cu pretenția absurdă a fi practic, de folos și prețuire,
Privind lumea cealaltă – drept naivă-nchipuire.

Astfel s-au format religii – ierarhic organizate,
Ca orice sistem lumesc, prin a lor însemnătate,
Fiecare apreciată c-ar fi intermediară
Între om și Dumnezeu. O prezumție precară!

Rezultatele se văd – ele sunt destul de clare,
Totul este amăgire – doar efecte-nșelătoare.
Fiecare crez pretinde c-ar deține Adevărul,
Lauda – fariseismul demască întreg misterul.

Nicăieri nu-i Adevărul în a Lui totalitate,
Ci numai simple fragmente – mult, prea mult apreciate!
Să le lăsăm deci de-o parte, ca fiind nefolositoare.
Spiritualitatea-însușită ca certă realizare.

Iar Cunoașterea directă este cea mai simplă cale,
Căci oferă prin „A Fi” simple-împliniri reale:
Starea Pură de Conștiință – în perfectă Uniune,
Unește pe trăitor în sublima acțiune.

Lumea-întreagă se transformă în această conjunctură,
Începând Acum cu tine – de-implinești sacra postură,
Când dispare separarea suntem Dragoste curată,
Frați cu toții și Uniți cu Dumnezeu și cu toate celelalte.

Trăind la acest nivel – inima, ființa deschisă,
O perfectă transformare de nimic – nimeni impusă,
Ci, ca stare naturală și perfect funcțională
Fără frici, griji, neputințe – prin Ființare integrală.

Cuvântul separare nu este decât un simplu simbol, care încearcă să ne demonstreze că noi, oamenii, am fi doar niște singularități funcționale, ca individualități fără nici o legătură comună între noi.

Ca înfățișare, privind alcătuirea corpului – ca sex și aspect exterior – suntem desigur deosebiți. Pe întreaga suprafață a planetei nu există doi oameni la fel, nici măcar la nivelul amprentelor digitale, necum în ceea ce privește restul înfățișării fizice. Aceeași diferență individuală există la nivelul minții sau intelectului pe fondul acumulărilor memoriale. Ambele aspecte, care ne separă pe unii de alții, sunt caracteristici pur personale. Dar, atât corpul carnal, cât și mintea sunt fragmente trecătoare, care se schimbă de la o clipă la alta. Unele dintre aceste schimbări pot fi detectate ușor cu ajutorul simțurilor. Altele însă au loc la nivelul inconștientului și pentru organele noastre senzoriale sunt și rămân un adevărat mister.

Fondul real al ființei umane – comun tuturor semenilor – este cu totul diferit. Natura lui este de Esență Divină, identică în fiecare dintre noi, ca Scânteie desprinsă din Imensa Flacără-Lumină, care este Dumnezeu. Această Supremă Existență sau Adevăr Absolut se află peste Tot, ca și în Toate câte există, văzute și nevăzute din Imensul Necuprins. Iar ca Unică Existență aflată pretutindenea Ea se află în mod logic și de necontestat, și în fiecare faptură umană prin aceleași însușiri.

Pentru a evita orice neînțelegere, să reluăm demonstrarea. Noi, ca entități întrupate, suntem deci deosebiți ca minte sau intelect și de asemenea ca înfățișare fizică. Dar, în nici un fel nu putem fi separați în privința fondului ființei și nici a propriei paternități comune. Datorită fondului existenței noastre suntem Dumnezeii întrupați și frați între noi, ca fii ai aceluiași Tată Ceresc.

Dacă aceasta este realitatea lucrurilor, de care nu mă îndoiesc că o vedeți și dumneavoastră la fel ca mine, să încercăm împreună a descifra aberanta rătăcire a separării. Existența noastră în asociere cu materia brută ne-a condus cu trecerea vremilor la uitarea Naturii noastre Divine. În locul Sinelui nostru real ne-am creat un sine fals sau egou, pe fondul unor atitudini și însușiri, diametral opuse ființei reale. De-acum, dominați de acest sine ireal, noi nu mai știm ce este adevărata iubire. Interesele noastre cu totul subiective au făcut din noi un veritabil sclav al lor, care ne condiționează șirul nesfârșit al întrupărilor. Cuprinși în vâltoarea acestei lumi meschine și trecătoare a făcut de asemenea din noi și un permanent suferind,

un bolnav, care se vaită aproape zi de zi. Aflați în contradicție cu noi înșine și cu alții, pe temelul unor interese comune, ambiția, invidia, violența, sălbăticia și ura nasc și se dezvoltă în mod inerent, în tot felul de concursuri și competiții, ca și alte ineptii, născocite de deficitara ființă omenească.

Lumea întreagă, ca și Întregul Univers este poluat de energii negative, al căror autor nu este altcineva decât omul ignorant, care și-a pierdut uzul rațiunii. Frecvența crimelor, conflictelor sângeroase și a războaielor demonstrează, prin ele însele, decăderea etică, morală și spirituală a neamului omenesc de la ora actuală.

Revenind la titlul temei, iată un scurt istoric al fenomenelor care ne condus la separare. La început, ființa umană trăia și se manifesta la nivelul întregii sale făpturi, în Uniune cu Divinitatea și mediul înconjurător. Iar Intuiția îi era în mod permanent sfetnic și real conducător. Acesta era Raiul pe Pământ, drept Conștiință trăitoare pe clipe aflate într-o permanentă înnoire. Dar, asemenea existență, legată de un corp dotat cu simțire carnală, nu putea să dureze prea mult și au apărut o seamă de contradicții între minte și structura fizică. Într-un astfel de climat de nemulțumiri, contradicții și conflicte au apărut o seamă de falși isteți și profitori – interesați de glorie, renume – oferindu-și serviciile ca sfătuitori și îndrumători ai celor aflați în dificultăți psiho-somatice. Pentru a-i putea domina pe semenii aflați în impas, acești prefăcuți salvatori, au dus o muncă susținută de subminare a încrederii omului în el însuși, oferindu-se în același timp, drept salvatori trimiși de divinitate.

1) Totul s-a produs într-o îndelungată perioadă de timp, în care acești presupuși mesageri ai cerului ca să salveze lumea s-au adunat și-au pus temelie unei comunități ierarhic organizate, la fel ca orice instituție lumească. În continuare, ei au stabilit o seamă de îndrumări, evaluate mintal, însoțite de diverse formalități ca ritualuri, ceremonii și repetări de cuvinte, menite să impresioneze mulțimile credule și ignorante. Un accent deosebit s-a pus pe viața omului de după desprinderea lui de corpul fizic. În privința acestui misterios domeniu de Viață de după Viață s-au făcut tot felul de speculații, menite să sperie oamenii și astfel să-i atragă pe cât mai mulți în sfera lor de influență.

Într-o asemenea împrejurare au luat naștere diferitele religii, existente astăzi pe întreaga suprafață a planetei. Fiecare dintre ele având pretenția că posedă Adevărul Absolut și că oferă credinciosului

cheia de aur, cu ajutorul căreia, la trecerea dincolo în lumea cealaltă, îl va ajuta să deschidă poarta paradisiului imaginar prezentat.

Care sunt însă rezultatele, drept urmare a acestor instituții religioase? Efectele ne stau în față și ne invită pe toți să le observăm. Suntem noi oare cu adevărat sinceri, cinstiți și cu adevărat obiectivi în măsură să le vedem așa cum sunt ele cu adevărat? Iată doar câteva din aceste aspecte. În general vorbind, religiile împart oamenii, în loc să-i înfrățească, adesea învrăjbindu-i pe unii împotriva celorlalți. Unii dintre fanatici, credincioși, având mințile atât de întunecate de preocupările propriei religii, îșiucid semenii de altă credință, socotindu-i păgâni, cu absurda încredințare că Allah le va oferi veșnica fericire la care aspiră orice ființă umană.

În nici o religie nu există Adevărul Absolut, ci numai fragmente de adevăr, pe care reprezentanții religiilor respective, le speculează în mod grosolan, vizând propriile interese profane, egoiste, lumești. Să le lăsăm deci de-o parte, ca fiind totalmente nefolositoare. Ca adepți ai oricăror religii, metode sau practici oarecare, practicantii respectivi funcționează doar ca făpturi dualiste. Adică, ei trăiesc și acționează doar la nivel de corp și minte, care împreună au pus temelie unui alt sine: imaginar, închipuit, concentrat în mod permanent pe interes egoist și individual.

Un astfel de credincios sau practicant al oricărei metode dacă și-ar fi descoperit Natura sa Divină – existentă în fiecare făptură umană – ca Scântea provenită din Unica Lumină Universală, ar cunoaște și practica iubirea fără condiții, în mod simplu și convingător. Iar, un asemenea fericit trăitor ar fi considerat un Om universal de nimeni și de nimic plafonat.

Or, atât religiile, cât și metodele prestabilite închid practicantul – după cum am arătat mai înainte – în tipare convenționale, care îl împiedică să ia contact cu Natura sa Divină care se află la temelia ființei umane.

“Aflați Împărăția Cerului în interiorul vostru!”, recomanda în mod insistent în urmă cu două mii de ani Divinul Isus Cristos. Printr-un asemenea indemn, El a confirmat capacitatea fiecărui ins în parte de a putea face această grandioasă descoperire.

Ne întrebăm iarăși și vă rog să o faceți și dumneavoastră, fiecare pentru sine: Urmează oare această cale a narei descoperiri acei conducători imaginativi, ca și cei îndrumați de aceștia, care se apreciază ca buni creștini? Nu este decât o simplă întrebare, pe care ar trebui să și-o pună fiecare practicant al religiei creștine!

Și eu am fost un credincios habotnic, mult mai îndârjit decât mulți alții înflăcărați de promisiunile mântuirii. Dar, din clipa când

mă-am dat seama de marea răătăcire, am luat-o de la început, practicând simplitatea observării și ascultării minții haotice, limitată și agresivă, totdeauna condiționată de nimicnicia calapoadelor, care îi defineau fictiva însemnătate.

În tot ceea ce scriu și discut cu semenii, care mă solicită, eu nu vorbesc despre nici o altă religie sau metodă în confruntare cu acelea care există pe Terra. Vorbesc și scriu despre imaginara plafonare în care se află – conștientă sau inconștientă – populația întregii planete și consecințele dezastruoase inerente unei greșite abordări a Vieții cotidiene. Spre deosebire de simplii știutori, care doar vorbesc despre răătăcirea omului, eu ofer și calea accesibilă tuturor – care conduce în mod sigur pe fiecare trăitor la descoperirea propriei Divinități, ca făptură intrupată în această viață limitată și trecătoare.

Prin urmare, eu relatez despre Cunoașterea directă, nemijlocită a omului, prin întâlnirea cu el însuși, folosindu-se în practica respectivă de unicul instrument: Atenția lucidă și globală. Această Atenție ne oferă Starea simplă de „A Fi” – ca Un Întreg funcțional – Acum și Aici – sau Stare de Conștiință Pură. În această conjunctură, mintea veche, demascată, tace cu desăvârșire și în „vidul psihologic”, care survine de la sine, Scânteia din noi singură ni se revelează și în Unime cu Sublimul Adevăr, noi, ca trăitor, realizăm sfânta și sfinșitoarea acțiune cu efecte benefic-transformatoare pentru noi și întreaga omenire.

Trăind cu insistență cât mai dese asemenea clipe, prin a noastră Integrare, dispare orice separare, noi fiind Dragoste curată, în Unime cu toți semenii – frați ai noștri – și cu Unicul nostru Părinte Divin. În această inestimabilă Ființare, inima și întreaga noastră structură, în perfectă transparență de nimeni și nimic impusă, ci ca stare naturală și firească funcționare, dispar temeri, griji și tot soiul de neputințe.

În concluzie, acesta este rezultatul – drept corolar firesc – aplicării corecte a Cunoașterii de Sine, care va conduce pe practicantul începător la fenomenul Iluminării și întoarcerea grabnică a acestui fiu de Dumnezeu la Sursa, de unde fiecare provenim.

37. SIMPLA STARE DE „A FI”

Această Stare de „A Fi” e prin ea uluitoare,
Căci deschide orizonturi de trăire sfinșitoare.
Mintea și-ale ei reacții – aici nu-și găsesc vre-un rost,
Ele fiind totdeauna doar aspecte de ce-a fost.

Aberantele reacții, pe memorie bazate,
Ne rup de clipa prezentă și a ei realitate
Și ne-azvârle în trecut și, la fel, spre viitor,
Perturbând urzeala Vieții, pe-al lor fond conservator.

Si-atunci, ce-ar fi de făcut în a lor întâmpinare?
Nimica deosebit! Chiar nimic! Simpla conștientizare,
Fără urmări ceva – adică, un scop de-afară,
Instantaneu le destramă, spulberându-le-n abis!

Iar în „vacuumul” creat, realizăm Unitatea,
Stare de Îndumnezeire – Una cu Realitatea.
Si, din această postură, ca Dumnezeu întrupat,
Noi creăm și recreăm un Om Nou, neîncetat.

Care vizează continuu Sacrosanta Veșnicie,
Sursa de unde-a venit – însoțit de armonie.
Eu, prin propria trăire – câte scriu – vă amintesc
Că sunteți la fel ca mine – Om Sublim, Dumnezeiesc,

Coborât la reîncarnare, în proces de devenire
A Aceluia ce Sunteți – focar de Sacră Iubire,
O minunată Scânteie din Făclia cea Divină,
Dumnezeu trăind prin noi, bucuria Lui deplină.

El fiind noi și noi fiind El, când prin „A Fi” ne Unim
Cu semenii laolaltă și cu Toate ce-nălțăm!
În această existență ne putem realiza,
Depinde numai de noi: Doar „A Fi” și-a ne crea.

Îndrăzniți! Nu pierdeți vremea! Cunoașteți calea cea dreaptă
Și-ale ei pliniri rapide, prin trăire adevărată!
Lăsați celelalte căi, zise căi pe ocolite,
Cu urcușuri, coborâșuri – un șir de vieți chinuite!

Starea simplă de „A Fi” este, prin însăși natura ei firească, cu totul uluitoare, pentru că ne deschide – pur și simplu – orizonturi de trăire prin ele însele sfințitoare. Când realizăm această ipostază, în care noi suntem și ne manifestăm veritabil trăitor, mintea veche, ștupoare nu-și mai găsește nici un rost, ea fiind total absentă, o dată cu reacțiile ei, bazate pe trăiri de altă dată, în prezent simple imagini. Aceste reacții, de fapt, ne desprind în mod continuu de clipele pre-

zente, aduse de neconținutele mișcări ale Vieții în eterna și nemijlocita Ei mișcare.

De fapt, aceste reacții mecanice, survenite în mod necuvenit, haotic ne rup de actualitatea vie și prezentă și ne azvârle în trecut sau viitor, obligându-ne să trăim momente vechi, înregistrate memorial. În acest context, urzeala Vieții noi și proaspete în fiecare clipă este cu desăvârșire încălțită. Aflați în această nefirească învălmășeală, spontan vine întrebarea: Ce ar fi oare de făcut ca să putem întâlni și trăi Viața, precum Ea singură ne iese în cale, ca noutate intrinsecă, adică precum un permanent mister?

Nu este nimic de făcut sau anticipat, adică de azvârlit înainte, ca scop sau ideal de atins. Simpla conștientizare a minții neastâmpărate, jucăușă și fără rost, o determină să tacă în mod instantaneu. Atenția lucidă și globală cu ajutorul căreia o întâmpinăm îi destramă energia, care o aduce în actualitate. Iar în „vacuumul” creat în acest fel, noi realizăm Unitatea funcțională a întregii ființe, ca Stare de Îndumnezeire care ne Unește cu Realitatea prezentă. Și, din această postură de Dumnezeu întrupat, noi creăm și recreăm neîncetat un Om Nou în constantă și neconținută evoluție. Întregul proces al evoluției vizează Sursa de unde am venit, adică din Trupul Tatălui Divin care își dorește revenirea Acasă a tuturor copiilor Săi.

Autorul, prin propria trăire și exprimare în scris, nu face altceva decât să vă reamintească faptul că noi toți suntem la fel, adică Dumnezei întrupați, coborâți la reîncarnare, pentru a face experiența în asociere cu materia densă. Și, în această combinație, să ne descoperim Natura noastră Divină, manifestă ca Iubire necondiționată.

Așadar, aflați aici ca trăitori veritabili, în această existență ca pământenii, Dumnezeu ne ajută ca să ne descoperim originea noastră divină. Iar noi, îl ajutăm ca să-și descopere și trăiască bucuria și măreția propriului Sine. Descoperirea lui Dumnezeu din noi se realizează în mod direct cu ajutorul Stării de „A Fi”, când mintea tace cu desăvârșire, oferindu-ne posibilitatea Uniunii noastre interioare, drept armonie desăvârșită.

În această postură Dumnezeu se manifestă în noi și noi suntem cu El laolaltă în perfectă Comuniune. Într-o asemenea înfăptuire noi creăm și recreăm Starea de Îndumnezeire.

Și, în final, doar un simplu și frășesc îndemn: Îndrăzniți, nu pierdeți vremea, folosind alte căi, considerate indirecte, cu sușuri și coborâșuri nenumărate, care amplifică numărul de vieți întrupate! Vă puteți realiza chiar în această existență, dacă folosiți cu insistență calea Cunoașterii directe și nemijlocite, revelată aici, ca și în toate temele din ansamblul întregii lucrări.

38. SPIRITUL ÎNCHIS, LIMITAT

Creierul nostru uman a fost astfel conceput
Să capteze și perceapă în ansamblu și-amănunt,
Întreg șuvoiul de Gânduri după a lor densitate,
Emise de Dumnezeu, prin frecvențe adecvate.

Însă, acest creier, din păcate, nu este complet trezit.
Doar o treime din el este, practic, folosit,
Restul este adormit, oarecum, inexistent
În abordarea Vieții – Viul ca-ntreg consecvent.

Vina nouă ne-apartine – educației greșite,
Căci respingem orice gând, necuprins de-a noastră minte,
Ca ego-uri programate de crezuri religioase
Sau felurite concepte, absolut neputincioase

De-a cuprinde-ntregul Vieții – Cunoașterea integrală,
În a Ei desfășurare și-nțelegere reală.
Noi, din creier folosim: stânga-dreapta – partea cea superioară,
Iar din creierul cel mic – porțiuni – latura inferioară.

Așadar, din acest complex de gânduri, ce mereu ne bombardează,
Noi captăm doar pe cele acceptate – care ne interesează.
Restul sunt constat respinse în șuvoiul de gândire.
Acest fapt ne demonstrează că trăim prin amăgire.

În Divina Împărăție nimic nu e imposibil,
Facultatea de-a gândi nelimitat e ceva realizabil.
Orice lucru conceput, imaginat sau visat
Este deja existent – adică realizat.

Creația-n al ei fond, realmente, începută prin impuls imaginar,
Iar noi, ce imaginăm vom atrage către noi, în mod clar un adevăr.
În această-mprejurare, părți din creier adormite,
Prin expresia gândirii, sunt de-ndată activate.

Cu cât Gândul e prin El, real, mai cuprinzător
Cu atât El dă impuls spre ceva și mai mult înălțător.
Dorința nelimitată face ca să înflorească glanda cea pituitară,
Care înmulțind hormonii – creieru-l dinamizează și-l desprinde
de funcțiunea gregară.

Devenirea unui geniu este extrem de ușoară,
Fiind Gândire personală, fără margini, singulară.
Asta îl deosebește de omul obișnuit, închis în al său tipar,
Ce singur și l-a creat, pe-al său fond deficitar.

Iată ce-nseamnă un creier activ în totalitate:
Poate să transforme corpul în Lumină, prin a lui activitate,
Să vindece într-o clipă sau să-i crească părți din sine amputate,
Orice ideal transformă, doar prin vizualitate.

Fiecare Gând lăsat să pătrundă-n creier electricizat
Hrănește și dă vigoare, întregul corp antrenat,
Îi oprește îmbătrânirea prin certa regenerare.
Asta ne oferă Gândul cel lipsit de limitare!

Simplul fapt, aflat de corp că se poate vindeca, prin a lui
Integritate,
Face ca să izbucnească o puternică scântee și-un flux de
electricitate,
Care prin sistem central nervos, este-ndată dirijat
Spre celulele stricate, ce-s spontan regenerate.

Întreaga desfășurare nu-i ceva miraculos, ci un fenomen normal,
Împlinire prin el însuși în eternul actual.
Oamenii, în general, recurg la medicamente și semeni
vindecători,
Iar Cunoașterea, efectul ce-i face încrezători.

Si-apoi, în continuare, corpul să influențeze
După propria dorință, precum să acționeze.
Astfel am fost concepuți, ca să fim nelimitați,
Iar corpul-înțelege asta – prin cunoașterea integrată.

Noi, în fiecare clipă din a noastră existență,
Fie în stare de veghe sau somn – conștientă – inconștientă,
Primim Gânduri de nuanțe infinite
Chiar de Dumnezeu trimise și devin realitate în cazul că sunt
primite.

Noi, prin ele, ca ego-uri, iată cum real simțim:
Suntem un nefericit, fricos, lacom, nelubit și furios devenim.
Unde este Bucuria, Dragostea, Eternitatea, Dumnezeu cel Absolut?
Toate astea nu sunt deloc mai departe de un gând prins în cuvânt.

Acest clar șuvoi de Gânduri ce ne bombardează zilnic,
Corpul nostru luminos nu vrea să-l capteze, faptic,
Căci am deveni suveran, Dumnezeu, nemuritor, omniștient
Și am ieși din tipare, unde suntem sechestrat.

Am renunțat la putere și la suveranitate,
Creierul l-am ferecat, uitând propria identitate.
Dar, ce-nseamnă Dumnezeu pentru religii? Un mister adevărat,
Pe care omul-îl sondează în mod dărz, nelfncetat,

Din vremuri îndepărtate fără certe rezultate.
El e Gând și calitatea Lui de-a se percepe în a Sa totalitate
Și-apoi de-a se dezvolta și devenii, prin flințare.
El e totalitatea Gândirii, așa cum prin Ea apare.

Și noi, oamenii, avem aceeași capacitate de a fi Dumnezeu total,
Prin creierul nostru trezit am ajunge-n mod real
La poarta Eternității și-am cunoaște prin trăire
Orice lucru existent – fiind cu toate-n contopire.

Dar ego-ul alterat ne-a rupt de Divinitate
Și refuzăm acceptarea de Sacră Realitate.
El e, de fapt, anticristul, ce neagă Natura noastră Divină.
La fel, neagă că noi și Tatăl – Una Suntem și-mpreună.

Anticristul – egou fals, denaturat – are ca împărăție conștiința
socială,
Ce-ntreține limitarea prin dogme, frică, judecată, cu-aba-ra-țiile
sale.

Cristul este vice-versa, omul exprimând puterea spirituală,
Frumusețea, Dragostea, Viața cea nelimitată și de asemenea,
sacrală.

Cristul, ca și anticristul împart același templu lumesc,
Totul absolut e-n noi – trupul acceptă lumesc și Dumnezeiesc.
La fel, Dumnezeu permite atât Viața cât și moartea,
Limitarea, precum și Nelimitarea – ambele alăturate.

A fi Dumnezeu înseamnă Cunoaștere nelimitată.
A fi om, de fapt, înseamnă creatură limitată,
Adică, spirit închis – mulțumit cu teorii și uitare-n aplicare,
Care se lasă-nvățat, decât a fi învățător, prin a lui realizare,

Creatură protejată – mai degrabă – decât un explorator.
Practic, avem atitudinile de-a cunoaște tot ce este-nălțător.
La fel, de-a materializa un obiect oarecare,
Prin dorință concentrată și fermă încredințare.

Creierul nostru omenesc – o extraordinară uzină electronică în miniatură – a fost în așa fel construit ca să capteze și să perceapă în ansamblu, ca și în amănunt tot șuvoiul de Gânduri emis de Dumnezeu pe diferite frecvențe. Însă, din păcate, acest creier nu este complet trezit și, ca atare, el are o funcționalitate redusă doar la o treime. Restul de creier, netrezit sau adormit, este ca și inexistent în ceea ce privește abordarea Vieții. Vina acestei deficiențe revine fiecărui în parte, ca și a mediului social, care l-a format din punct de vedere educațional-moral. În general vorbind, întreaga educație este fundamentată pe structura sinelui fals, în care egoismul ne domină – conștient sau inconștient – în relațiile inter-umane, ca și restul lumii.

Acesta este, de fapt, efectul diverselor crezuri religioase, sociale, economice, politice sau diferitelor concepte idealiste, cu totul nepotrivite în educația omului spre a-l pregăti să înțeleagă Integritatea Vieții în eterna Ei desfășurare. Un creier condiționat, pe fondul unor limitări în imaginare, nu are cum să înțeleagă nici Integritatea ființei proprii și nici Viața în ansamblul Ei pe momente trăitoare, aflate într-o permanentă succesiune, ca prospețime absolută. Înzestrați cu o minte cuprinsă în diferite tipare, noi folosim din creierul mare doar o parte din emisfera stângă și dreapta partea superioară, iar din creierul cel mic numai o porțiune din partea sa inferioară.

Așadar, din complexul noian de gânduri, care permanent ne bombardează, nu interceptăm decât pe acelea care ne interesează în mod subiectiv, părtinitor. Celelalte gânduri sunt respinse în imensul circuit. Acest fapt ne demonstrează că trăim și ne manifestăm într-o inevitabilă amăgire.

În Împărăția lui Dumnezeu totul este realizabil, de către fiecare trăitor, care și-a descoperit prin el însuși, Realitatea ființei sale de făptură divină. A gândi nelimitat, ca și orice gând conceput, imaginat sau visat este deja existent – fapt concret realizat.

Întregul proces al creației începe printr-un impuls imaginar, moment în care noi atragem în mod real către noi, un adevăr nemălăntănit anterior. În această împrejurare, părți din creierul adormit sunt atrase în mod inerent o dată cu extensia gândirii și în acea clipă ele sunt activate.

Iar dorința nelimitată face ca să înflorească glanda cea pituitară, aflată în creștetul capului, între cele două emisfere. Această glandă,

impresionată de Gândul Nelimitat, mărește producția hormonală și creierul, astfel dinamizat, se desprinde de funcția lui gregară – care caracterizează omul obișnuit.

Devenirea unui geniu, în mod frecvent inventiv, are loc pe fond de Gânduri personale, singulare și nelimitate. Acest mod de activitate îl deosebește de omul fictiv format, care funcționează închis în diferite tipare, ce singur și le-a creat pe fondul său deficitar.

Pentru o și mai clară înțelegere a fenomenului, iată ceea ce înseamnă un creier activ în totalitate funcțională. El poate să transforme corpul în Lumină, prin intensitatea activității sale; să vindece într-o clipă sau să facă să-i crească părți din corp amputate. Practic, orice ideal transformă numai prin simpla vizualizare a operatorului la nivel de Gândire Nelimitată.

Fiecare Gând, lăsat să pătrundă în creierul electrizat, realmente, îl hrănește și-i amplifică vigoarea, antrenând în acest fel întregul corp al trăitorului respectiv. Îmbătrânirea este oprită prin regenerarea întregului sistem celular. Toate aceste influențe binefăcătoare, ne sunt oferite în mod firesc – după cum am arătat mai înainte – de către simplitatea insistentă a Gândirii Nelimitate. Simplul fapt, aflat de corp că se poate vindeca, prin a lui Integritate, face ca să izbucnească puternice scântei, iar cu ajutorul curentului de electricitate sunt dirijate de către sistemul central nervos spre celulele alterate. La întâlnirea cu aceste scântei celulele degradate sunt instantaneu regenerate. Întreaga desfășurare nu este ceva miraculos, ci un fenomen natural, care se împlinește prin el însuși, în comuniune cu eterna și misterioasă clipă. Să ne amintim cât mai des că această străfulgerare, numită clipă, este singurul timp real, pe care nu-l putem întâlni cu adevărat decât în Comuniune directă cu Dumnezeu, cu Viața, cu semenii și, de asemenea, cu întregul areal.

În mod obișnuit, oamenii, aflați în dificultate privind sănătatea funcțională a corpului, recurg la medicamente sau semeni vindecători. Încrederea acordată de pacient, în oricare dintre aceste modalități, îi grăbesc vindecarea, prin această dorință nelimitată a corpului de a se însănătoși. Efectul placebo – adesea testat de către specialiști – este relevant prin el însuși, adevărind puterea Gândului asupra corpului carnal.

Noi, în fiecare clipă din întreaga noastră existență – fie în stare de veghe sau somn – conștient sau inconștient – primim Gânduri de nuanțe diferite și vibrații de frecvențe infinite, chiar de Dumnezeu trimise. Și toate acestea devin pentru noi realitate, dar numai în cazul când le primim.

În cazul în care funcționăm la nivel de sine fals sau egou lucrurile se petrec altfel. Iată câteva dintre aceste aspecte, pe care le simțim din punct de vedere psihic și somatic: Suntem, de pildă, un nemulțumit, lacom, fricos, ambipos și chiar plin de invidie și ură. Unde este oare Bucuria, Frumusețea, Bunătatea, Dragostea, Eternitatea, Dumnezeu în eterna Lui binecuvântare? Toate aceste exteriorizări comportamentale nu sunt deloc distanțate între ele, decât de un infim spațiu, dintre un gând și cuprinderea lui într-un cuvânt.

Acest evident șuvoi de Gânduri, care zilnic ne bombardează, dacă ar fi captat de către corpul de Lumină al nostru, prin minunata Ștare de „A Fi”, am deveni Dumnezeu suverani, nemuritori, omnis-cienți și, în mod spontan, am ieși din propriile tipare unde suntem pecheștrați.

Într-o perioadă de timp din trecutul nostru istoric, pe când trăiam încă la nivelul Gândirii Nelimitate, noi singuri am renunțat la putere și suveranitate și ne-am închistat propriul creier, uitând cu desăvârșire identitatea noastră reală.

Și, pentru a ușura înțelegerea fenomenelor, socotim necesar să ne punem iarăși câteva întrebări. Ce înseamnă Dumnezeu pentru religile existente astăzi pe întreaga planetă? Dumnezeu este apreciat de ele ca un mister, pe care omul dezorientat îl sondează existența în mod neîncetat din vremuri foarte îndepărtate fără rezultate plauzibile. Nici o religie nu îndrăznește să afirme că L-a descoperit, pentru că nu are cum să demonstreze un asemenea rezultat. Dogmele, ritualurile și ceremoniile, cu întreaga pălăvrăgeală reprezintă un obstacol imposibil de trecut pentru atingerea supremei performanțe.

Iată și ceea ce încercăm noi în această temă să demonstrăm: Dumnezeu este Gând Nelimitat, ca și calitatea Lui de a se cuprinde și percepe în totalitatea ce-L caracterizează. Apoi, acest Gând, înseamnă dezvoltarea Lui și devenire prin ființare. În final, Dumnezeu este Totalitatea Gândirii așa precum Ea apare. Iar noi, oamenii, avem aceeași capacitate de a fi în mod total Dumnezeu, prin creierul nostru trezit. Numai în această conjunctură am ajunge ușor și în mod real la Poarta Eternității și am cunoaște, prin trăire adevărată, orice lucru existent, noi realizând pe această cale Contopirea cu toate câte există.

Dar, sinele nostru alterat ne-a rupt de Divinitate și refuzăm acceptarea noastră de Sfântă Realitate. De fapt, acest sine fals este realmente anticristul, care neagă Natura noastră Divină, ca și paternitatea cu Tatăl Ceresc, de care nu ne-am desprins niciodată. Anticristul - eul fals denaturat - are ca împărăție conștiința socială care își întreține limitarea prin dogme, frică, judecată, ca și numeroase alte aberații.

Cristul din noi este diametral opus. El ne oferă continuitatea funcțională, care exprimă Puritatea spirituală ca Frumusețe, Bunătate, Armonie și Viață nelimitată prin forța Spiritului.

Atât Cristul, cât și anticristul împart același templu, adică trupul nostru carnal. Totul este în mod absolut în noi. Trupul acceptă atât ceea ce este lumesc, ca și ceea ce este Dumnezeuiesc. La fel face și Dumnezeu. El permite atât Viața cât și moartea, limitarea și Nelimitarea – ambele alăturate.

A fi Dumnezeu înseamnă Cunoaștere nelimitată. A fi om obișnuit înseamnă creatură limitată, adică spirit închis, mulțumit doar cu știutul fără punere în aplicare. Acest ins mărginit se lasă a fi învățat și dirijat de alții, decât a fi el însuși propriul lui maestru, prin proprie realizare. Se complăce în a fi creatură protejată, decât să fie el însuși un îndărjit explorator. În mod practic, noi avem aptitudini de a cunoaște tot ceea ce este în mod cert înălțător. De asemenea, puterea de a materializa un obiect oarecare, printr-o dorință concentrată și o fermă încredințare a înfăptuirii respective.

39. SUBLIMA REALIZARE

Ca idee sau concept - Dumnezeu – cuvânt rostit,
Cu-nțeles sau neînțeles de insul cel mărginit.
S-a scris mult și s-a vorbit, deseori în confruntare,
Teologi și filozofi – mărginiți prin înșelare.

S-a pus preț pe-acumulări – minte condiționată,
Dându-i credit și valoare ca sursă adevărată,
Investită să cunoască pe Sublimul Creator,
Una cu Realitatea, încontinuu iubitor.

Însă, mîntea, prin ea însăși – fie cât de erudită,
Nu e decât un fragment, pe imagini zămislită,
Care plănesc în prezent, ca reacții, ce umbresc
Viața din eterna clipă – Adevărul cel firesc.

Ea, fiind veche, perimată, n-are cum să întâlnească
Permanentă noutate și cu ea să se unească,
Realizând măreția Om și-a lui Divinitate,
Sursa-Surselor a Toate – Unica Realitate.

Așadar, făloasa minte – drept egou înfumurat,
Să-și oprească vânzoleala, prin gândit imaginat!
Tacă, deci, neapărat – fie smerită total,
De-i spontan, avertizată în momentul actual!

Dacă Suflatul îi spune, tace ea cu-adevărat?
În mod sigur nu va tace, decât prin iluminat,
Atenția folosită ca Scânteele, ce destramă
Confuzia din mintal și fictiva panoramă.

Iar în „golul psihologic”, apărut în chip real,
Dumnezeu se revelează – noi cu El – Un Tot global.
În această conjunctură ne cunoaștem și trăim
Cu Sublimul laolaltă și tot ce-ntâlnim iubim.

Noi suntem, ca Trinitate, Dragoste nețârmurită,
Fiind Una cu Dumnezeu, deci Unime Infinită!
Iar Unimea e spontană, când Acum și Aici suntem
În postura lui „A Fi” – grabnic, Tot realizăm!

Prin urmare, drag prieten, cu Sublima fulgerare
Într-un timp extrem de scurt, fără altă îndrumare,
Vei destrăma falsul sine și-ntâlni Eliberarea,
Ce survine ca surpriză o dată cu Integrarea!

Realizarea Sublimă nu este altceva decât un simplu cuvânt, rostit
adesea cu emfază de către sinele fals sau mărginit de propria
închipuire. Același fenomen este cuprins și de alte două simboluri de
exprimare: Eliberare și Iluminare. Despre acest subiect s-a scris mult
și s-a vorbit și adesea în confruntare: teologi, filozofi și metodiști, fără
ca să ofere în final, omului obișnuit îndrumarea corespunzătoare
acestei misterioase împliniri. Toate acestea sunt și rămân simple
discuții seci și neroditoare, câtă vreme fiecare parte se rezumă pe
acumulări memoriale.

Această extraordinară înfăptuire nu poate fi în nici un fel
abordată, fără a o conexează cu existența Divinului Creator. Și iată
motivația respectivei susțineri. Iluminarea sau Realizarea nu este și
nici nu poate fi un rezultat determinat de acumulări memoriale. Nici
o minte, fie ea cât de erudită, nu are cum să întâlnească și să înțeleagă
Unica Realitate, adică pe Dumnezeu și nici să realizeze descoperirea
Naturii Divine, care fundamentează fiecare ființă umană întrupată. O
minte supradimensionată, potrivit conglomeratului de informații și

cunoștințe – din oricare domeniu ar fi ele – este și rămâne totuși limitată la nivelul respectivelor acumulări.

Așadar, încă de la bun început, ea este și rămâne un obstacol de netrecut la întâlnirea reală cu Nemărginirea, care se caracterizează prin Ea însăși, ca eternă mișcare, adică noutate și prospețime de la o clipă la alta. Nu există Stare de Dumnezeu în nemășcare sau fixitate, căci dacă ar exista așa ceva Întreaga Existență ar dispărea în mod fulgerător. Dumnezeu, prin eterna Lui mișcare, ca Gândire Nelimitată, întreține și hrănește efectiv Viața din infinitele planete, constelații și galaxii. Pentru a înțelege și mai ușor ceea ce este această Unică Energie Cosmică o mai asociem și cu simbolul Viață. Prin urmare, această Viață, adică Dumnezeu este ca un imens fluviu de Energie care curge totdeauna cu vadul plin. Ce suntem noi cu adevărat în fața acestei Energii, care se află peste Tot și în Toate, adică și în toate ființele umane?

În aplicarea corectă a Cunoașterii de Sine, noi descoperim că aceasta este Natura noastră Divină, întrupată într-un corp de materie densă, care este supus vicisitudinilor timpului și spațiului unde își duce existența. Acest corp, potrivit propriei naturi, se uzează și în final, moare, prin îmbătrânire sau alimentație deficitară ori diverse accidente.

Realitatea ființei noastre nu este, deci, nici corpul și nici mintea – după cum am arătat deja mai înainte! Dar, simpla afirmare nu este destul! Problema cu care este confruntată întreaga omenire și care se cere rezolvată fără întârziere, este următoarea: Cum anume ne putem descoperi Realitatea Naturii noastre? Mintea știutoare, veche și perimată nu este în nici o împrejurare capabilă să ne ajute, ea fiind o adevărată piedică în calea descoperirii Adevărului Absolut. Așadar, să o lăsăm de-o parte! Pentru că ceea ce a fost cunoscut altădată, nu poate nici să cuprindă și nici să înțeleagă prospețimea Vieții, cu totul diferită de la o clipă la alta.

Când realizăm tăcerea minții – prin ea însăși obținută, pentru că în stare smerită își vede singură neputința de a cuprinde și înțelege noutatea absolută a Vieții – întâlnim „vidul psihologic” sau pacea sufletului, concretizat printr-o perfectă armonie interioară. În această fericită conjunctură, Spiritul – care reprezintă fondul real al ființei proprii – singur, El prin El însuși, ni se revelează ca Pură Existență și ne îndrumă prin impulsuri intuitive.

Mintea și corpul fizic nu sunt decât simple fragmente care, în asociere cu materia, ne ajută să facem experiența legată de această lume iluzorie. Însă Acel „Cineva”, care ni se revelează ca Simplă Prezență, este de fapt Realitatea din noi, identică în oricare dintre

semenii noștri. Întreaga dificultate întâmpinată de oamenii interesați de Sublima Realizare, constă în mecanicitatea minții care reacționează la tot ceea ce Viața ne scoate în cale, prin eterna Ei mobilitate. Și cu cât această minte este mai aglomerată de cunoștințe și informații cu atât este mai greu de a-și vedea neputința și a se smeri în fața Imensității de Necuprins. Deși Sufletul îi cere sau îi poruncește să tacă, ea nu va putea să împlinească această recomandare – pur și simplu, din cauza automatismelor care o condiționează în mod autoritar.

În această ipostază, singurul instrument eficient, capabil să dizolve mișcarea haotică a minții este Atenția lucidă și globală. Ea este, de fapt, o calitate a Spiritului, pe care o comparăm cu un puternic proiector de lumină. Această Lumină la întâlnirea cu mișcarea minții o determină să dispară instantaneu, o dată cu instalarea „vidului psiho-somatic”. În acea simplă sclipire, noi, practicantul Cunoașterii de Sine, funcționăm ca Un Întreg – corp, minte și Spirit în comuniune perfectă ca Stare simplă de „A Fi” sau Pură Conștiință. În fața avem Eternitatea cu care ne contopim. Înfăptuirea cât mai deasă a unor asemenea întâlniri vor conduce pe practicantul începător la destrămarea omului vechi și înlocuirea lui cu Omul Nou, condus de Sacra Iubire.

Momentul Eliberării apare ca surpriză absolută, fiindcă în practicarea Cunoașterii de Sine nu se proiectează în viitor niciodată rezultatul urmărit sau idealul de atins. În mod practic – simplu și nemijlocit – doar se trăiește în Comuniune perfectă cu toate câte ne oferă mișcarea Vieții de la o clipă la alta.

40. SUNTEM, DE FAPT, VĂZÂND CEEA CE NU SUNTEM

Educația primită, practic, din copilărie:

Familie, școală, credință religioasă – înscrise ca teorie

Față de un Creator: aspru, dur, imaginar

Ne-a format un sine fals sau egou deficitar.

Dar, să vedem: Cine este o atare ficțiune?

Ea-i cumul de informații, socotite înțelepciune!

Cunoștințele-s utile de noi ființe intrupate

Ca necesități de Viață în diverse variante.

Însă, doar simplul știut nu-i decât o îndrumare,

Care se vrea confirmată prin constantă aplicare;

Practica îi dă valoare și, realmente, confirmă.
Așadar, numai trăirea îi dă-nsușirea deplină.

Să vedem și cum se îmbină cele două estimări:
Simplul știut, egocentric însumat, vine din acumulări
Ca vădită repetare, derutantă, înșelătoare,
Atât pentru știutor, cât și lumea-nconjurătoare.

Falsul sine – conștient, inconștient – își anină importanță
Pe ce-au spus unii sau alții – drept mentori de referință,
În general, socotiți ca ființe evolute
Față de toți ceilalți – marea lor majoritate.

A ne mulțumi cu-atât, înseamnă de fapt, stagnare.
Mai mult chiar, prin importanța de sine, este chiar și degradare,
Vanitatea și orgoliul și, de asemenea, trufia, în acest mod se înscrie.
Autoaprecierea însumată, ca atare, nu este decât prostie.

Or, dacă privim în jur, vedem cum s-afirmă lumea prin vorbit
și conformașe?

Putem fi obiectiv, făcând doar o estimare?!
Lumea singură ne arată cât suntem de-napoiși
La nivel spiritual – prea puțin evoluși!

Omu, față-n față cu el însuși și lumea-nconjurătoare
Manifestă atitudini prin întreaga comportare,
De vădit primitivism și chiar de sălbăticie,
Depășind lume-animă prin cruzime, violenție.

Practic, știința pe plan fizic, a înregistrat succese, progresiv,
uluitoare.

Prin descoperiri mărețe, absolut folositoare.
Însă, toate astea nu l-au făcut nici mai bun, nici mai cinstit.
Dimpotrivă! Știința, greșit folosită, l-a făcut și mai cumplit:

Arme, bombe nucleare pot distruge însăși Viața
Chiar și de mai multe ori de pe-a Terrei suprafață.
Acesta-i omul, de fapt, cu mintea lui dezvoltată
Pe acumulări mintale – socotită înțeleaptă.

Dar, nu știința-i vinovată, ci folosirea greșită
De insul ce nu-și cunoaște ființa sa nemărginită,

Limitată-n chip nevolnic de greșita educare,
Prin timp-spațiu posedată de haotica ființare!

Si-acum, fireasca-nțrebare – pusă de noi, fiecare,
Privind propria persoană – modul său de comportare:
Care e calea cea bună, Calea cea adevărată,
De-a întâmpina Viața, așa cum Ea ni s-arată?

Cu sinele fals, nădăd! El fiind vechi, nepotrivit
Ca să-ntâmpine prezentul proaspăt, nou neconținut,
Pe clipe înnoitoare în perpetuă mișcare!
Noutatea, deci, pretinde, totalmente, o schimbare!

Creier proaspăt, minte nouă, se cer astfel folosite,
Ca să percepem corect darurile (de Viață) oferite!
Drept urmare, tacă mintea cu bătrânul ei egou,
Fiind total neputincioasă cu-ntreg conținutul său!

Tace oare la simpla noastră comandă? În mod cert nu se supune,
Fiindcă ea de mii de ani, ne domină, după cum ei îi convine,
Iar comanda e tot ea, sub o altă-nfățișare.
Mintea, prin ea însăși, nu-i în stare să producă o totală
transformare.

Dacă, însă, folosim simpla conștientizare,
Văzând, practic, ce e ea – iluzie-nșelătoare,
Instantaneu, va dispărea, iar în „golul” survenit
Noi, total independent, formăm Un Întreg Unit.

Una fiind cu Absolutul – în El perfect integrat.
Asta-i propria natură de Dumnezeu întrupat!
În fericita postură ne manifestăm iubire
Frumusețe, Bunătate prin gândire și simțire.

În această împlinire nu-i nevoie de efort și nici de anticipare.
Folosim ca instrument doar Atenția lucidă și atotcuprinzătoare.
Simpla-ntâlnire cu „ce este” – minte veche, posesivă-nșelătoare,
Aceasta, prin demascare, instantaneu, va dispărea.

Asta-i tot! Nimic în plus! În acest context noi suntem stare
de Pură Conștiință.
Doar „A Fi” – Acum și Aici – în Uniune cu Viața,

După ce-a fost spulberată și ăla cea imaginată
Vedem clar Ceea ce Suntem – Ființa cea Adevărată!

Educația, pe care am primit-o încă din copilărie, de la familie, școală, religie, întreg mediul social în care ne-am născut, a fost înregistrată în memorie ca simplă teorie. Ni s-a spus, de pildă, că Dumnezeu a creat lumea și că El își impune autoritatea prin duritate, ca aspru judecător, gelos și chiar răzbunător.

Asemenea îndrumări, oferite tinerelor vlăstare, de către oamenii maturi, cu pretenția de înțelepți conducători, nu putea să ne conducă decât până la nivelul lor limitat de înțelegere. Nu judecăm și nici nu trebuie să condamnăm pe nimeni de felul cum am fost educați. Aici nu facem altceva decât să scoatem în evidență realitatea faptelor, referitoare la transmiterea fenomenului moral-educational. De fapt, educatorii noștri ne-au oferit și ei ceea ce, la rândul lor, au moștenit de la cei mai în vârstă decât ei. Educația, privitoare la Divinitate, este doar o copie fidelă transmisă de la o generație mai veche la alta mai tânără.

În desfășurarea acestei teme, ne interesează, de fapt, ceea ce suntem noi în prezent ca sine fals sau egou. Cine este această ficțiune manifestă zilnic prin atitudini și comportări mai mult sau mai puțin convenționale? Suntem un cumul de informații, pe baza cărora ne acordăm importanță psihologică de vestiți știutori, identificând simplul știut cu înțelepciunea. Cunoștințele, informațiile ne sunt, desigur, folositoare în această existență, pentru a ne câștiga cele necesare impuse de Viața cotidiană. Dar a rămâne doar la știut, care nu este decât o simplă îndrumare, nu este de ajuns. Știutul se vrea, în mod natural, firesc, de a fi pus pe loc și cât mai grabnic în aplicare. Pentru că numai verificarea lui prin aplicare efectivă îi confirmă valoarea sau eficiența.

În continuare să vedem: Cum anume se îmbină cele două elemente? Simplul știut, egocentric însumat, provine din numeroase repetări, care sunt derutante și înșelătoare, atât pentru știutor, cât și pentru lumea înconjurătoare. În acest fel, falsul sine – în mod conștient sau inconștient – își arugă importanță psihologică, pe ceea ce au spus unii sau alții, ca mentori sau măștri de referință. Toți acești știutori sunt apreciați ca ființe evaluate, în comparație cu restul semenilor. A ne mulțumi cu atât înseamnă în mod real o incontestabilă stagnare. Simplul știut cu care ne mulțumim este și rămâne o falsă evaluare. Iar în cazul când, din ignoranță, ne și autoapreciem, aceasta înseamnă degradare morală nuanțată diferit. În asemenea condiții apar: părerea bună despre noi înșine, vanitatea, orgoliul și chiar trufia care însumate ne demască propria meschinărie.

Dacă privim în jurul nostru – nu cu intenția de a critica sau a judeca, ci ca un simplu observator obiectiv, pentru o justă evaluare a ceea ce se întâmplă – vedem că lumea singură ne arată puțina ei evoluție la nivel spiritual. Ființa umană, aflată față în față cu ea însăși, ca și cu lumea înconjurătoare, manifestă atitudini și comportări de un încontestabil primitivism spiritual și chiar de sălbăticie, care depășesc prin cruzime, violență și ură chiar și pe cele mai feroce animale.

Știința referitoare la lumea materială, a înregistrat – mai ales în ultimele două secole din al doilea mileniu – succese uluitoare, prin descoperiri folositoare pentru viața omului. Dar, toate aceste cuceriri științifice nu l-au făcut nici mai bun, sincer, cinstit și nici mai binevoitor față de lumea înconjurătoare. Dimpotrivă! Știința, greșit folosită, este astăzi în măsură să distrugă chiar de mai multe ori întreaga viață de pe planetă, cu ajutorul arsenalului atomic existent.

Acesta este omul cu mintea lui aglomerată doar de simple acumulări memoriale. Desigur că, nu știința, prin descoperirile ei, este vinovată ci folosirea greșită a acestora de către om. Acesta, cu mintea lui dezvoltată pe fondul celor descoperite, este greșit apreciat ca înțelept. Atâta vreme cât omul nu-și descoperă Natura Divină se va degrada și mai mult, ca prizonier al gândirii sale confuze, haotice și trufase care-i caracterizează întreaga comportare.

Dacă fiecare dintre noi este conștient de impasul în care se afla omenirea – din care facem și noi parte, cu propria noastră atitudine sau contribuție – în mod natural se impune întrebarea: Ce ar fi de făcut de fiecare dintre noi, ca membrii ai acestei societăți, pentru redresarea ei morală și spirituală?? Care ar fi calea cea mai bună, adevărată ca să întâmpinăm Viața așa cum Ea singură ni se dezvăluie? Cu sinele nostru fals nu O putem întâlni în nici o împrejurare! Întrucât el este vechi, iar Viața este proaspătă, înnoitoare de la o clipă la alta. Realitatea faptelor ne solicită, deci, o totală schimbare.

Prin urmare, pentru a putea cuprinde și percepe eterna prospețime a Vieții, ni se cere să-i ieșim în întâmpinare cu o minte nouă și creier proaspăt, nemaifolosit înainte. Se impune deci, ca mintea veche, perimată să tacă în chip desăvârșit! Dar tace ea la invitația noastră sau la porunca, pe care încercăm să o punem în aplicare prin voință dărză? În nici o împrejurare mintea veche nu se supune. Și iată de ce nu o poate face: Ea ne stăpânește de mii de ani și, prin repetare, ea se impune potrivit automatismelor care o caracterizează. Este o primă justificare, iată și pe a doua: Intervenția noastră nu este decât tot o minte veche, ca egou, camuflat sub o altă mască. Să reținem, așadar, că mintea nu se poate schimba în mod total, prin propria ei activitate,

ci va lua o altă înfățișare, numai de suprafață, drept viclenie sau ipocrizie, cu efecte în mod cert înșelătoare.

Pentru a demola această structură veche, adică bătrânul egou, este nevoie de altă modalitate de funcționare căreia – pentru ușurarea înțelegerii – să-i dăm un nume: „Calea demascării irealității”. Practica se desfășoară cu ajutorul Atenției-Lumină, ca unic instrument de care avem nevoie. Simpla conștientizare cu ajutorul Atenției a acestei minți face ca ea să dispară instantaneu, întrucât nu este realitate, ci simple imagini. Iar în „golul” sau „vidul psihologic”, astfel survenit, noi, total independenți de trecut, formăm Un Întreg funcțional, Una fiind cu Adevărul Absolut. Aceasta este Natura noastră Divină, de Dumnezeu întrupat.

În această fericită ipostază, ne manifestăm ca Iubire atotcuprinzătoare. Nu se anticipează nimic și nici nu este nevoie de efort sau siluire. Totul se înfăptuiește doar prin simpla Stare de „A Fi” sau Stare de Pură Conștiință, care, după ce a fost spulberată starea cea imaginară – omul vechi, prin timp format – se afirmă Omul nou ca Divinitate întrupată.

41. SUPERIORITATEA FIINȚEI UMANE

Omul, ca ființă-ntrupată, prin acest experiment,
Socotit superior în mod cert și evident,
Din întreaga creatură existentă-n Univers
Evoluția fiind testul și-ndelungul său proces.

Îngerii – Energie – Dumnezei, ne sunt net inferiori,
Căci ei nu știu ce e mila, simpatia ca emoție, fiori,
Nefăcând experiența cu materia-mpreună,
Prin asocieri cu-n corp și a lumii aventură.

La-nceput am fost Gândire, care emitea Lumină,
Apoi, ne-am creat un corp, cu-nțelegerea deplină
De-a investiga Viața în a Ei totalitate,
Ea fiind însăși Dumnezeu, în a Lui Realitate.

Azi, raportul dintre Gând și materie compactă
A atins clar apogeul evoluției scontate.
Împărăția Divină mereu în expansiune,
Lumina fiind transformată prin constantă acțiune.

Nimeni nu poate cunoaște Sfânta Lui Împărăție
Cât timp nu e Dumnezeu bărbat sau Dumnezeu femeie.
Numai astfel noi pe Tatăl îl cunoaștem pe niveluri de trăire,
Funcționând ca Un Tot, cu imensa Lui iubire.

Noi ne cunoaștem ca gând, emoție și voință lucrătoare.
Tot la fel suntem Lumină, electroni și materie – lentoare.
Și întreaga-Înțelepciune de noi, astfel, însumată
Ajutați de Creator, voia Lui desăvârșită.

Experiența de om, cu necazuri, bucurii – diferit amestecate,
Ne ajută, implicit, ca să cunoaștem Minunăția Divină în a Ei
complexitate.

La Cer nu te poți urca fără a cobori în Viață!
Cea mai înaltă școală prin trăire se învață!

Viața-i Forța ce menține atomii în a lor sferă,
Iar Pământul pe orbită, ca și-ntreaga atmosferă.
Si, ca principiu de bază – veșnică evoluare,
Ea nicidecum nu se oprește – fiind continuu în mișcare.

Iar scopul Vieții noastre strâns legat de integrare
E acela de-a învăța cu Ea în colaborare;
Apoi, de-a învâli ceea ce am învățat
Si-n final să-l integrăm în fondul deja creat.

Astfel, fiecare-n parte își ofer-a lui creare
Marelui Șuvoi al Vieții și sublima transformare.
Asta ne e deci menirea: Să cunoaștem prin a noastră viețuire
Ceea ce e Dumnezeu – noi cu El în contopire.

Ființa umană este apreciată în unanimitate ca fiind cea mai
evoluată creatură de pe suprafața Întregului Univers. Această evoluare
este fundamentată și susținută pe baza experienței individuale, deci, a
fiecărui ins în parte, în asociere cu materia densă – realizată prin
înrupare.

Îngeri, adică acele entități divine, care nu au făcut o astfel de
experiență a încorporării, așa cum am făcut noi pământenii, ne sunt,
în mod categoric, inferiori. Ei nu cunosc ce este mila sau simpatia,
caracterizate ca emoție sau înfiorare – efecte cunoscute de către om
numai în ipostaza aventurii Vieții, legată de lumea materiei.

În continuare, să vedem ceea ce am fost mai înainte de a fi ceea ce suntem acum. La început am fost doar Gândire, care emitea jeturi de Lumină. Apoi, pentru a ne putea înțelege mai bine, ne-am creat un corp fizic, care ne ajută să investigăm Viața în totalitatea Ei multifuncțională. Să precizăm că Viața și Divinul Creator reprezintă una și aceeași Realitate.

Această grandioasă Împărăție a lui Dumnezeu nimeni nu o poate cunoaște, dacă nu a făcut mai întâi experiența de Dumnezeu bărbat sau Dumnezeu femeie. Numai trăind atare experiență pe diferite niveluri de înțelegere, noi vom cunoaște pe Tatăl Divin în om, funcționând ca Un Tot, împreună cu imensa Lui Iubire. Noi ne cunoaștem pe noi înșine ca gând, emoție și voință lucrativă. De asemenea, suntem Lumină și electroni cu sarcină electrică, precum și materie cu mișcarea ei mai anevoioasă. Numai trăind laolaltă toate aceste aspecte vom atinge suprema Înțelepciune, fiind ajutați în mod permanent de Creator, prin voia Lui cea desăvârșită.

Experiența de om obișnuit, cu necazuri și bucurii amestecate, precum timpul ni le scute în cale, ne ajută în mod implicit, să cunoaștem Măreția Divină în întreaga Ei complexitate. Nu ne putem ridica la nivelul grandorii cerești fără ca mai întâi să coborâm pe Pământ în asocieră cu trupul. Cea mai înaltă școală se învață numai și numai prin trăire adecvată.

Viața existentă peste Tot, ca și în Toate, prin Forța Ei extraordinară, menține atomii în sfera specifică a lor. Tot așa Viața ține Pământul cu întreaga lui atmosferă, pe propria lui orbită. Iar, ca fapt esențial, Viața are ca principiu de bază Eterna Evoluție, care nu are un final, fiind într-o continuă mișcare și inerentă devenire.

Iar scopul Vieții al fiecăruia dintre noi, este acela strict legat de Integritatea ființei. Și cum anume se realizează această însumare? Mai întâi, noi învățăm în colaborare cu Viața. Apoi, înnobilăm ceea ce am învățat. După aceea – drept finalizare – integrăm totul în fondul pe care deja l-am creat.

În continuare, fiecare component al întregii omeniri își oferă propria creare, măbind astfel Șuvoiul Vieții și Sublima transformare. Aceasta ne este deci menirea: Să cunoaștem prin proprie trăire ceea ce este, de fapt, Dumnezeu, noi fiind mereu cu El în contopire.

În sfârșit, să reținem că cea mai rapidă cale de a învăța în Uniune cu Viața, începe prin a ne cunoaște în mod direct, mai întâi Cine Suntem cu adevărat. Iar, concomitent cu descoperirea, noi încontinuu perfecționăm tot ceea ce am aflat și, de îndată integrăm înnobilarea în complexul nostru funcțional sau fondul dinainte creat. Așadar, fiecare individ în parte își oferă propria creare în Imensul Șuvoi al Vieții.

contribuind la Sublima transformare. În concluzie, menirea noastră, de făpturi întrupate, este aceea de a ne cunoaște modul de viață și realizarea Contopirii noastre cu Dumnezeu-Tatăl.

42. ȘTIINȚA CUNOAȘTERII

Ce e și de unde vine n asemenea-mpplinire
Care dă Integritatea, mai presus de-nchipuire?
Cunoașterea este fondul a Toate câte există în Imensul Univers,
Sursa Surselor a Toate în desăvârșit consens.

Ea pășnește din Gândire – Spiritul lui Dumnezeu
Aflat peste Tot și Toate cu-întreg conținutul Său,
Existență Infinită – văzută și nevăzută,
Fără-nceput sau sfârșit – pretutindeni așternută.

E Lumină Absolută ca Energie vitală,
Este-n firul de nisip, plante, lumea animală
Și, de asemeni, fii ai Săi – directă colaborare,
Ființa noastră cea umană – pururea însoțitoare,

În noi toți, făpturi lumești – pe Pământ încorporate
Sau oriunde-n Necuprins, absolut, la fel dotate
Cu O Scânteie-Lumină, drept Spirit însoțitor,
Având însușiri comune cu Iubitul Creator.

Gândul prin Spirit pătrunde și oferă înțeles.
Noi, prin El, având de-acum libertatea de ales;
Iar frica, aflată-n noi, instantaneu va dispare
Nemairămânând în noi, necum vreo amenințare,

Sau supunere ori de ce nu, intimidarea!
O atare conjunctură oferă Iluminarea,
Care-mpinge mai departe insistenta observare
Și, prin ea, lărgim mereu câmpul de investigare.

Noi și noi lucruri aflăm, prin această derulare
Și Cunoașterea primită servește-n continuare
Drept reală trambulină pentru alte noi cunoașteri,
Când deplinătatea firii își lărgeste propriu simțuri.

Dumnezeu e Tot ce Este – Cunoaștere și Gândire – absolut
nelimitate,

Calități și-n noi aflate, care se cer aplicate,
De El ajutați, desigur, prin eterna să iubire,
La fel de nelimitată, precum a Lui însușire.

Fiecare entitate, lucru, obiect au în jur un înveliș luminos,
Aură – de om numit – care protejează forma, fiind și de real folos
La contact cu restul lumii. Ele emit gânduri și primesc
De la mediul ambiant și Suflul Dumnezeiesc.

Acel șuvoi – Când-Lumină – Sursa care le-ntreține
Și la care se întorc, drept constantă prospețime.
Conștiința de entități, lucruri e-n continuă schimbare,
Precum e și Dumnezeu – Fluviul Gândirii – tot la fel în dezvoltare.

Total se-ntoarce la Sursă – dându-i eternă amploare,
Lung proces de devenire, adică evoluare.
Dar, să revenim la acea aură, care fizicu-nconjoară:
Un câmp electromagnetic, pozitiv și negativ, în perpetuă mișcare;

La un plan superior: plusul, minusul dispar
Si-atunci aura devine un Punct sferic de Lumină – un strălucit
Unitar.

De-acum, e doar Energie Pură – Spirit din Spirit Divin,
Cu care este-n contact, realmente și deplin.

În această conjunctură Fluviul Întregii Conștiințe – încontinuu
se-nvârtește,

Ne pătrunde, întregește și progresiv, ne sfințește.
Noi atragem către noi gânduri, precum noi emitem
Și ne-mplinim sau degradăm, după felul cum noi suntem.

Precum corpul e hrănit cu substanțe nutritive adecvate,
Ce sunt preluate de sânge și-n celule transportate,
La fel și viața noastră încontinuu e hrănită
De acest șuvoi de gânduri, drept substanță potrivită.

Gândurile-n general, au vibrații diferite:
Cele cu frecvență joasă – sociale socotite;

Altele, cu vibrații de frecvență înaltă,
Gânduri supraconștiente – firea-ntreagă luminată.

Conștiința cea socială este grea și-apăsătoare:
Gânduri dure, egoiste, lăcomie și-nșelare.
Multe din ele legate de temeri, de sărăcie și boală,
Precum și frica de moarte, eșecuri – o imensă vânzoleală.

Fiind atâta de pregnantă – obiceiuri devenite,
Își fac drum spre câmpul aurei cu efecte inerente
Care, practic, limitează și, de asemenea, stresează
Atât individual, cât și a lumii psihoză.

În ce privește frecvența Gândirii superioare
O-ntălnim în armonie, Unitate, cu Iubirea-nsoțitoare.
Viața prin Supraconștiință numai este împărțită,
Dualitatea dispare – ființa-ntreagă strict Unită.

Si-acum, iată strategia întâlnirii cu Gândirea
Care se vrea aplicată, vizând Îndumnezirea:
Gândul întâi coborât la frecvența de Lumină
Întâlnește propriul Spirit, Scântela noastră Divină,

În acest simplu contact Gândul, practic, explodează
Într-o jerbă de Lumină și creierul invadează.
Aici, El e transformat în curent electric și Lumină,
Un combustibil real de aceeași calitate precum Gândirea deplină.

Așadar, cunoaștem lucrul prin Lumina lui captată,
Care a pătruns în creier, prin aura perforată;
Creierul – un receptor, care captează, reține și amplifică Gândirea,
Urmând ale ei frecvențe, prin a lui alcătuire.

O parte din creier, după a lui densitate,
Primește gânduri alese – superior socotite,
Altă parte, cu densitate lichidă mai joasă,
Doar gânduri inferioare, de factură nevoioasă.

Un alt fapt de reținut: Gândul nu creieru-l creează.
El e gazda ce-l primește și constant îl activează,
Transformându-l în curent, prin tot corpul propulsat,
Pentru înțeles deplin a tot ce-i adevărat.

În acest scop, creierul este dotat cu o glandă, drept comandă,
Numită pituitară – având un complex sistem de circuit
hormonal,
Plasată între cele două emisfere, zisă chakră sau pecete,
Cu scop de-a le activa la frecvențe adecvate.

Ea, fiind glandă endocrină de secreții hormonale,
Ce stimulează organe sau întregul organism, prin secrețiile sale.
Cu cât valul de hormoni se dovedește mai mare
Cu-atât frecvența de gânduri depășește-a ei valoare.

Hormonii, creați aici, sunt răspândiți printr-o glandă similară,
Denumită pineală, situată tot în creier – partea sa inferioară.
Întreg șuvoiul de gânduri, prin ea, este amplificat
Și răspândit în tot corpul într-un mod determinant.

Chakra (tradus) – roată activă – prin învârtire frecventă
Face, practic, legătura dinspre subtil înspre fizic – materie brută.
Acele centre de energii subtile – vârtejuri în acțiune,
Sunt deci glande endocrine legate prin conexiuni intime.

Echilibrul hormonal, prin înalta lui valoare,
Oferă gânduri alese cu frecvențe permanent superioare,
Care, electrificate, coboară în coloana vertebrală
Și irigă-ntreg sistemul nervos și substanța celulară.

Când un gând e transformat în flux electric
Ajunge într-o celulă ca scântele-n sens eteric
Și creează duplicarea, adică înprospătarea.
Astfel corpul permanent este hrănit de Gândirea creatoare.

Gândul hrănește continuu fiecare celulă din al nostru corp carnal.
Iar corpul fizic răspunde fiecărui impuls electric, în mod util
și real

Și efectul se resimte de celulă, ca senzații, sentiment,
Fiind înregistrat în Suflet, în mod clar și evident.

Suflul e comparat c-un perfect ordinator, care totu-nregistrează.
În mod absolut corect, tot, ce-n fapt, ne afectează.
Emoția, ce-o simțim, e efectul unui gând, ce-a străpuns acea
aură-Lumină
Și de creier acceptat și trimis în centrul nervos, e resimțit de celulă.

De-nreg corpul celular, ca senzații – impresii conjuncturale,
Devenind deci referințe – efecte memoriale.
Memoria, prin urmare, se înscrie ca esență de amintire trăită
Și Sufletu-îregistrează emoția survenită.

Când în corp apar senzații, Sufletul și-le-nsușește
Și caut-asemănări în banca memorială – unde, de fapt, le găsește,
Drept urme înregistrate de trăiri anterioare,
Ajutat de Intelct, prin fireasca judecare (analizare).

Nici un gând nu poate fi înțeles și cunoscut fără-trăire repetată.
Senzația, deci, permite calea identificării, prin întreg-corp
resimțită.

Așadar, în noi toți, în prezent, ființe întrupate,
Avem poarta larg deschisă de-a cunoaște Tot și Toate,

Fiindcă Flacăra din noi este asemănătoare
Cu aceea din atom sau din stea ori din celulă – existență
oarecare.

Așa că putem cunoaște orșice, însă nu prin Intelct,
Limitat la simple vorbe, ci prin trăire direct,

În Uniune cu Viața și a Ei iluminare,
Ce determină-înțelesul cu vibrarea-nsoțitoare.
Să vedem drumul parcurs de gând, ca experiment:
Corpul pineal, pecetea cunoașterii în prezent:

Cu cât gândul e, prin el – ca frecvență – mai extins, mai ridicat
Senzația la fel resimțită și-n Suflet gândul este-nregistrat,
Iar sentimentul, ce rezultă, în aură- răspândește,
Drept speranță – ca Lumină – care practic strălucește

Si, ca un magnet, atrage lucrul, ca fapt de-mplinire.
Înțelepciunea s-afirmă când faptul este-implinit, prin impulsuri
de iubire.

O dorință nu este decât un gând, legat de ceva anume:
Entitate, obiect sau experiment în sine.

Când ne permitem simțirea unui gând – dorit ca realizare,
El aura părăsește și se-ntâlnește, cu suflul conștiinței, ca atare
Și pe frecvența dorită, efectiv, se-nfăptuiește
Grabnic sau cu-ntârziere, după cum omul dorește.

Cunoașterea absolută, vibrând la cea mai înaltă treaptă,
Dă speranței și avânt și strălucire adecvată,
Energiei fundament și de grabnică-împlinire,
Urgența realizată de suprem-alcătuire.

Si-n final, o scurtă sintetizare – absolut folositoare:
Avem darul de a face ca-ntr-o clipă să apară o Viață-ncântătoare,
Creând pe acest pământ Împărăția Cerească.
Știința Cunoașterii e simplă, la fel și Dumnezeuiască.

Se începe, deci, cu Cândul, care devine Lumină,
Iar Lumina coborâtă, devine impuls electric, cu acțiune deplină.
Si, impulsurile, încă mai jos coborâte, devin materie brută.
O asemenea descendență, fie permanent văzută!

Același proces și invers, la fel, conștientizat
Și valabil pentru corp. Creierul captează gândul idealizat,
Înfățișat ca Lumină. De-aici este transformat – clară electricitate,
Iar curentul, deci gânditul ca senzație-n final, este înțeles ca fapte.

Iar, ca punct de încheiere, fără alte amănunte:
Când apare o dorință – acum, după cele cunoscute,
Să-i resimțim obiectul, iar senzația vădită
Se-ntoarce la Dumnezeu și dorința va fi simplu împlinită.

Ce este și de unde vine această Cunoaștere, care se impune ca realizare înțeleaptă și oferă Integritatea ființei umane? Ea este fondul sau temelia a Toate câte există în Imensul Necuprins sau Izvor al tuturor Existențelor, care se află într-un desăvârșit consens.

Cunoașterea pășnește fulgerător din Gândirea Nelimitată a Spiritului lui Dumnezeu, existent pretutindenea cu întregul Său cuprins. Nu are început și nici sfârșit. A existat totdeauna și va dăinui în veșnicie. O mai putem numi Lumină Absolută sau Energie vitală. Ea poate fi întâlnită în bobul de nisip, firul de iarbă, plante, animale și la fel se află și în noi, oamenii – fii de Dumnezeu – care ne aflăm în colaborare directă cu Tatăl Cerească. Această Divinitate, ca Gândire, există la fel în toate făpturile umane de pe planeta noastră sau în orice altă parte din Imensul Univers, sub forma unei Scântei-Lumină, care are aceleași însușiri ca și Iubitul Creator.

În continuare, să vedem cum anume se derulează misteriosul fenomen. Gândul Nelimitat pătrunde în noi prin Spirit și ne oferă posibilitatea înțelegerii. De asemenea, avem și libertatea de a alege

ceea ce El ne informează. În acel moment frica, prezentă în omul obișnuit, dispare instantaneu și nu mai rămâne nici o nuanță de amenințare, supunere sau intimidare. O asemenea conjunctură ne oferă iluminarea, care împinge și mai departe insistenta observare și, prin ea, lărgim neconținut câmpul de investigare. În această modalitate vom descoperi noi și alte noi lucruri, nemă întâlnite anterior. Iar cunoașterea înnoitoare va servi ca o veritabilă trambulină pentru alte și mereu alte noi descoperiri.

Dumnezeu este Tot ceea ce există, adică Gândire și Cunoaștere Nelimitate. Toate aceste însușiri se află și în noi, oamenii. Și ele se cer a fi trăite cu adevărat, noi fiind desigur ajutați mereu de către Dumnezeu, prin nemărginita Lui iubire.

Fiecare viețuitoare, lucru sau obiect are în jurul său un înveliș luminos, numit de către oameni aură. Acest înveliș protejează forma fizică și, totodată, el este de real folos la contactul cu restul lumii înconjurătoare. El emite și primește gânduri de la mediul ambiant, ca și de la Suflul său, Însuflețirea Divină. Acest șuvoi de Gânduri și Lumini, ca și Sursa care le întreține și la care se întorc, drept Conștiință de entități și lucruri se află într-o continuă schimbare. În acest mod funcționează și Dumnezeu ca Fluviu de Gândire într-o perpetuu dezvoltare. Totul se întoarce la Sursa de unde a pornit, dându-i în acest fel o categorică amploare. Acesta este îndelungatul proces de devenire sau de evoluție care, realmente, nu are un anume sfârșit.

Să revenim însă, la aura, care înconjoară corpul nostru fizic. Ea este caracterizată drept un câmp electromagnetic pozitiv și negativ, în permanentă mișcare. La un plan superior, aura devine un Punct sferic de Lumină și de Pură Energie – ca Spirit din Spiritul Divin, cu care este în contact deplin și nemijlocit. În această conjunctură Fluviul Întregii Conștiințe capătă însușirea de rotire, care ne pătrunde și întregeste, transformându-ne prin sfințire.

Noi atragem către noi gânduri asemănătoare, potrivit cu ceea ce noi înșine emitem în exterior. În acest fel noi ne înnobilăm sau degradăm după cum suntem și acționăm sau nu ca ființă adevărată. Și așa cum un corp fizic își păstrează sănătatea și vigoarea, dacă este hrănit cu substanțe nutritive adecvate, care ajung prin circuitul sanguin până la celule, tot așa existența Viului din noi este hrănită cu șuvoiul de gânduri, a căror calitate determină gradul nostru de evoluție spirituală.

Gândurile au diferite frecvențe vibratorii. Acele care au vibrații joase, caracterizează conștiința socială, a cărei natură este grea și permanent apăsătoare. Ființa umană, dominată de o asemenea conștiință, este împovărată de gânduri meschine: de ambiție, duritate,

lăcomie, înșelare, ură, egoism etc. Unele dintre ele sunt legate de temeri de sărăcie și boală, ca și frica de eșecuri sau frica de moarte – cu un cuvânt: o imensă vânzoleală. Repetarea unor astfel de gânduri apăsătoare a creat obiceiuri comportamentale, care își fac drum spre câmpul auri, determinând efecte negative care stresează, atât pe individ, cât și lumea înconjurătoare.

În ceea ce privește frecvența de Gânduri superioare, acestea determină în mod real efectul iluminare. Este întâlnită în pacea sufletului, armonia interioară, când funcționăm ca Unitate integrală, având ca însoțitoare iubirea fără condiții. Când Viața noastră este însoțită de Starea de Supraconștiință suntem ca Un Întreg funcțional, în care Frumusețea, Bucuria și Bunătatea își găsesc climatul de afirmare deplină.

A vorbi numai de toate acestea nu înseamnă nimic altceva decât o degradare în plus, determinată de importanța ego-ului, pe fondul simplului știut. De această dată, să trecem la întâlnirea efectivă cu pleiada de gânduri, care se vor înțelege prin trăirea adecvată, vizând propria Îndumnezeire. În continuare, iată cum anume se desfășoară strategia întâlnirii autentice, prin ea însăși revelatoare. Mai întâi, Gândul coborât la frecvența Luminii, întâlnește propriul Spirit, adică Scânteia Divină, aflată ca fond al ființei noastre. La acest simplu contact, Gândul, în mod real, explodează într-o jerbă de Lumină și invadează întregul creier. Aici, el este transformat în curent electric și Lumină – ca un veritabil combustibil, precum este de altminteri și Gândirea în ansamblul Ei.

Prin urmare, cunoaștem lucrul prin Lumina lui captată, care a pătruns în creier, prin perforarea auri. Iar creierul este un receptor, care captează, adăpostește și amplifică Gândirea, potrivit propriilor frecvențe de alcătuire. O parte din creier – potrivit propriei densități – primește numai Gânduri superioare. O altă parte, cu densitate lichidă, deci, cu densitate mai joasă, primește gânduri inferioare, apreciate ca modeste și nevoiașe.

Un alt fapt de reținut: Gândul nu este creație a creierului, el fiind doar gazda care-l primește și conștient îl activează, transformându-l în cuvânt, pe care apoi îl propulsează în tot corpul, pentru a fi înțeles ca ceva adevărat, de către alcătuirea trinitară a Întregului, care suntem noi ființa reală. Pentru împlinirea acestui scop, creierul este dotat cu o glandă, numită pituitară, drept centru de comandă, care dispune de un întreg sistem de circuit hormonal. Acest sistem hormonal este plasat în creștetul capului între cele două emisfere. Este numit chakră

un pecete ori roată care se învârteste. De fapt chakra este o glandă endocrină, care secretă material hormonal ce stimulează întregul organism. Cu cât valul de hormoni crește, ia amploare cu atât și frecvența de gânduri se amplifică, ia proporții ca număr și calitate.

Masa hormonală, creată aici, este apoi dirijată spre o altă glandă numită pineală, situată în partea inferioară a creierului. Și această glandă este producătoare de material hormonal. De acum, șuvoiul de gânduri – amplificat și prin activitatea acestei glande – este răspândit în întregul corp.

Să mai precizăm, că chakrele, prin activitatea lor de rotire, fac legătura dintre partea subtilă a ființei cu partea fizică, adică materia densă. Aceste centre de energii subtile – ca vârtejuri în continuă activitate – sunt deci, glande cu secreție internă, care își varsă conținutul direct în sânge. Echilibrul hormonal, prin înalta lui valoare, oferă gânduri alese, superioare, care dirijate în coloana vertebrală, irigă întregul sistem nervos, ca și substanța celulară. Când un gând este transformat în flux electric și ajunge într-o celulă ca scânteie (în sens eteric) își creează duplicarea, adică îmbospătarea. În acest mod corpul este permanent hrănit de Gândirea Creatoare.

Gândul, așadar, hrănește în mod continuu fiecare celulă din corpul nostru carnal. Iar corpul răspunde în mod util și real la fiecare impuls electric. Și efectul se resimte de către celule ca senzații, sentimente, fiind astfel înregistrate în Suflet ca ceva clar, evident. Sufletul este considerat ca un perfect ordinator, care înregistrează în mod absolut tot ceea ce ne afectează. Emoția pe care o simte este efectul unui gând, care a străpuns aura – după cum am arătat mai înainte – și fiind acceptat de creier, a fost trimis în centrul nervos, iar de aici, prin coloana vertebrală în întregul organism.

Prin urmare, gândul este resimțit de către celulă, ca și de întregul corp celular ca senzație, emoție conjuncturală, devenind punct de referință – efect memorial. Memoria deci se înscrie ca esență de amintire trăită, iar Sufletul înregistrează emoția legată de această amintire. Atunci când în corp apar senzații Sufletul și le însușește și caută asemănări în banca memorială, unde, de fapt, le găsește drept urme înregistrate de trăiri anterioare. În acest context, Sufletul este ajutat de către intelect prin analiză, comparare, judecare. Nici un gând nu poate fi înțeles și cunoscut fără trăire repetată, iar senzația permite calea identificării, când ea este resimțită de către întregul corp.

În noi toți, ființe omenești în prezent încorporate, avem infinite posibilități de a cunoaște Tot și Toate câte există, fiindcă avem în noi acea Flăcără Divină, asemănătoare cu aceea din atom, stea sau o celulă

oarecare. Așa că putem cunoaște absolut orice, însă nu cu ajutorul intelectului, care este limitat la nivel de simple vorbe. Realizarea minunată se obține numai prin trăire efectivă și directă în Uniune cu Viața și iluminarea Ei, ce determină înțelesul cu vibrarea care o însoțește, în mod inerent.

Să vedem acum drumul parcurs de Gând ca experiment. Corpul pineal este pecetea cunoașterii în prezent. Cu cât Gândul este prin El însuși ca frecvență mai extins, mai ridicat și senzația este la fel de resimțită, iar în Suflul Gândul este înregistrat. Și sentimentul care rezultă se răspândește în aură, drept speranță, ca Lumină ce strălucește. Ea, ca un magnet, atrage lucrul ca fapt sau ideal de împlinit. Înțelepciunea se afirmă când acel fapt este împlinit în conexiune cu impulsuri de iubire. O dorință nu este decât un gând legat de ceva anume: entitate, obiect sau un experiment oarecare. Când ne permitem simțirea unui gând – dorit ca realizare – el părăsește aura și se întâlnește cu Suflul propriei Conștiințe și, potrivit frecvenței dorinței, efectul se înfăptuiește mai curând sau cu oarecare întârziere, după cum ne-a fost dorința.

Cunoașterea absolută se obține vibrând la cea mai înaltă treaptă, care dă speranței un nemărginit și dărz avânt, ca și strălucirea adecvată propriei realizări. Energia, prin esența și vigoarea ei, este temelia care conduce la grabnica împlinire și suprema alcătuire de Unime funcțională, atemporală.

În final, o scurtă sintetizare cu totul folositoare pentru orice practicant. Noi, cu toții, avem capacitatea de a face ca într-o clipă să apară o Viață cu adevărat incântătoare la nivelul acestui plan, drept Împărăție Cerească, noi fiind cei care creăm. Știința Cunoașterii este simplă și tot la fel este și apreciată ca fiind cu adevărat Dumnezeiască. Și iată cum o putem realiza: Se începe, deci, cu Gândul care devine Lumină. Iar Lumina coborâtă devine impuls electric cu acțiune deplină. Impulsul coborât încă mai jos devine materie brută. O asemenea descendență se impune a fi în mod permanent conștientizată. Același proces se derulează și invers și la fel, să fie conștientizat, fiind valabil și pentru corp. Creierul captează gândul idealizat, înfățișat ca Lumină. De aici, apoi transformat în clară electricitate și curentul de gândire, ca senzație, în final este înțeles ca fapt.

Iar ca punct de încheiere, fără alte amănunte, când apare o dorință – după cele cunoscute și expuse mai înainte – să-i resimțim obiectul, iar senzația clară, vădită pe care în mod real o trăim se întoarce la Dumnezeu și dorința va fi în mod simplu împlinită.

43. TEAMA

O zvăcnire afectivă, care tulbură, stresează
Prin efecte negative – corp și psihic – degradează;
Se ivește-ntr-un pericol – real sau imaginar,
Declanșat în mod spontan drept egou deficitar.

Din ea mai derivă frica, spaima, groaza, ca și alte variante,
Mintea fiind sursa directă ce le-nglobează pe toate.
Mai întâi, să lămurim: moartea, prilej de teroare
Pentru omul întrupat, ca orice viețuitoare.

Ce înseamnă oare moartea? Este ea un fapt real?
Poate pieri Viul Vieții într-un impact virtual?
Dacă omu-ar dispărea după așa-zisa moarte
N-ar mai fi nici Dumnezeu – Eterna Realitate.

Fiindcă noi, parte din El, avem și-a Lui însușire
De Scântei nemuritoare, ce s-afirmă ca Iubire.
Însă corpul și cu mintea, realmente, trecătoare
Își găsesc propriul final, după a lor programare.

Căci ce are început va avea și-al său final,
Încă din start stabilit, ca ceva perfect normal.
Spiritul deci se desprinde de cele două fragmente
Și trece în altă lume – alte legi și alte aspecte.

Frica cea de Dumnezeu, de religii susținută
Este o altă eroare, drept părere închipuită.
Interese pur lumești, puse-n joc, prin înșelare,
Creatorul prezentat – ca făptură-ngrozitoare:

Drept tiran, ce dă porunci și pedepse cât mai dure,
Pentru cei care greșesc – încălcând a lui măsură.
Un astfel de dumnezeu nu-i decât închipuire
După tipar omenesc și-a lui proprie însușire.

Cum poți afirma, de pildă, de Imensa-i Bunătate
Și de religii descris ca severă duritate?
Ori Dragoste fără-de margini, necum condiționată,
Cu zgârcenle-mplinită și îndelung așteptată!?

Frica deci și cu iubirea nu se-ntâlnesc niciodată.
Unde-i una, cealaltă este prin ea-ndepărtată;
Dimensiuni diferite le determină structura:
În Sublim - Dumnezeuirea, în lumesc - sperietura.

Lucruri, fapte și-ntâmplări, cu frică apreciate
Vor veni-ndată spre noi, cu a lor nocivitate;
Fondul fricii le atrage - ca magnetul pilitura,
Cu efecte similare legate de conjunctură.

Cum scăpăm de-acest impact și nociva-ncurcătură?
Numai printr-un singur fel - drept ripostă pe măsură:
Trinitatea adunată și perfect funcțională
Ca Un Tot în armonie - fără de nici o-ndoială.

Si-acest summum se-mplinește fără efort, siluire,
Tuturora la-ndemână, prin a mînții liniștire!
În postura lui „A Fi” - Stare de Pură Conștiință,
Care spulberă, dizolvă: griji și temeri, ca și orice neputință.

Teama este o stare de îngrijorare, neliniște provocată de un pericol real sau imaginar care ne poate face un rău oarecare. Acest sentiment ne tulbură, stresează, determinând efecte negative, atât asupra psihicului, cât și asupra corpului fizic. Din ea derivă și alte nuanțe, cuprinse în cuvinte ca frică, spaimă, teroare, groază etc. Minte omului este, de fiecare dată, sursa directă care le determină și înglobează drept atitudini deficitare.

Mai întâi - conexat de această temă - să lămurim fenomenul moarte, care prilejuiește acel efect de frică sau teroare pentru individul intrupat, ca și pentru orice viețuitoare. Ce înseamnă de fapt moartea? Este ea un fapt real? Dacă omul ar dispărea - așa după cum omul obișnuit crede că după așa-zisa moarte nu ar mai exista nimic altceva - atunci nu există nici Dumnezeu ca Veșnică Realitate! Pentru că noi, creația Lui, suntem părți din Ființa Sa, având în mod inerent aceleași însușiri de Scântei nemuritoare, care se afirmă drept iubire nemărginită. Însă mintea și corpul sunt, prin însăși natura lor intrinsecă, trecătoare, perisabile. Ele au un anume început și, ca atare în chip natural, firesc și profund rațional, trebuie să aibă și o finalitate. Când aceste fragmente ale ființei noastre nu ne mai sunt de folos, noi, Spiritul Divin, le părăsim și ne continuăm existența în alte dimensiuni mai subtile, conduse de către alte legi și având alte aspecte decât în lumea iluziei a materiei brute.

Să mai luăm un alt aspect, întâlnit la acest nivel al existenței planetare și anume: frica de Dumnezeu, susținută și propagată de cître religii. Aceași eroare o întâlnim și în acest caz. Oamenii, din necunoaștere sau din cauza unor interese meschine lumești, puse în joc prin înșelare, au făcut din Creator o entitate dură, care imprăștie prin atitudinea Sa un permanent sentiment de frică. El este prezentat ca un fel de tiran, care judecă și pedepsește pe toți oamenii cei ce îi încalcă poruncile sau greșesc în aplicarea legilor aspre impuse la nivel universal. Pe de o parte, ca loc de ispășire, impune iadul, cu chinuri îngrozitoare, impune pe vecie celor care îi încalcă misterioasele îndrumări. Iar, pe de altă parte, celor supuși, umili și ascultători el le oferă, drept răsplată, raiul ca loc de desfătare și bucurii fără sfârșit. Un asemenea Dumnezeu nu este altceva decât un produs al închipuirii omului, potrivit tiparelor de gândire pur lumească, în care interesul egocentric omenesc este, prin el însuși, absolut învederat.

Cum poți afirma că Dumnezeu este Iubire, Bunătate, Frumusețe - pe de o parte; iar, pe de alta - ca fiind duritate, asprime în judecățile Sale?! Totul nu este decât o absurdă anormalitate! Si, din păcate, înalții prelați, cu pretenții de sfințenie, nu o sesizează, nu o văd sau poate unii dintre ei, nu vor să o vadă, pentru a păstra așa-zisa bună orânduială moștenită de la înaintași!

Frica și iubirea nu se întâlnesc niciodată și nici nu este practic posibilă o asemenea întâlnire. Unde se află una dintre ele, cealaltă lipsește cu desăvârșire, pentru că dimensiuni diferite le separă. Frica se află în dimensiunea mărginită a lumescului, iar iubirea se găsește în dimensiunea cea mai înaltă a Sublimului Adevăr. Așadar, este vorba de două împărății opuse: împărăția lumească și cea Dumnezeiască.

Oricare dintre activitățile noastre, dacă sunt însoțite de sentimentul fricii vor atrage către noi efecte cu aceeași încărcătură emoțională. Fondul fricii le atrage întocmai cum, un magnet puternic atrage pilitura de fier.

Prin urmare, problema cu care ne aflăm în confruntare și se impune a fi grabnic rezolvată este următoarea: Cum anume scăpăm de acest impact sau incurcătură? Numai într-un singur fel: folosind o ripostă pe măsura provocării tulburătoare. Intrăm spontan înăuntrul ființei proprii și realizăm, pe loc, Unitatea Trinității în perfectă funcționare - ca Un Tot în armonie. Atât numai! Nu imaginăm nici scop și nu este nici o așteptare. Acest summum se împlinește fără efort sau siluire și este la îndemâna tuturor, prin Cunoașterea de Sine în postura simplă de „A Fi” sau Stare de Conștiință Pură. Într-o asemenea ipostază dispar, se dizolvă, pier: temeri, frici, ca și orice

îngrijorare. Întregul experiment se desfășoară și împlinește ca preț al cunoașterii omului de către el însuși.

Vă doresc succes!

44. TINEREȚEA ȘI BĂTRĂNEȚEA

În lumea ce o străbătem ca făpturi încorporate,
Toate câte le-ntălnim, pe loc, sunt apreciate
Pe fondul lor relativ – aspecte exterioare,
Vârsta fiind, în acest caz, o astfel de măsurare:

Prunc, copil, adolescent, om matur și cel bătrân, în final.
Timpul, petrecut în trup, îi determină etatea din momentul actual.
Însă, omul nu e corpul și nici mintea știutoare,
Ele fiind însoțitoare, drept veșminte trecătoare.

Iar prin șirul de-ntrupări, multe ni se revelează,
Legate de existență ca gen și ca ipostază.
Sufletul într-o viață e bărbat, ca-nfățișare,
Si-n alta, e femeie – alt chip și-altă comportare.

Întă și alte înțelesuri de vieți în derulare:
Copilul, ce-acum se naște, într-o altă întrupare,
A fost tată sau bunic al părintelui de-acum, din viața actuală.
Văzând astfel de aspecte – etatea e ireală!

Asta vedem pe plan fizic – lumea mereu schimbătoare,
La fel fiind și-aprecieri, fără sens, fără valoare.
Dar, să ne-ntoarcem la Spirit, cu fireasca întrebare:
Are El anume vârstă – prins în oricare ființare?

Spiritul nu are vârstă. El vine din Veșnicie
Si-ndreaptă spre Veșnicie, prin El însuși Sursă Vie!
Întrucât n-are început, nu va avea nici sfârșit.
În Esență, asta suntem și vom fi la infinit!

În final, scurtă sinteză, deci o recapitulare:
La nivel de trup și minte vârsta este-nșelătoare,
Prinsă de om în simboluri, dup-a lui închipuire,
Cu scop, practic, de-nșeles la nivel de gând-vorbire.

Cum stau lucrurile, deci, n-avem vârstă, după limbaj omenesc.
Ca părți din Imensu-Întreg – Tatăl nostru cel Ceresc,
Avem însușiri ca El – Veșnicia Sa Divină.
Precum El, la fel și noi, Eternitate deplină!

Dar, să revenim la vârstă, rânduit-aici în vers
Și să mergem mai profund, în al nostru interes.
Singuri să descoperim propria Eternitate,
Existență-n orice ins, ca certă Realitate.

Iar Cunoașterea directă ne stă, practic, la îndemână:
Știutul, prin aplicare, ne va oferi cununa
Realizării de Sine – ființa real creatoare,
Cu efecte inerente – benefic – transformatoare.

În lumea pe care o străbatem, ca ființe încorporate într-un înveliș pământesc, tot ceea ce întâlnim în cale apreciem potrivit aspectelor exterioare a lucrurilor. Or, asemenea evaluare, sprijinită doar pe ceea ce se vede la suprafață nu poate fi decât relativă. În cazul nostru vârsta este cuprinsă în diferite simboluri de exprimare: ca prunc, copil, adolescent, tânăr, matur și în final, bătrânețea. Timpul petrecut într-un corp fizic determină deci vârsta din momentul actual.

Însă, adevărata noastră ființă nu este nici corpul și nici muntea, mai mult sau mai puțin știutoare, ambele fiind simple aspecte trecătoare și nesigure. Iar prin șirul de întrupări multe lucruri ni se revelează legate de existența ca gen și înfățișare.

Sufletul, într-o viață pământească a fost bărbat, iar în alta, femeie. Iată și o altă alternativă, oferită de viețile noastre succesive: Copilul, care se naște acum, a fost mama, tatăl ori bunicul sau bunica într-o existență anterioară, a părinților săi din această existență. Luând în seamă un asemenea fenomen, etatea, fiecăruia dintre noi, apare ca o estimare cu totul ireală. Acest lucru îl întâlnim și apreciem la nivelul planului fizic, unde lumea este mereu schimbătoare.

Dar, să ne referim la Spirit, cu fireasca întrebare: Are El o vârstă anume socotită în ani după aprecierea noastră lumească? Spiritul, fiind Esența și Natura reală a ființei noastre, nu are vârstă! El vine din Eternitate și se îndreaptă spre aceeași Eternitate, fiind prin El însuși Sursă a Viului. Întrucât nu are început nu va avea, așadar, nici sfârșit.

În final, o scurtă sinteză, pentru a ușura: atât înțelegerea informației, cât și corecta punere în aplicare a ceea ce am aflat. La nivel de faptură încorporată, etatea, apreciată în unități de timp, este pe cât de convențională, tot pe atât de înșelătoare. Trăind în acest climat totul

este amăgire. Prinși de cele trecătoare n-avem cum să ne înțelegem ființa noastră cea nemuritoare.

Ce fenomen se întâmplă dacă înțrăm înăuntrul ființei noastre? Realizăm deodată, adică pe neașteptate, Unitatea întregii noastre ființe. În această ipostază de Ființare Integrală ne unim cu Întregul Vieții într-o unică mișcare. Astfel vom descoperi originea noastră divină, de copii de Dumnezeu, cu însușiri asemănătoare Tatălui nostru Ceresc.

Succesul este garantat prin Cunoașterea de Sine, dacă este pusă în aplicare în mod corect și cu insistența corespunzătoare.

45. TRANSPARENȚA

Transparența, strict legată de om ca Divinitate,
Atitudine deschisă față de Realitate.

Corp, minte și Sufler – Una, în perfectă Uniune
Se manifestă iubire și-Adevăr, drept opțiune.

A fi sincer, transparent în oricare-mprejurare,
În relația cu Viața, lumea înconjurătoare,
Nu-i nicidecum ficțiune, ci fapt cert, realizabil
De un om cinstit cu el și în toate responsabil,

Prin gândire, vorbe, fapte – conjugate laolaltă,
Vizând propria menire de făptură întrupată.
Un astfel de trăitor, prin fireasca lui trăire,
Pune temei altei lumi, de subtilă devenire.

Dar, asemenea schimbare nu poate fi începută
Decât văzând clar „ce este” – cum e lumea concepută,
Lumea-n care zi de zi ne stă-n față, confruntăm,
Câmp real de bătălie, unde ne manifestăm.

Iată câteva aspecte, care-ndreptătesc schimbarea:
Interesul personal de egou încrâncenat îi structurează purtarea,
Prin care privește Viața în a Ei desfășurare;
Grija, teama, rătăcirea îi vor fi însoțitoare.

Și acei ce urmăresc un interes similar
Sunt socotiți adversari pe-al său fond imaginar.
Același lucru se-ntâmplă și la nivel general,
Mase-nreghi fiind antrenate de un fictiv ideal.

Oamenii se învrăjbesc – pătași a unor sisteme:
Politic, social sau economic, prin atitudini nedemne;
Minciuna și înșelarea, ura, ca și denigrarea
Sunt doar câteva din ele, ce-i definesc comportarea

Pământeanului vremelnic, coborât la reîncarnare
Pentru scopuri mai utile și de-o înaltă valoare:
Adevărul Absolut – sacra Lui descoperire,
Ce-i va oferi în schimb, propria sa mântuire.

Cei însetați de putere fac promisiuni deșarte,
Deși știu, de la-nceput, că nu vor fi onorate.
În politică, de pildă, minciuna-i apreciată înaltă diplomatie,
Rostitorii, prin ei înșiși, atestându-și a lor crasă ineptie

Nerușinata morală, ce confirmă acest clar primitivism,
Prin Cunoașterea directă, va pieri fulgerător, cu întregul
conformism.

Drept urmare, altă lume și alt om, de sublimă prețuire:
Frumusețe, Bunătate și reală Înțelepciune – însumate prin
trăire.

Și tu poți, prin ce-ai aflat – dacă pui în aplicare,
Să devii un pionier, prin întreaga ta ființare.
Realmente, fondatorul unei alte omeniri,
Destruimând negativismul cu-ale tale însușiri.

Transparența este o atitudine a ființei umane, strict legată de existența sa pe acest plan, care se manifestă la nivel de Divinitate. Ea se caracterizează printr-o perfectă deschidere față de Realitate. În acest context, corpul, mintea și Suflul – într-o Uniune desăvârșită – se afirmă ca Iubire și Adevăr, drept supremă opțiune funcțională.

A fi sincer, deschis și, totalmente, transparent în oricare împrejurare – în relația cu Viața și lumea înconjurătoare – nu este nicidecum o ficțiune, ci un fapt sigur și ușor realizabil, de către un om cinstit, mai întâi cu el însuși, la nivel de gândire, vorbire și înfăptuire, conjugate laolaltă. Acest fericit trăitor înseamnă că și-a înțeles menirea, ca întrupat pe această planetă. Iar prin modul ales de trăire, el este un adevărat pionier, care pune temelie unei alte lumi diferite de cea actuală.

O asemenea schimbare însă, nu poate fi începută decât pornind de la conștientizarea a ceea ce este lumea actuală. Adică așa cum este

lumea concepută în momentul de față și noi fiind în contact cu ea, ne confruntăm zi de zi prin atitudini proprii de manifestare. Iată și câteva aspecte ale acestei lumi, care îndreptățesc și justifică atitudinea noastră de transformare radicală. Mai întâi, este interesul personal, egocentric structurat, care prin îngrâncenarea ce îl caracterizează, oferă un climat tulburător de griji, temeri și suspiciuni. Toți semenii care urmăresc un interes asemănător, de pildă, cununa premiantului, un câștig material etc., sunt apreciați între ei ca adversari – fiecare însoțit de atitudini ce nu fac cinste unui om adevărat. Același fenomen se întâmplă și la nivel general, când mase întregi de oameni urmăresc unul și același ideal fictiv. Oamenii se învrăjbesc între ei, ca părtași ai unor sisteme distincte cu caracter politic, economic, social sau chiar religios. Minciuna, înșelarea, denigrarea, ca și ura sunt doar câteva dintre aceste atitudini negative, frecvent întâlnite pe planeta noastră.

Acei semenii, însetați de putere, pentru atingerea intereselor lor meschine, fac promisiuni deșarte, deși sunt convingeți că nu le vor respecta niciodată. În politică, spre exemplu, minciuna este apreciată ca înaltă diplomatie. Iar aceia care o folosesc cu insistență, datorită obișnuinței create, nu-și dau seama de propria lor degradare morală și spirituală, ca și de crasa ineptie, ce îi caracterizează.

Această morală nerușinată, care confirmă, fără nici un fel de îndoială, primitivismul spiritual în care ne aflăm, poate fi dizolvată – în mod fulgerător – prin aplicarea corectă a Cunoașterii de sine. Concomitent cu dispariția omului vechi, apare un alt om, de o înaltă prețuire morală care se manifestă ca Bunătate, Frumusețe, Sinceritate și totală Transparență. Toate aceste însușiri sunt însumate prin înțeleapta trăire pe clipe în eternă desfășurare.

Îndată ce ai luat cunoștință de acest material informativ și tu poți să fii un veritabil pionier al unei alte lumi. Pentru că noi toți suntem de aceeași Esență Divină, pe care descoperind-O, Ea operează transformări de Îndumnezeire a ființei noastre întrupate.

46. TRĂIREA PROPRIULUI DESTIN

Destinul oricărei ființe e lucrare personală,
Un dat cert, prin timp creat – faptă individuală.
Si-n această existență avem prilej să-l trăim,
Acordându-i toată grija, după cum îl împlinim.

Rezultatele create de propria noastră conștiință,
Care totul decantează din întreaga noastră ființă.
Gândul clar și insistent, oferă un rezultat,
Care e dorit de noi – la un preț evaluat.

Grija, teama, înfricoșarea față de lucruri sau fapte
Sunt la fel ca un magnet – și-n destin implementate,
Fiind atrase către noi – conștient, inconștient;
Ne domină și stresează – în mod cert și evident.

Când „ceva” nu ne convine și opunem rezistență,
Acel lucru ferm persistă, prin influx de violență;
Iar, faptul ce-i doar privit, se topește-n mod vădit;
Si, de vrem, îl putem din nou crea și recrea, la nesfârșit,

Dacă este necesar, sau îl dăm complet uitării
Ca ceva fără valoare, în procesul destinării.
Si-n final, tot ce alegem – trăim ca experiență.
Toate astea strâns unite, dau a noastră existență.

Acest destin, strict legat de lumea materială,
Suntem noi – ins întrupat – în viața actuală,
Iar întreaga comportare demonstrează inerent
Gradul de evoluare, cuprins în acel moment.

Prin Cunoașterea de Sine – cu trăirea adecvată,
Acest destin se destramă! Iar ființa eliberată
Se va întoarce la Sursă – Corpul Tatălui Ceresc.
Adică, la el Acasă, în Căminul Părintesc!

Nici un Suflet nu ratează această realizare,
Ea fiind constant însoțită de iubirea creatoare.
Realmente, o Sfințire oricărui om acordată
Pe aceeași temelie – necum diferențiată.

Căci Părintele Divin pe toți, la fel, ne iubește,
Dragoste fără condiții, care orișice sfințește!
Asta-i și Natura noastră – fondul nostru sufletesc,
Ce ne face pe toți frați – în sens pur Dumnezeiesc.

Destinul fiecărui ins este un rezultat firesc, înregistrat prin timp,
de către ființa umană ca făptură întrupată. Așadar, fiind o înfăptuire

individuală, în această existență el se găsește în noi și, în mod natural, suntem datori să-l trăim – așa cum el singur ni se dezvăluie, oferindu-ne efecte potrivit propriului său conținut. Iar, prin trăire adecvată totul se decantează, precum o limpezire a apelor tulburate. Fiecare gând clar și insistent oferă un rezultat care este dorit de noi și evaluat la un anumit preț.

Grija, teama, înfricoșarea, față de lucruri sau fapte, sunt atrase înspre noi, aldoma piliturii de fier de către un magnet puternic și implementate în structura propriului destin. Această operație poate fi realizată conștient sau inconștient. Efectul asupra minții se dovedește a fi același în ambele cazuri.

Să vedem, în continuare, ceea ce se întâmplă când pe oglinda propriei conștiinței apar aceste reziduuri memoriale. Când ceva nu ne convine, dacă opunem rezistență acel lucru rămâne în continuare și la rândul său, opune rezistență. Totul se petrece la nivelul mintalului, în care două gânduri se află în confruntare. Iar voința, care înseamnă violență, prin intervenția ei va determina pe învingător. O astfel de soluționare nu este nicidecum indicată, întrucât produce sechele psiho-somatice.

Dar, ce se întâmplă dacă îndreptăm flacăra Atenției înspre faptul, sentimentul sau gândul apărut intempestiv? El dispare, se dezagregă chiar pe loc și pacea se instalează în întreaga noastră ființă. Acel gând îl putem oricând crea sau recrea, dacă este necesar, iar de nu, îl dăm uitării, ca ceva fără valoare sau interes, legat de propriul nostru destin.

În final, tot ceea ce noi alegem, trăim ca experiență, iar această însumare constituie calitatea propriei existențe. Destinul nostru este desigur strâns legat de lumea materială, în care noi, ca ins, suntem întrupat în viața actuală. Iar atitudinile și comportările noastre cotidiene determină, prin ele însele, gradul sau nivelul de evoluție exprimat în acel moment.

Folosind deci Cunoașterea de Sine – printr-o trăire corespunzătoare – acest destin se destramă clipă de clipă. Iar, în final, un astfel de practicant printr-o insistentă și corectă aplicare a Cunoașterii, se eliberează. Șirul întrupărilor a luat sfârșit și Spiritul se întoarce la Sursă – Corpul Părintelui Divin – adică la El Acasă.

Nici un Suflet nu ratează această sublimă realizare, pentru că Dumnezeu își iubește copiii fără nici un fel de diferențiere. Iar, această Dragoste a Lui – fără condiții și cu însușiri sfințitoare – o avem și noi, ca moștenire de la Tatăl Creator. Acest model unic de iubire determină comuniunea și înfrățirea cu toți semenii – fără nici o discriminare – și ne conduce în mod implicit la propria Îndumnezeire.

47. UNICA REALITATE

Dacă peste Tot ca și-n Toate nu-i decât O Energie,
Noi în Ea și Ea în noi, ca sublimă armonie.
Dar, știutul, informarea n-are-n sine vreo valoare,
Câtă vreme n-O-ntâlnim cu trăirea-neșuitoare.

Omul i-a dat multe nume, după lui închipuire,
Păstrându-i, constant, Esența, ca fiind Eternă Iubire.
Orice gând sau sentiment, ce se ivesc în conștiință,
Ea, desigur, le e Sursa – după propria-i dorință.

Dar, să-i zicem Dumnezeu – cuvânt generalizat
Și mai ușor de-nțeles, de insul cel întrupat;
El e Întregul și noi Parte, cu același însușiri,
Iar ce vine de la El – clar îndemn de împlinire.

Și care-i răspunsul nostru la tot ce ne scoate-n cale?
Noi folosim filtrul minții, cu înscrisurile sale,
Propria experiență, ca și propriul adevăr cu decizii și alegeri,
Ca și exprimarea clară de concluzii și-nțelegeri.

În acest proces continuu de reală devenire
Noi alegem ce să facem, urcând spre desăvârșire.
Acasta-i sensu-ntrupării, de creare, recreare
Pe Cel care vrem să fim, prin a lui realizare.

De noi și-a noastră dorință depinde evoluarea,
Fiind independenți și liberi, firea ne e creatoare,
Ca dar al lui Dumnezeu, de la-nceput oferit,
Drept sfârșit de întrupări – legat și de propriul merit.

Dumnezeu nu dă soluții și nimic nu ne impune,
Liberul arbitru – legea, care, practic, ne-apartine;
Vrem sau nu s-o folosim – răspunderea-i personală,
Cauzele, prin efecte, vădesc propria greșală,

Cu revelări pe potrivă: amăgiri și suferințe,
Ce ne-ndeamnă să vedem propriile neputințe
Si-n același timp ne-nvață ca să urmăm Legea Iubirii cea sfântă,
Care curăță, transformă mintea egoistă, brută.

Orice om e destinat s-atingă Iluminarea
Și numai de el depinde: Unind Viața cu trăirea!
Temelia ființei noastre e Puritate Divină,
Care mereu ne îndeamnă să-i aflăm a Ei tulpină.

Astfel de descoperire schimbă om și omenire.
Să grăbim acest proces prin gând, vorbă și simțire,
Desprinși de tot ce-am făcut, după greșite-ndrumări,
Oferite de religii, filosofi, ca și alți sfătuitori!

În tot timpul cât trăim în lumea cea relativă
Dumnezeu în noi, prezent, ca Existență activă,
El trăind experiența de Sine ca noi, cu noi și prin noi,
Căci nu are altă cale decât ficțiunea „lui doi”.

Așadar, ca parte din noi, El observă tot ce facem
Ca un simplu spectator. Și câte prin noi concepem
Și punem în aplicare, drept greșeli, ca și păcate,
Sunt văzute clar de El și de-așemeni, acceptate,

Căci iubirea nestemată niciodată nu condamnă,
Ci doar înțelege fapta – prin măsura Lui divină:
Făptașul, ca ignorant, n-are-n sine nici o vină.
Cândva, el își va cunoaște Realitatea deplină,

Fiindcă-n lumea, ce-o străbatem, n-avem cum să ne cunoaștem
Decât văzând ipostaza a Acelui ce nu suntem;
Ăsta-i jocul existenței, în lumea dualității,
Care-n final, ne oferă Bucuria plinătății.

În Absolut când ajungem – toți suntem acel mister,
Stare de Pură Conștiință – ca trăitor – giuvaer.
Doar atât! Aici nimic nu se-ntâmplă, nu au loc evenimente.
Aici Cunoașterea e sfântă în toate-ale ei aspecte.

În general vorbind, toată lumea afirmă că în Întregul Univers se
află O Unică Energie atotcuprinzătoare, numită și Dumnezeu sau
Viață. Ea fiind peste Tot și în Toate, văzute și nevăzute, în mod sigur
se află și în noi ființele umane. Dacă această Sursă se află în noi ca
Realitate Absolută și noi suntem implicit în comuniune directă și
permanentă cu Ea, prin însăși existența noastră. Însă, simplul știut.

oricât de des l-am repeta, nu are nici o valoare câtă vreme nu întâlnim această Energie prin trăire, adică la nivelul și calitatea existenței Sale.

Omul, în îndelungata lui istorie desfășurată pe această planetă, l-a numit pe Dumnezeu în multe feluri, păstrându-i totuși acea unică însușire de iubire necondiționată. Fiecare gând, dorință sau sentiment, care se ivesc la suprafața propriei noastre conștiințe, își au izvorul în această Realitate sau Dumnezeu. Drept urmare, noi, ființele umane, suntem parte din El cu însușiri asemănătoare. Iar tot ceea ce ne vine de la El reprezintă un indemn, spre împlinirea respectivă.

Și care este răspunsul nostru la tot ceea ce ne apare în cale? La toate câte ne scoate în cale Viața - în eterna Ei desfășurare - noi folosim filtrul minții noastre, potrivit acumulărilor memoriale. Așadar, neconținută noutate, adusă de derularea Vieții, este interpretată, înțeleasă și tradusă de către mintea noastră veche, fondată pe experiențe și trăiri anterioare. Or, ceea ce știm noi nu se potrivește cu Realitatea, mereu nouă adusă de Viață. Aflați, în mod obișnuit, în această confruntare, noi dispunem de capacitatea innăscută de a ne adapta mereu noutății, renunțând la vechiul știut. În acest fel urcăm, prin devenire de la un anumit nivel de trăire la altul superior. Și o facem datorită independenței și libertății totale, date nouă de către Divinul Creator, de a alege și trăi ceea ce apriciem noi că este în folosul evoluției noastre spirituale. Acesta este meritul nostru, de a face distincție între două sau mai multe opțiuni, pe calea îndelungatului proces al evoluției. Acest proces de evoluție este continuu. Dar, dacă nu-l începem aici, în asociere cu trupul carnal, la trecerea dincolo va fi mult mai anevoios și de înțeles și de pus în aplicare.

Mecanicitatea minții individuale, cu care părăsim actuala existență, ne oferă în lumea astrală efectele iadului, pe o perioadă mai mult sau mai puțin îndelungată, potrivit condiționării noastre temporo-spațiale, care ne însoțește o dată cu părăsirea acestei vieți. Toată nădejdea să o punem deci, în actuala întrupare și să încercăm a ne elibera de omul vechi, structurat pe fondul unor îndrumări amăgitoare. Ignoranța și teamă sunt cauzele esențiale numărului imens de incorporări pe această planetă.

Noi toți avem darul oferit de Dumnezeu, de a ne crea și recrea, vizând propria Îndumnezeire. De asemenea, în noi există indemnul de a reveni la Sursa de unde am coborât, pentru a face experimentul în asociere cu materia brută. Dumnezeu nu ne dă soluții și nici nu ne impune să facem sau nu ceva anume. Ținând seama de acest adevăr incontestabil, ni se cere să avem mereu în față legea liberului arbitru, când ne confruntăm cu efectele, a căror cauze se află în trecutul nostru - noi fiind creatorul lor. Numai de noi depinde folosirea acestei

libertăți, pentru a întâmpina în mod corespunzător, efectele propriilor fapte, cu care ne întâlnim clipă de clipă. Amăgirea și suferința ne demonstrează propria neputință. Iar impactul determinat de către aceste efecte, ne învață ca să urmăm întocmai Legea Iubirii, care curăță și transformă radical mintea îngustă, egoistă și deficitară.

Fiecare om este destinat să atingă Iluminarea, care se obține numai într-un singur fel: Unindu-ne propria trăire în comuniune cu mișcarea Vieții. Temelia ființei noastre fiind Puritate Divină, tot timpul Ea ne îndeamnă să-i aflăm a Ei sacralitate. Numai când realizăm această descoperire – adică Realitatea întâlnită și trăind în contopire cu Ea, ne schimbă radical – atât pe noi, cât și omenirea în ansamblul desfășurării sale. Să grăbim deci acest proces la nivel de gânduri, vorbe și simțire, ca desprinși de toate câte am făcut anterior, prin îndrumări greșite, oferite de către credințe, filozofi sau metodiști ca falși sfătuitori.

În tot timpul cât trăim legați de lumea cea relativă Dumnezeu este prezent în noi ca Existență activă. El trăiește experiența propriului Sine ca noi, cu noi și prin noi. Și face acest lucru fiindcă nu există altă cale decât ficțiunea duală, adică a „lui doi” – ca separare. Așadar, Dumnezeu, ca parte din noi, El observă tot ceea ce facem, ca un simplu spectator. Și tot ceea ce prin noi concepem și punem în aplicare – ca greșeli sau păcate, apreciate – sunt văzute de El și acceptate așa cum sunt ele. Pentru că Iubirea lui nețărnută niciodată și în nici o împrejurare nu judecă și nici nu condamnă, ci doar înțelege fapta în sine, prin dimensiunea Lui divină. Iar omul, ca ignorant, nu are ca sine nici o vină. Cândva, după un anumit timp, va ajunge în mod sigur să-și cunoască Realitatea sa deplină. Și acest fenomen se întâmplă astfel, pentru că în lumea în care ne aflăm acum nu poate fi cunoscut decât văzând și cunoscând ipostaza a Ceea ce nu suntem.

Aceasta este, de fapt, lumea dualității care, în final, ne va oferi în mod categoric bucuria deplinătății sau Unicității. Atât numai! De-acum, aflați în Imensul Absolut nimic nu se întâmplă. Și nici nu au loc evenimente. În concluzie, Cunoașterea aplicată prin trăire este sfântă în toate infinitele ei aspecte.

48. VIAȚA NU ESTE DIRIJATĂ DE LEGI.

Viața Viului în Sine în perpetuă mișcare,
Absolută Existență pretutindeni schimbătoare,
Născută și Dumnezeu, Energie Infinită cuprinsă-n Imensitate,
Manifestă prin „A Fi” în eternă noutate.

Așadar, Divinul Tată, Creator a tot ce este în Imensul
Necuprins,
Are doar un unic țel de-a fi El în El cuprins,
Dând totală libertate lucrurilor să fiinjeze
Fiecare-n felul său, cum vrea să acționeze.

Doar așa evoluăm, noi prin noi, și dezvoltăm
Întregul proces al Vieții, după cum acționăm;
Dumnezeu fiind Tot ce Este – lucrurile-n întregime
Vibrând ele între ele, în unison, ca Unime.

Viața este fără un anume sens, după care să trăim,
Ea doar E și ne permite să ne exprimăm, să fim,
După propria dorință, creator, ca și Lumină
Prin a noastre atitudini și-n libertate deplină.

Dumnezeu n-a creat legi privind scurgerea Vieții în a Ei
desfășurare,
Căci ne-ar fi luat libertatea proprie de exprimare
Si-ar fi sursă limitată, ca și un sfârșit fatal.
Or, El, ca Eternitate, n-are nicidecum un final.

Noi, numai prin libertate, vom putea ca Să-L cunoaștem
Și cu El din nou să fim și-mpreună să petrecem!
Atunci numai vom percepe, prin trăire, Dragostea Nelimitată
Ceea ce, de fapt și suntem – ființa cea adevărată.

Liberul arbitru dat omului, drept ajutor,
De-a putea crea cu gândul, în mod cert, folositor
Orice crez sau adevăr, atitudini pertinente,
Unei mai bune-nțelegeri a Vieții existente.

Dar, din păcate, legile în a lor majoritate
Sunt făcute fără milă, restrictive, limitate,
Care reduc la sclavie om și-n întreaga omenire.
Un asemenea climat degradează orice fire.

Neputința de-a trăi fără legi imaginate
Naște din a ei teroare și slăbiciuni însumate
Pe fondul uitării sale – că e făptură divină,
Moartea fiind doar o himeră – apreciere naivă.

Dacă Dumnezeu e Totul, în ansamblu și amănunt,
Toate lucrurile-n sine, sunt divine – precum sunt!
Și când noi apreciem ca rău, un anume lucru-n sine,
Atunci Dumnezeu e rău, prin a noastră opțiune.

Si, desigur, că nu este! Dar El nu este nici bun,
Căci atare-apreciere e cu răul în comun.
El nu e nici bun, nici rău și nu este nici perfect,
Ci doar calitatea Vieții, în eternul Ei aspect.

Omul este ce-l ce judecă pe om – și, nicidecum, Dumnezeu.
În creația meschină, îndemnat de-al său egou,
A inventat ipotetic, balanța de cântărire:
Bine, rău – aprecieri, după-ngusta lui trăire,

Semenii înfricoșați prin crezuri religioase
Sau legile unei țări, tot la fel de riguroase.
Asta se-ntâmplă în lume din vremi foarte-ndepărtate,
Insul – făptură divină – e lipsit de libertate.

Când cineva face asta are-n sine consecință,
Căci e și-mpotriva lui – limitând a lui conștiință,
Pentru că norma fixată obligă și pe-autor
Să judece și supună textului îndrumător.

Omul nu-i rău ca structură sufletească,
Dar, privit la suprafață în haina lui pământească
E cu totul diferit: rău, viclean și ignorant,
Ascuns sub diverse măști, ce-l fac și mai degradant.

Totuși răul nu există! Ce vedem e aparență!
Există doar teatrul Vieții, drept Reală Existență,
Ce acordă tuturor de-a alege și juca propriul rol.
Așadar, întregul joc este-n sine benevol!

Unica Realitate este – prin Ea însăși evidentă!
Dumnezeu astfel permite omului de-a fi creată
Iluzia cea de rău – prin superstiții, credințe religioase
Și-atitudini limitate, ce-nchid omul în tipare nebuloase.

Tot mereu observând și judecând acea credință în rău –
răul prinde existență,

Devenind realitatea celui ce-i dă importanță.
Dacă hotărâm să credem că există rău sau bine,
Atunci, propria credință, realitate devine.

Dar ea e doar personală și nicidecum generală,
Care va dura cât timp o socotim ca reală.
Când li retragem crezarea, această realitate va dispărea de la sine.
Asta, simplu, demonstrează c-am trăit o ficțiune.

Iar, în „vidul psihologic” întâlnim Realitatea,
Făptura noastră divină – Una cu Eternitatea.
Frica de moarte dispare – Viața reconsiderată
În Unire cu clipa, drept ființare-adevărată

Fiecare entitate, prin propria sa trăire,
Are prilej să-mplinească minunata fericire.
Totul doar de ea depinde – de cum simte și gândește,
Dorința și cu voința – drept temei ce-o consfințește.

Când voința incită o entitate să ucidă real sau imaginar,
Doar în suflet, prin gândire – amândouă sunt egale, așadar,
Căci acel egou în sine și-a dorit acea-mpplinire
Legat de-anume persoană, atras prin a lui simțire.

Dar, și victima prin al ei propriu destin
Si-a dorit experiența, cu efectul respectiv.
Prin urmare, între victimă și ucigaș – atragerea-i mutuală,
Nevoia cea din adâncuri este, deci, conjuncturală.

În Inteligența Divină absolut nimic nu-i rău,
Totul e experiment, ce procură-Înțelepciune în întreg
cuprinsul său.

În această viziune, Dragostea este-nțeleasă
De noi, ca Divinitate, prin ființare-armonioasă,

Una fiind cu Creatorul în Unime absolută
Pe momente trăitoare de Viață-desăvârșită.
Karma, în acest context, pierde orice-adeverire,
Doar credulul o acceptă, prin a lui închipuire.

Trecutul deci se afirmă numai ca Înțelepciune
În Unire cu Viața pe clipe – drept proșpețime;

Suntem în acest moment suma întregii cunoașteri
Și pregătim viitorul, pe fondul de înțelesuri.

Astfel creăm ceva nou și o nouă aventură,
Prin emoție trăită, vizând propria structură,
Ca surplus de-înțelepciune, pe cărarea minunată
Spre Căminul Părintesc – Sursa cea Nelimitată.

Să reținem, așadar, ca extrem de important:
Numai prezentul există, ca fapt cert, adevărat,
Noi deci fiind al său produs – ca Viață – din acel Etern

Moment,

Creând propriul viitor – drept Dumnezeu consecvent.

Când descoperim că prezentul e, prin el, Unicitate,
Noi decidem să trăim experiența dictată de sentimente,
Cu elemente inedite și-înțelepciune crescută.
Acesta-i unicul țel – ființa veșnic renăscută.

Suntem în această lume după propria dorință și frecvența

împlinire,

Spicuind înțelepciunea și Cunoașterea Vieții, prin gândire

și simțire;

Iluziile folosite, precum Sufletul dorește,
Vizualizând continuu Absolutul ce-l sfințește.

Când emoțiile ființei vor fi toate cunoscute,
Revenirea, pe-acest plan, încetează de la sine – cu-nscrisuri

deosebite.

De-acum, suntem Dumnezeu – în Unire cu întreaga Existență,

Cu Divinul Creator – ce-l în orice creatură, prin eterna Lui

prezență.

Dar, atenție prieteni! Astfel de realizare,
Cere, pretinde, obligă totală dezrădăcinare
De legi, credințe religioase, ca și practici rituale,
Ce-țin lumea-ncătușată din vremi imemoriale.

Toate astea, laolaltă, au cuprins lumea în tipare.
Calapoade diferite de trăire și la fel, încătușare,
De-o gândire limitată, incapabilă s-afirme
Și, prin ea, să și înțeleagă Viața – etern prospețime.

Posedați de-ngusta minte, prin știut – mereu de trecut legați,
În conflict cu noi și alții, tot la fel de-ncorsetați,
Nu avem o altă cale de trăire adecvată,
Decât abordând acea Gândire care e Nelimitată.

Dorința noastră fierbinte, de supremă libertate
Și exprimare corectă în Unitate și pace, ca și bucurie, laolaltă
adunate,
Ne vor duce efectiv la suprema devenire.
Asta e Unica Lege, de-acceptat cu-ntraga fire!

Să-nțelegem clar, precis: că din viața actuală sau din cea
anterioară,
N-avem nici o datorie sau reproșa vreo greșală,
Căci iertarea cea de sine șterge orice culpă, condamnare
De memorie păstrate – drept surse de alterare.

Unica vină a noastră a fost, de fapt, inventată de credință:
Că am săvârșit un rău prin a noastră preferință!
Să ne iubim încontinuu, ascultând al nostru Suflet
Și ce vrea El ca să afle, să-mplinim prin propriul cuget.

Să-nvățăm tot ce se poate-nvăța din această încarnare,
Plictiseala fiind semnalul de vădită saturare,
Care ne avertizează să pășim la o nouă aventură.
Deci, spre un real urcuș, cu o Viață pe măsură!

A trăi fără vreo lege, nu înseamnă imprudență, nepăsare,
Ci, practic eliberare de cătușe-înrobitoare:
Crezuri, dogme și metode, care de fapt limitează
Propria noastră ființare, ca egou ce degradează.

În final, privind cele relatate: Ce-ar fi oare de făcut?
Nimica deosebit! Liberi de-ntregul știut,
Noi realizăm ființarea pe momente trăitoare,
Una fiind cu Dumnezeu și Viața, în a Ei desfășurare.

Suntem simplă Stare de „A Fi”, într-o eternă schimbare,
La-ndemâna tuturor – jel suprem de-înnobilare.
Atenția folosită ca instrument de trezire
A întregii capacități, manifestă drept iubire.

Viața Viului în Sine se află într-o permanentă mișcare ca Existența Absolută, într-o veșnică schimbare. Ea mai este numită și Dumnezeu sau Energie Infinită, cuprinsă în Imensitate ca simplă Stare de „A Fi”, drept eternă noutate. Așadar, Iubitul-Creator a Toate câte există în Imensitatea Necuprinsă are numai un singur țel: Acela de „A Fi”. El în El cuprins, oferind o totală libertate lucrurilor și ființelor – să trăiască și să acționeze după propria lor vreare.

Numai în acest fel, noi oamenii, putem să evoluăm și să ne dezvoltăm întregul proces al Vieții, după cum noi înșine acționăm. În acest context, Dumnezeu este Tot Ceea ce Este, Întregul Existențial, vibrând în uniune cu Unimea Universală.

Viața, deci, nu are un anumit sens, după care să trăim. Ea doar Este și ne permite ca să fim și să ne exprimăm după propriile noastre dorințe – drept creator, ca și Lumina, potrivit atitudinilor noastre exprimate în deplină libertate. Dumnezeu nu a creat legi, privitoare la scurgerea Vieții în a Ei desfășurare. Dacă ar face, acest lucru ne-ar lua nouă libertatea de exprimare. Totodată ar fi și sursă limitată, urmată de un fatal sfârșit. Or, El este nelimitat și nu are nicidecum un anume sfârșit.

Iar noi, oamenii, numai dispunând de o totală libertate, vom fi în măsură să-L cunoaștem și să fim din nou cu El în Comuniune. Abia în această fericită împrejurare vom fi în măsură să-i înțelegem, prin trăire, Dragostea Nelimitată, care de fapt există și în noi, ființa noastră adevărată. Liberul arbitru ne-a fost dat ca ajutor, pentru a putea crea cu gândul, în mod sigur și cu folos, orice crez sau atitudine pertinente unei mai bune înțelegeri a Vieții, pe care o trăim ca făptură întrupată.

Din păcate însă, legile, în marea lor majoritate, sunt făcute de către om fără milă, restrictive, limitate, care, în mod inerent, conduc la sclavie și, drept consecință, totul dezechilibrează, ca și firea omenească. Neputința noastră de a trăi fără legi izvorăște din teamă și slăbiciune – însumate – pe fondul uitării omului că este făptură divină, iar moartea nu este decât o himeră, adică o ficțiune bazată pe o afirmare naivă.

Dacă Dumnezeu este Totul – în ansamblu, ca și în amănunt – atunci când noi apreciem un lucru ca fiind rău, în acest caz și Dumnezeu este rău, prin opțiunea noastră. Și, în mod sigur, nu este așa! El nu este nici bun, fiindcă o asemenea evaluare este dată în comparație cu ceea ce este rău. De asemenea, nu este nici perfect, ci doar calitate a Vieții în eternul Ei aspect pe momente innoitoare.

Omul este cel ce judecă pe om și nicidecum Dumnezeu. Și el o face datorită creației meschine, îndemnat de ego-ul său, care a inventat o balanță ipotetică de cântărire, ca bine-rău. Toate astea nu

sunt decât aprecieri incerte, după îngusta lui trăire. Semenii sunt înfricoșați de către crezuri religioase sau de legile unei țări, tot așa de riguroase. Această stare de lucruri se perpetuează din vremuri foarte îndepărtate în care insul, ca făptură divină, este lipsit de libertate. Când cineva face aceste lucruri, reflectă în el însuși consecințe care sunt și împotriva lui, fiindcă îi limitează propria conștiință. Adică, norma astfel fixată, obligă și pe autorul ei să judece și să se supună textului îndrumător. Omul nu este rău în structura sa sufletească profundă, însă, dacă îl privim la suprafață, în haina lui pământească, este cu totul diferit: dur, viclean, arogant și ipocrit – ascuns sub diverse măști, care îi dau o și mai mare degradare morală.

Totuși răul, ca atare, nu există. Tot ceea ce vedem nu este decât o simplă aparență. Există, de fapt, teatrul imens al Vieții, care acordă tuturor libertatea de a alege și juca propriul său rol, pe imensa scenă a acestui teatru. Așadar, întregul joc este un fapt benevol. Unica Realitate este numai prin Ea însăși evidentă. Iar Dumnezeu permite omului ca să creeze iluzia răului: prin superstiții, credințe religioase și atitudini limitate – care închid omul în tipare nebuloase. Observând și judecând în continuu, credința aceasta în rău prinde consistență și devine realitatea celui care îi dă importanță. Noi, deci, hotărâm că există rău și bine și, credința noastră devine realitate. Dar, ea este personală și nicidecum generală. Și astfel va dura atâta timp cât o socotim noi ca reală. Când îi retragem încrederea, ea, realmente, dispare de la sine, fapt care demonstrează că am trăit o ficțiune.

Iar în „vidul psihologic”, astfel instalat, Realitatea făpturii noastre divine se afirmă ca Eternitate. Frica de moarte dispare, iar Viața este reconsiderată în uniune cu clipa, ca ființare sau trăire adevărată. Fiecare entitate, prin propria sa trăire, are posibilitatea și prilejul să înfăptuiască minunata Fericire. Totul depinde de ea, de felul cum simte și gândește. Iar dorința, ca și voința sunt temeiul de consfințire.

Ori de câte ori voința incită o entitate să ucidă real sau imaginar, doar în suflet prin gândire, – amândouă sunt la fel, căci acel egou în sine și-a dorit acea împlinire, fiind legat de acea persoană, atât la nivel de gând, cât și la nivel de simțire. Dar și victima, prin al ei propriu destin, și-a dorit experiența cu efectul respectiv. Prin urmare, între victimă și ucigaș atragerea este mutuală, determinată de nevoia aflată în adâncuri – respectiv conjuncturală.

În Inteligența Divină nimic nu-i rău. Totul este experiment care, în final, procură înțelepciune în întregul său cuprins. În această viziune Dragostea este înțeleasă de noi numai în ipostaza de Divinitate, realizată prin trăirea noastră armonioasă. Una fiind cu Creatorul în Uniune perfectă pe momente trăitoare, ca Viața

desăvârșită. În această împrejurare karma își pierde orice realitate. Numai credulii o acceptă, prinși de a lor închipuire. Trecutul în noi se afirmă numai ca Înțelepciune, în Uniune cu Viața pe clipe, ca prospețime în permanentă înnoire. Noi suntem în acest moment suma întregii Cunoașteri și pregătim viitorul pe fondul de înțelesuri. În acest fel creăm ceva nou și o nouă aventură, prin emoție trăită, vizând propria structură ca surplus de Înțelepciune pe cărarea minunată de întoarcere la noi Acasă, adică la Sursa Surselor – Unica Divinitate.

Să reținem, așadar, acest mare adevăr, ca extrem de important în călătoria noastră de întoarcere Acasă, adică în Căminul nostru Divin. Numai prezentul există ca fapt real, relevant ca Adevăr Absolut. Noi fiind de fapt al său produs, ca Viața Divină din acel etern moment. În această modalitate creăm propriul nostru viitor ca Dumnezeu consecvent. Îndată ce am aflat că prezentul este, prin el însuși Unicitate, noi decidem să trăim experiența dictată de sentimente cu elemente inedite și Înțelepciune mereu crescândă. Acesta să ne fie unicul nostru țel, drept ființă mereu trează și pe clipe renăscută.

Ne aflăm în această lume după propria dorință și firească împlinire, spicuind Înțelepciunea și Cunoașterea Vieții cu ajutorul gândirii, dublată de simțire. Fluziile sunt folosite după cum Sufletul dorește, vizualizând în continuu Absolutul care, de fapt, ne și sfințește. În momentul în care toate emoțiile ființei vor fi în întregime cunoscute, revenirea pe această planetă încetează de la sine cu revelații deosebite. De acum suntem Dumnezeu în Uniune cu Întreaga Existență și cu Divinul Creator, care se află în orice creatură, prin eterna Lui prezență.

Dar, atenție prieteni! Această grandioasă realizare solicită o totală dezrădăcinare de legi, credințe religioase, ca și practici rituale, care țin omenirea încătușată din vremuri imemorale. Toate acestea laolaltă au cuprins lumea în tipare, calapoade diferite de gândire și trăire, precum și de încătușare. O gândire limitată este incapabilă să perceapă și să afirme prin ea însăși Viața ca eternă prospețime. Posedați de îngusta noastră minte, prin știutul legat mereu de trecut – în conflict cu noi și alții, la fel de încorsetați – nu avem o altă cale de trăire adevărată decât însușindu-ne Gândirea Nelimitată. Dorința noastră de supremă libertate și exprimare corectă unitară de pace, bucurie și fericire, adunate laolaltă, ne vor conduce efectiv la superba devenire. Aceasta este Unica Lege pe care trebuie să o acceptăm cu întreaga noastră ființă.

Să înțelegem clar, precis că din Viața actuală sau din cele anterioare nu avem de împlinit nici o datorie sau reproșat vreo greșală, căci iertarea cea de sine șterge orice culpă sau condamnare păstrată de

memorie – ca sursă de alterare a propriei conștiințe. Unica vină a noastră a fost, de fapt, inventată că am săvârșit vreun rău determinat de o preferință a noastră. Să ne iubim încontinuu, dând ascultare propriului nostru Suflet și toate câte El le dorește să le împlinim cu întreaga noastră cugetare. Să învățăm tot ceea ce se poate învăța în această încarnare. Și când apare plictisala, ea fiind semnul saturației, care ne avertizează să o părăsim pentru o altă aventură. Adică, spre un real urcuș și cu o Viață pe măsura înaintării respective.

A trăi fără vreo lege nu înseamnă imprudență sau nepăsare, ci practic, eliberare de cătușele înrobitoare – crezuri, dogme și metode – care de fapt ne limitează propria noastră existență ca ego-uri, ce ne degradează.

În final, privind cele relatate: Ce ar fi oare de făcut? Nimica deosebit! Să ne eliberăm de întregul știut! Să realizăm trăirea pe momente înnoitoare, Una fiind cu Dumnezeu și cu Viața în permanenta Ei desfășurare! Suntem doar o simplă Stare de „A Fi” într-o eternă schimbare! Această practică este la îndemâna tuturor oamenilor, ca țel suprem de înnobilare sufletească. În aplicarea ei folosim Atenția lucidă și globală, ca instrument de trezire și înțelegere comportamentală, care se manifestă ca iubire fără margini.

49. VIAȚA DUPĂ ZISA-MOARTE

Moartea, care dă fiori și pe oameni îi stresează,
Nu-i decât sperietoare care, practic, demonstrează
Cât de ignorant e insul, ca făptură încorporată,
Socotindu-și propriul trup ființa lui adevărată.

Însă corpul nu e ființa, ci doar haină planetară,
Care după folosire, e sortită să dispară.
În schimb, Viața, prin Ea însăși, ca Energie vitală,
Nu va pieri niciodată, căci e Sursă atemporală.

Această Forță vitală din om, ca și animale
E un ansamblu de gânduri și stări emoționale,
Numit personalitate, care-mbibă corpul fizic,
La fel, denumit și Suflet sau înveliș psihologic.

Ea dă trupului vigoare, existență și valoare,
Nimeni n-o poate distruge, fiind continuu trăitoare;

Iar când corpul nu-i în stare, ca să-și plinească menirea
Sufletul îl e retras – Spiritu-îndrumând plecarea.

O dată cu părăsirea totu-i pașnic, liniștit;
Dispar, pe loc, suferințe, precum și propriul instinct,
Moartea fiind ca un leșin – pier senzații corporale:
Teama, setea, frici și anxietăți mintale.

Când Sufletu-i chemat afară,
Acesta urcă spre creștet – glanda cea pituitară;
Si-o dată ieșit din corp, devine un Suflet liber,
Iar corpul îndată moare – se stinge precum un fulger.

Tot procesul, într-o clipă se produce și este fără durere.
În clipa eliberării de materia cea densă – e o vădită schimbare:
Noul plan în care-ajungem – existență de Lumină,
Unde suntem numai Spirit și emoție deplină.

Iar corpul, care-i Lumină – variază în funcție de gândire
Acceptată de acea formă de Lumină, propria noastră simțire;
De-aici pomind, se va merge în acele șapte ceruri,
În funcție de-atitudini emotive și de propriile gânduri.

Cerurile variază în funcție de viața clar trăită la diferite niveluri.
Primul nivel fiind aici pe plan fizic, cu succese și eșecuri;
Și când vom părăsi corpul, ne vom duce prin atracții adecvate
La nivelul de vibrații al conștiinței și-nțelegerii prezente.

Zestrea cu care plecăm de aici, de pe pământ,
Modul nostru de trăire, fiind acolo, drept monedă, ca avut,
De-acces în acele ceruri de frici și de suferință,
Ori de anume puteri sau Dragoste resimțită sau trăită.

Dumnezeu văzut în astea, e și Viață, în eterna Lui prezență.
Să reținem deci punctarea, El e de fapt însăși Viața
Și orice gând considerat și-mbrățișat – pentru bunul înțeles,
Are anume vibrații cu frecvențe-n mod expres.

Toate astea, fiind trăite permanent, ca sentimente!
Când ne opunem durerii, creăm gânduri inerente,
Care vor mări durerea, chiar prin a lor limitare,
Fiindcă, prin natura lor, dau vibrații inferioare.

Când Dragostea intervine, ca-nțeles și exprimare,
Un alt fond s-alcătuiește de vibrații superioare.
Cerul, unde ne vom duce – legat de-a noastră conștiință.
Spiritul nostru atras de vibrații, după propria putință.

Așadar, Viața noastră de-aici, ca și după zisa-moarte,
Este absolut legată de gânduri, în conștiință reflectate!
Si-acum, în continuare, să-ncercăm a explica Viața cum
se desfășoară

În acele șapte planuri, după-a lor înfățișare:

Primul plan este cel fizic, legat de corpul carnal,
Dumnezeu fiind înțeles pe-acest fond material,
Impus de conștiința trează și o mare stăpânire
A reacțiilor minții și seaca închipuire.

Aici toate planurile-s prinse, prin constantă integrare,
Unde Dumnezeu, ca martor, S-afirmă prin relevare,
Drept iubire fără margini, nicidecum condiționată,
Noi, real trăind cu El, ca Unime consacrată.

Planul secund sau astral – o altă dimensiune,
Din materie mai fină, alte legi, ca și mod de acțiune.
După ce părăsim corpul – Spirit – Suflăt împreună
Aici re trăim trecutul existenței de pe urmă,

Filmul ultimei vieți, întocmai desfășurat:
Cu durere, remușcări, învinuiri – după cum ne-am comportat.
Și din efecte-nvățăm, vizând propria sfințire,
Urcând treaptă după treaptă în a Sinelui slăvire.

Planul trei, numit mintal – la nivel inferior,
Este legat de putere – de propriul interior,
Domic să-și domine frații, prin sclavie, posedare,
Orgoliul, fățarnicia – încontinuu însoțitoare.

În acea dimensiune doar convingerea rămâne,
A face pe altul să spună ceea ce ție-ți convine;
Propriul său punct de vedere, o vădită repetare
Complet lipsită de sens, tot la fel și de valoare.

Planul patru, socotit drept mintal superior,
Unde s-afirmă știutul, la fel ca un vrăjitor;

Se cunoaște ce-i Lumina, iubirea, fără a fi exprimată,
Față de Tot și de Toate – doar prin vorbe măsurată.

Lauda, fariseismul și cu masca însoțitoare
Aici își găsesc climatul și falsa realizare.
Se rostesc cuvinte mari – fără vreo acoperire,
Spusele fiind văduvite de-a lor reală trăire.

Planul cinci, fiind causal, manifest drept paradis.
Aici totul e Lumină, un climat de splendid vis:
Orice gând e împlinit, drept iubire nesfârșită,
Armonia, frumusețea peste tot sunt întâlnite;

Palate nemaivăzute, la fel, grădini suspendate
Și o muzică divină în consens perfect cu toate.
Sufletele – ajunse aici – vrăjite de-acest climat,
Uită de propriul destin – un timp foarte-ndelungat,

Fiindcă toate se-implinesc, după vrere, așteptare.
Mii de ani rămân aici, copleșiți de-mbelșugare.
Totuși, la un moment dat, cineva-și pune-nțrebarea:
De unde vine Lumina, muzica și îndestularea?

Si-n final, el descifrează minunata Energie,
Existență pretutindeni în perfectă armonie:
Un flux manifest al Vieții, deopotrivă prins în Toate,
Căci nimic nu-i separat în Marea complexitate.

Iar, când acești fericiți cunosc astea, prin a lor sacră iubire,
O înțeleg și O exprimă, cu-a lor proprie trăire.
De-acum, ei văd Unitatea dintre entități și lucruri,
Fiind cu toții pregătiți de urcuș spre alte piscuri.

Planul șase, numit cer spiritual,
Unde vădită-i Unirea a tot ce-i esențial,
Precum Tot ce e Viață – devenind poartă deschisă
Către planul următor – drept împlinire precisă,

Căci tot ce percepe omul ca Real înfățișat
Și știe că e Real, în mod cert cu-adevărat,
El aceasta și devine, negreșit și integral,
Fiindcă asta este legea și al ei efect fatal.

Planul șapte, în final, Sublim Cer Spiritual.
Aici totu-i strălucire – un climat supraréal,
Unic Izvor de Lumină – Ocean în expansiune
De Energii sfințitoare ca eternă prospețime.

Și din Inima Luminii, care emite Lumină,
Cineva din Ea apare – Un Om făptură divină,
Ce meditează-contemplă acea Sacră strălucire,
El devenind ce contemplă, propria înfăptuire.

Acest Cer, toți pământenii destinați să-l cucerească,
Ca-nțeleș și-înțelepciune – emotiv să se-mplinească,
De trăit și dezvoltat al Vieții potențial.
Avem totul la-ndemână, de creat în mod real,

În pragul acestui Cer Trinitatea adunată:
Corp, minte și Spirit – Una – cu Dumnezeu laolaltă
Și cu ființele de-o seamă, ca și toate celelalte.
Iar Cunoașterea directă ne îndrumă sigur pașii pe momente
adequate.

Fenomenul moarte, care tulbură, stresează și pe oameni îngrozește,
nu este altceva decât o sperietoare, care, în mod real, demonstrează
lipsa de înțelegere a ființelor încorporate, cu își apreciază trupul ca
realitate.

Corpul nu este decât o simplă haină, pe care o îmbrăcăm pentru a
putea face experiența în asociere cu lumea materială. Când acest veș-
mânt se deteriorează, noi, ființa adevărată, îl părăsim, continuându-ne
existența în alte dimensiuni.

Noi, omul adevărat suntem Energie Vitală, O Scântie din Imensa
Flacără Divină, care nu va pieri niciodată, căci avem însușiri asemă-
nătoare Divinului Creator. Și această Forță Vitală este un ansamblu de
gânduri și stări emoționale, care formează propria individualitate, ce
îmbibă corpul fizic, numită și Suflét sau înveliș psihologic. Această
Scântie – Omul adevărat – imprimă trupului vigoare și valoare legat
de această planetă. Nimeni și nimic nu O poate distruge, Ea fiind deci
nemuritoare. Iar când corpul fizic nu mai este în stare să-și împli-
nească menirea de gazdă, Suflétul este retras din această locuință
temporară – urmând întocmai sfaturile Spiritului.

O dată cu părăsirea trupului, totul se liniștește. Dispar griji, nevoi,
suferințe și temeri. Moartea este apreciată ca un leșin în care pier: foa-
mea, setea, ca și toate anxietățile mintale. Când Suflétul este chemat în

afară - după cum am arătat mai înainte - El urcă spre creștetul capului la glanda pituitară și îndată ce părăsește corpul, devine un Suflét liber. Iar trupul, lipsit de Energia Vitală, îndată se stinge, moare. Întregul proces se desfășoară într-o clipă și este fără durere.

În acea clipă a eliberării de veșmântul pămăntesc, are loc o schimbare radicală. Noul plan în care ajungem este prin el însuși o Lumină, iar noi, ca Suflét și Spirit, funcționăm într-un corp luminos - copie fidelă a corpului carnal, pe care l-am părăsit. Acesta este corpul nostru astral, dublură a structurii fizice, format din infinite particule de Lumină.

Pornind de la acest nivel ne vom ridica înspre cele șapte niveluri sau ceruri în funcție de gândire și atitudini emoționale. Iar cerurile variază în funcție de Viața clar trăită la diferite niveluri. Dar, să începem, în mod firesc și logic vorbind, numai despre primul plan, acela trăit la nivel fizic, cu succese și insuccese. În momentul când vom părăsi acest plan, o dată cu desprinderea de corpul carnal, vom fi atrași - aidoma unui magnet puternic - la nivelul de vibrații al propriei conștiințe și zestre memorială, cu care plecăm de aici de pe Pământ. Aceste însușiri vor determina deci nivelul nostru de existență în acea dimensiune, ca monedă sau avuție. Acolo, vom suferi sau ne vom bucura, potrivit însușirilor înmagazinate din Viața legată de pe pământ, pe care am părăsit-o.

În acest context, să reținem că Dumnezeu este însuși Viața în eterna Lui prezență. Și orice gând al nostru, considerat și astfel îmbrățișat, pentru a fi mai bine înțeles, are anumite vibrații cu frecvențe distincte, pe care noi le trăim ca emoții sau sentimente. Când ne opunem, de pildă, durerii, creăm gânduri care vor amplifica durerea deja existentă, fiindcă acestea au vibrații cu frecvențe inferioare. Dacă, dimpotrivă, intervenim cu ajutorul Dragostei, însoțită de înțelegere și exprimare, ia naștere un alt fond de vibrații de calitate net superioară. Iar cerul unde ne vom duce este strict legat de calitatea propriei conștiințe. Spiritul, cu învelișurile Lui este atras, așadar, de vibrații, datorită calității însușirilor respective. În concluzie, calitatea Vieții noastre de aici de pe Pământ, ca și după zisa-moarte, este strict legată de propria gândire, care se reflectă în conștiința noastră individuală.

În continuare, să vedem cum anume se desfășoară Viața noastră pe cele șapte niveluri sau planuri de existență:

Primul plan este cel fizic, legat de corpul carnal. La acest nivel de existență Dumnezeu poate fi înțeles în mod real de o Conștiință trează și o totală stăpânire a reacțiilor minții, dominate de închipuire. Aici întâlnim toate planurile, pe care le trăim concomitent cu Integritatea ființei. La acest nivel Dumnezeu se afirmă ca Iubire fără margini și

necondiționată de ceva anume. Și noi trăim real cu El în Uniune consacrată.

Planul secund sau astral este o altă dimensiune. Formată din materie mai fină, cu alte legi și un alt mod de acțiune. După ce părăsim corpul fizic – Spirit și Suflet împreună și laolaltă, ca un alt corp de materie astrală, vom retrăi la fel ca un film în derulare, ultima noastră existență. Acest trecut va fi punctat cu dureri, reproșuri și remușcări, după cum noi înșine ne-am comportat. În acest mod, din efectele suportate acolo, drept suferință, învățăm să nu mai greșim vizând propria noastră sfințire.

Planul trei, numit mental inferior, este însoțit de însemnătatea puterii, venită din interior prin dorință, de a ne domina semenii, ca sclavie și posedare – orgoliul și fățărnicia încontinuu însoțitoare. În această dimensiune doar convingerea rămâne, de a face pe altul să declare și să susțină ceea ce nouă ne convine. Iar punctul nostru de vedere nu este decât o permanentă repetare, lipsită complet de sens, ca și de valoare.

Planul patru, socotit ca mental superior, unde se afirmă știutul ca un faimos vrăjitor. Aici se cunoaște ce este Lumina, precum și Sfânta iubire, fără a fi exprimată față de Tot și de Toate. O asemenea cunoaștere este exprimată doar la nivel de cuvinte, văduvite de trăire. Lauda, fariseismul și masca înșelătoare în acest nivel își găsesc climatul, ca și falsa realizare. Se rostesc cuvinte fără vreo acoperire. Aroganțele afirmări sunt în întregime lipsite de trăire și simțire.

Planul cinci sau causal este definit ca paradis. Aici totul este Lumina, un adevărat climat de splendoare ca și de închipuire și vis. Orice gând este împlinit drept iubire nesfârșită. Armonia, Frumusețea aici peste tot sunt întâlnite. Palate nemaivăzute, la fel grădini suspendate și o muzică divină în consens perfect cu întreaga ambianță. Sufletul care ajunge aici, vrăjit de acest climat, uită de propriul destin un timp foarte îndelungat, fiindcă toate dorințele i se împlinesc după propria așteptare. Un veritabil ideal ispititor în care Sufletul este real copleșit de îmbelșugarea ce îl suprasatisface. Totuși, la un moment dat, cineva își pune fireasca întrebare: De unde vine Lumina, muzica încântătoare, precum și copleșitoarea îmbelșugare? Un flux permanent al Vieții deopotrivă prins în Toate și că nimic nu-i separat în Imensa complexitate! Când acest fericit trăitor cunoaște toate aceste aspecte, prin iubire, își înțelege propriul destin și de-acum este pregătit de urcuș spre alte piscuri. El revine pe Pământ, interesat de un alt gen de trăire. Desprins de îmbelșugare, el urmărește constant ce este reala Fericire în Unime cu Tatăl și Eterna Împărăție, ca și iubirea fără de margini, ca unic țel de proprie împlinire.

Planul șase, numit Cer spiritual, este o poartă deschisă către planul următor, ca și împlinire precisă. Căci, tot ce percepe omul ca ceva Real înfățișat și știe că este Real în mod cert – cu adevărat – ei aceasta și devine negreșit – Om Integral. Aceasta este de fapt și legea Împlinirii, care se desăvârșește prin ea însăși în mod logic – considerat ca fapt fatal.

Planul al șaptelea, deci, final, considerat implicit ca Sublim Cer Spiritual. Aici totul este strălucire, un climat supranatural, ca Unic Izvor de Lumină, un Imens Ocean în expansiune de Energii sfîșitoare, drept eternă prospețime. Și, din Inima Luminii, care emite Lumină, cineva din Ea apare, un Om – Făptură Divină – care meditează, contemplă acea Sacră Strălucire. El devine ceea ce contemplă, propria Înăptuire!

Acest Cer este destinat tuturor pămîntenilor, ca să-L cucerească prin înțeles și Înțelepciune și, de asemenea, cu emoția respectivă, fiecare să se împlinească. Pentru a trăi și dezvolta acest grandios potențial al Vieții, avem toate însușirile necesare ca să-l ducem la bun sfârșit. În pragul acestui Cer – sau în fața Eternității – iată ceea ce avem practic de făcut: Unitatea ființei noastre – corp, minte și Spirit, adunate laolaltă! Și, ca Un Întreg funcțional, suntem și Una cu Divinul Creator în perfectă Comuniune. În această simplă Stare de „A Fi” sau de Conștiință Pură ni se deschide poarta Eternității și descoperim, prin trăire, iubirea fără de margini față de semenii, ca și Întreaga Existență.

50. VIRTUȚILE EXPERIENȚEI

Nimic mai de preț în lume, real și folositor
Ca întâmpinarea Vieții, noi, pe clipe-nnoitor;
Unica modalitate de-a cunoaște, prin trăire,
Marele mister al Vieții, drept constantă devenire.

Noi, făpturile umane, fără vreo deosebire,
Suntem, de fapt, Dumnezeu – o eternă alcătuire,
Coborâtă pe Pământ, într-un înveliș carnal,
Cu scop bine definit, prin el însuși natural.

Noi am hotărât cândva acest clar experiment,
Conduși de un gând divin – adoptat, independent
De-a cunoaște și-nvăța lucrurile omenești
În raport cu Dumnezeu și asocieri firești.

Un fapt logic, prin el însuși absolut justificat,
Fiindcă nu putem cunoaște ceea ce-i Nelimitat
Înainte de-a cunoaște ce-i aceea limitarea,
Decât trăind fenomenul – cu el în colaborare.

Nu putem ca să-nțelegem, în a Lui totalitate,
Propriul Sine, care este, fără-a ști ce numim Imensitate,
Realmente, Dumnezeu – Gândire imaculată,
Față de-a noastră gândire – dură, restrictivă, dereglată.

Nu se poate înțelege Bucuria, Libertatea și, la fel, Imensitatea,
Fără ca întâi să știm ce e irealitatea,
Drept suferințe și piedici, ca și iluzia morții,
Toate acestea socotite drept impuneri ale sorții.

În lume, prinși de iluzii, noi, ca artiști veritabili,
Jucăm diferite roluri – implicați indispensabil,
De-a-nvăța, edifica și-nțelege, prin efort și pasiune,
Scop suprem fiind recompensa – propria Înțelepciune,

Ea-i comoară fără-de preț a Sufletului omenesc,
Drept cumul de sentimente – adunate-n chip firesc
De-aventurile trăite în Împărăția Gândirii,
Prin sușuri – coborâșuri, drept însușiri ale firii.

Împărăția lui Dumnezeu, ultimul bun prețios,
Pe care-l vom lua cu noi, ca fond de real folos
Când vom părăsi Terra. Tot ce-aici am adunat
În urma noastră lăsate, ca test, ce ne-a subjugat:

Haine scumpe, bijuterii, vile, mașini scumpe, bani, avere
Ele vor rămâne-aici, cu sau fără-a noastră vreare.
Dar ce-anume luăm cu noi? Doar a noastre sentimente,
Ce singuri ni le-am cules în vieți antecedente.

Ele sunt limbajul Vieții, adică Ceea ce Suntem, de fapt,
Ce-a-nvățat umanitatea și-n memorie păstrat,
Prin tiranii și restricții, impuse de religii, guvernări,
Ca și separări de rase sau bărbați – femei, frați – surori.

Toate acestea, laolaltă, în mod ferm considerate,
Cea mai mare înjosire față de Divinitate,

Aduse de om vreodată prin seci aventuri lumești,
Drept îndemnuri ipocrite și, de asemenea, prostești.

Acest mod de viețuire a fost totuși necesar,
Fiindcă nu puteam percepe ce înseamnă: a lovi un adversar,
Un război sau bătălie sau priva pe cineva de propria-i libertate
Sau coborî bărbați, femei la nivel de animale-fără de însemnătate.

Asemenea comportări nu le-am fi putut cunoaște, în a lor realitate,
De n-am fi fost: atât creatorul lor – prin vise, de noi inventate,
Cât și trăitorul lor în șir, moment de moment,
Și viață după viață, cu elan și îndârjire – totdeauna insistent.

Din păcate, această realitate, atât de intens trăită
Încât, o mare majoritate, de ea a fost copleșită
Și s-au iscat întrebări: Unde este Dumnezeu? Cum de astea
le permite?
Unde-i Dragostea Lui față de atrocități cumplite?

Dumnezeu prezent tot timpul în iluzii, ca și visuri,
Căci El fiind numai iubire a permis orice-nțelesuri,
Precum și-a noastre intenții, liberi fiind ca să alegem
Si, la fel, cum noi dorim – fructul Vieții să-l culegem.

Noi, prin proprie dorință, am jecut iluzii și legende triste,
Distrușând a noastre corpuri prin droguri și bunuieni otrăvite.
Am adorat diverși idoli, unii pe-ații criticat,
Ne-am judecat și urât, apoi ne-am înfricoșat.

Aroganți și posesivi, mai tot timpul violenți,
Deseori, răzbunători și de-asemeni, hrăpăreți.
De ce oare am fost așa? Noi am vrut să fim astfel,
Iar ca ultim rezultat!? Iată și sacrul model,

Care ne-a fost revelat de un sfânt realizat:
Toate astea le-ați făcut, în mod clar justificat,
Vizând imortalitatea – a trăi în Veșnicie
Și-a-nțelege ce-i Divina Împărăție.

A ne privi față-n față și-n acest mod, a cunoaște și-a afla
Că privim pe Dumnezeu – El fiind noi și noi fiind El, în
Integritatea Sa.

Noi, distinse entități, prinse-n capcana eului denaturat,
Avem mai mare valoare decât jocul aberant.

Dincolo, în profunzime, suntem Sacră Frumusețe!
De-am fi știut toate astea, în a noastre existențe,
Nici blesteme, judecăți și nici alte alterări
Nu ar mai fi avut loc, prin a noastre comportări.

Eu am fost la fel ca voi și, voi, toți veți deveni
Propria voastră Lumină, realmente, împlini.
Indiferent ce sunteți sau faceți în haina cea planetară
Eu vă iubesc, căci în voi eu văd pe Tatăl – Esența voastră Sacrală.

Eu Sunt Tot Ceea ce Sunt, prin „A Fi” – Pură Conștiință,
O eternă simplitate – tuturor drept putință,
Pentru orice nevoiaș, care vrea ca să-și cunoască
Certa lui Realitate – firea cea dumnezeiască!

Iată și alte capcane, egocentric derutante,
Care ne țin prizonieri, drept tipare posedante:
Ce-i eșec și ce-i succes, drept ori fals sau perfect – Imperfect.
Toate astea, ca proprii aprecieri sau prin alții indicate,

Lăsați-le de o parte, fiindcă-s, de fapt, încărcate
De reproșuri și regrete ori aspecte-nflăcărâte,
Care prin natura lor, absolut imaginată,
Au împiedicat progresul omului prin timp – durată.

Nu există nimic rău și, de asemenea, nici bun,
Ci experimente de Viață! Atât doar, ceva comun!
Ele ne-au făcut Ce Suntem – entități deosebite!
Estimarea stă-n prezent – drept împliniri evidente!

Nici greșală, nici virtute – ambele fie-nțelnite,
În mod simplu, fără a le prinde-n cuvinte,
Precum ni le-aduce Viața în a Ei desfășurare.
În mod simplu deci, privite drept în față, în fireasca lor mișcare!

Să ne iubim propriul corp, dându-i cele necesare:
O hrănire potrivită, cu substanțe de valoare;
Dacă știm să-l ascultăm, el ne oferă îndrumări
De tot ce are nevoie, prin proprii evaluări;

Îmbrăcămintea cât mai comodă, ca firească protecție,
Corespunzătoare cu clima și vremea cea schimbătoare;
În sfârșit, un adăpost necesar pentru odihnă
Și refacere de forță și sănătate deplină.

Acela ce ne iubește cel mai mult și ne-a însoțit mereu,
Încă de la început, Suntem Noi, adică Sublimul Eu,
Care ne va și-nsoți, lăsând în urmă părâna,
Adică trupul camal – destinat ca să rămână.

De fapt, noi, Cel care Suntem și manifestăm plenar:
Gândire, cunoaștere și acțiune, împlinite voluntar,
Sunt însușiri încontinuu devenire,
Pe momente trăitoare, vizând propria menire.

Mai presus de legi și dogme – normele societății,
Întocmite ca modele pe fondul dualității,
Drept conștiință socială – derutantă, posesivă,
Împărăția lumească, prin iluzii, agresivă.

Realmente, noi toți suntem Centrul propriului destin,
Iar realizarea Lui și-al Tatălui Divin,
Acest summum al Vieții, care este și S-afirmă
Ca Sublimă Existență cu Iubirea împreună,

Dumnezeu, ce reprezintă toate lucrurile-n Sine,
Este Ce Suntem și noi, prin a noastră acțiune;
Nimic nu are sfârșit și nimic nu-i absolut!
Totul revelat pe clipe în eternă devenire!

Nu ne lăsăm subjugăți de momentele trecute sau, cumva, intimidăți!
Există un drum mai bun, când suntem cu el cuplați,
Să fim liberi de trecut, ca-n Spirit să vină gânduri,
Care să ne lumineze, prin noi și noi adevăruri.

Să privim simplu, în față, nemîntoasa limitare,
Cum ea vine nechemată, ca seacă vizionare:
Fiind doar martori – Simplă Prezență,
Limitarea va dispărea de la sine. Noi, de-acum, doar Existență!

Asta demolează vechiul – reziduurile ancestrale,
Care ne aduc mereu în structuri materiale.

În vasul conștiinței golit – apare Iluminarea,
Ce s-afirmă-n mod spontan, fără vreo anticipare!

Cel ce știe și cunoaște că-Împărăția Cerească
Este-n el, asta-l face să trăiască
Veșnica Înțelepciune, pe clipe înnoitoare,
Care-l menține deplin cu fireasca integrare.

Prin insistență Ființare, glanda cea pituitară
Se deschide și-nfloțește, mărind sursa hormonală,
Cu implicații vădite, ca și bune rezultate
În întregul organism și a lui activitate.

Din clipa când ne-am născut, noi, cu toții am știut întreaga
istorioară
A acestei întrupări, ca reală aventură, cum în trup se desfășoară.
Dar, a apărut uitarea, ca ceva strict natural.
Totuși, ceva ne-a rămas – Intuiția Sacrală,

Care-ndeamnă, sfătuiește, privind cele necesare
Evoluției normale, legate de tot ce-am fost în vieți anterioare,
Un anume plan atins, dă impuls și sfătuiește,
Vizând un nou plan, urcuș, precum omul și-l dorește.

Aici suntem ca să ne-nțelegem Gândul, cu emoția cuplați;
Nu doar unul, ci întregul șir de Gânduri de asemenea legați;
Pentru fiecare Gând – acceptat și resimțit,
Sufletul ne angajează, să facem experiența, așa precum a dorit.

De ce oare? Pentru a putea-nțelege toate-aspectele Gândirii,
Cu emoție însoțite, ca reflecții ale firii,
În mod permanent ne-ajută să facem experiențe,
Să ne dezvoltăm în Viață, prin diverse existențe,

Urmând creativitatea și-ale ei manifestări:
De la Gânduri, la Lumină; de la Lumină la materie cu-ale ei
Înregistrări;
De la materie, la formă și de la formă la gând;
De la Iubire, la bucurie, la invidie, la ură, suferință și de acolo
bucurie – rând pe rând.

Astfel Sufletul ne-ndeamnă din nou, ca să facem
Noi și noi experiențe și singuri să ne-nțelegem,
Din aventură-n aventură, pentru propria-împlinire
Și cunoaștere deplină a tot ce-nseamnă Gândire.

Când Sufletul e-nfometat de lucruri necunoscute,
Asta-nseamnă același lucru – experiențe dorite
Și, de asemenea, nevoia de informări emotive,
Ce singur și le oferă, drept atitudini captive,

Care-atrage și-n întreaga ființă într-o nouă aventură.
Altfel zis: experiențe de înaltă anvergură.
Și, cu a ei terminare – emoțiile potolite,
Ne-am ales cu o comoară – preț al celor petrecute.

Ea, în noi se-nregistrează ca plus de Înțelepciune.
După acest fenomen Sufletul, singur, ne spune:
Că nicidecum în viitor nu-l nevoie de un alt experiment,
Căci Cunoașterea-i prezentă în acel sublim moment.

Dup-aceia, altă foame ne-atrage la o altă aventură,
Căci Focul din profunzime ne incită pe măsură,
Să cunoaștem, să-nțelegem prin ființare permanent
Noul, adus de Viață, încontinuu-n mod frecvent.

Și el, prin natura lui, e atât de excitant
Încât îl îndeplinim, chiar când știm că e riscant;
Noutatea ne atrage, prin a ei descoperire,
La fel, curiozitatea, interesul și-ncăntarea – cauze de urmărire.

Chiar dacă o aventură – prin ea însăși – aduce o suferință,
Ca un magnet ea ne-atrage – vindecând o neputință;
Apoi, vine la rând alta, ce ne-ncăntă, oferind o bucurie.
Asta e mișcarea Vieții – proces de ucenicie.

În fiecare minut, Viața merge înainte, se dezvoltă, ia amploare,
Oferind, oricărui îns, șanse de evoluare.
Niciodată n-am greșit! Rău n-am făcut niciodată!
Toate cele săvârșite fiind doar cale spre Dumnezeu îndreptată.

Ucenicia, Înțelepciunea o numim Iluminare,
Căci, ce-am făcut și ce facem sunt acțiuni necesare.

Să nu ne simțim vinovați, necum rău apreciați,
Fiindcă, luate - cum sunt ele - ne duc în Eternitate!

Nimic din câte-am făcut - ca greșeli sau ca păcate,
Să constituie-n prezent, pricini de-a fi-încriminate,
Căci, la vremea respectivă, ele au fost necesare
Și chiar perle socotite, în scop de evoluare.

Ele au fost mărturii ale Focului din noi, ca eternă înflăcărare
A-nțelegerii depline a Vieții în a Ei desfășurare,
În raport cu ființa noastră, de Dumnezeu întrupat,
Ce-și caută înțelesul pe clipe eternizat.

Indiferent ce-am făcut, noi de-apururea rămânem
Dumnezeu în acțiune - Cel ce-a fost și real Suntem,
În „A Fi” - Acum și Aici - Un Întreg funcțional,
Viața și cu noi fiind - Una - în momentul actual.

Să iubim, să-mbrățișăm tot ce Viața scoate-n cale,
Căci astfel de atitudini dau înțelesuri reale,
Sufletul va dobândi știința Vieții-n întregime,
Prin trăire virtuoasă, ca eternă proșpețime.

A iubi Tatăl Divin în a Lui totalitate,
Înseamnă a fi chiar El - Sacra Lui Realitate.
Asta desigur, implică a iubi și-întreaga lume - în totala ei
amploare,
Fiecare ins, în parte - legat de al lui destin - cum, de fapt,
se desfășoară.

Când vedem în orice semen propria-i Divinitate,
Atunci, tot ce face el, pentru Dumnezeu o face și a Lui deplinătate.
Acest mod de abordare, fiind și-a noastră comportare;
În acest caz fericit, vom izbuti să iubim fără condiționare.

De vom iubi, așa cum Tatăl Divin ne iubește
Și vom vedea, ceea ce El vede-n noi, ca și în toate de obște,
Când vom putea privi în oricine - profunda lui Frumusețe
Suntem pe drumu-înălțării înspre alte existențe

Să trăim deci, adevărul propriilor sentimente
Și să iubim entitatea care, practic, le resimte,

Fiindcă ea simte nevoia exprimării și-mplinirii adecvate,
Oferindu-ne, în schimb, o splendidă aventură cu bucurii înzestrată.

A da curs la sentimente, asta înseamnă, de fapt, Viața cea
adevărată;

Iar atunci când ne opunem firea-ntreagă-i bulversată.

Boală, nevroză, disperare sunt efecte inerente,

Date de către refuz, prin neputincioasa minte.

Va veni, cândva, o vreme – fie-n viața actuală,

Fie-n alta viitoare – de sentimente trăite – ca Viața ideală,

Când nimic nu vom mai face. Doar „A Fi”! Nimic altceva în plus!

În această ipostază, de Sublimă contopire, ego-ul total exclus,

Nu vom mai avea pomirea de-a judeca, blestema sau condamna:

Prostituata sau hoțul, asasinul, jara agresoare. Dar nici, cumva,

aproba.

Totul văzut și-nțeles – Stare de Pură Conștiință,

Când iubirea fără margini copleșește-ntreaga ființă.

Cea mai de seamă virtute a omului este aceea de a realiza – ca ființă integrală și cu o minte mereu nouă – întâmpinarea noutății Vieții pe clipe în eterna lor desfășurare. Aceasta este, de fapt, unica modalitate de a cunoaște prin trăire personală marele mister al Viului, aflat într-un neconținut proces de devenire sau evoluție.

Noi, toți, ființele umane - fără de nici o deosebire - suntem ca Esență a alcătuirii noastre, Dumnezeii întrupați, coborâți pe această planetă, într-un corp material cu un scop bine precizat, firesc și natural. Fiecare dintre noi a hotărât să facă această inedită experiență, pentru a cunoaște și învăța lucrurile iluzorii, trecătoare, în raport cu Realitatea Absolută. Totul se încadrează într-o logică perfectă și integral justificată. Nu putem, de pildă, să cunoaștem ceea ce este Nelimitat, dacă nu am cunoscut mai înainte limitarea, prin trăire în colaborare cu acest fenomen. De asemenea, nu este posibil să înțelegem propriul Sine în a Lui totalitate, fără a ști și a cunoaște ceea ce numim Imensitate, adică Dumnezeu, prin Gândirea Lui imaculată, față de a noastră gândire. Tot așa, nu se poate înțelege Bucuria, Libertatea și, la fel, Imensitatea, fără ca mai întâi, să cunoaștem irealitatea acestora ca suferințe, pledici, precum și iluzia morții.

Trăind în această lume a iluziilor, noi, ca niște adevărați artiști, jucăm diferite roluri în care ne-am implicat benevol. Scopul acestui joc fiind acela de a învăța și înțelege, ca în final, prin efort și pasiune să

căştigăm recompensa – adică Înţelepciunea. Aceasta este comoara inestimabilă a oricărui Suflet omenesc, formată din sentimente, adunate în mod firesc, din aventurile trăite în Împărăţia Gândirii personale – înregistrate prin suferinţe şi coborâşuri, după cum ne este propria fire.

La plecarea noastră din această lume, vom lua cu noi doar ceea ce am realizat, potrivit atitudinilor şi Împlinirilor Împărăţiei Cereşti. Iar în urma noastră vom lăsa tot ceea ce ne-a subjugat – drept test al înţelegerii. Aşadar, vom abandona: haine scumpe, bijuterii, maşini, case, palate, vile, bani, avere etc. Ele vor rămâne aici, cu sau fără vrerea noastră. Dar, ce anume vom lua cu noi? Numai sentimentele noastre, pe care singuri ni le-am cules, atât în această viaţă, cât şi în şirul de vieţi anterioare. Ele sunt de fapt limbajul real al propriei vieţi.

Dacă privim în jurul nostru, apoi, ceva mai departe – ca privire de ansamblu – pe întreaga suprafaţă a planetei, ce anume observăm? Tot ceea ce a învăţat umanitatea se găseşte înregistrat şi păstrat, drept depozit memorial. Aici aflăm efectele tuturor tiraniilor, care au condus omenirea în decursul istoriei sale multimilenare. Tot la fel găsim restricţiile aberante ale religiilor sau altor guvernanţi, ca şi separarea oamenilor în funcţie de rase ori aceea dintre bărbaţi şi femei. Toate aceste separări sunt considerate ca cea mai mare înjosire adusă vreodată de către om Divinităţii prin sedi aventuri lumeşti – ca îndemnuri ipocrite şi manifestări cu adevărat prosteşti.

Acest mod de viaţă dură, haotică şi nebulosă a fost totuşi necesară. Pentru că nu am fi putut înţelege ce înseamnă: a lovi un adversar, a ucide în bătălii şi războaie, a priva pe cineva de propria libertate ori a coborî bărbaţi – femei la nivel de animalitate, complet lipsite de orice consideraţie şi însemnătate. Asemenea comportări nu le-am fi putut cunoaşte în deplina lor realitate, dacă nu am fi fost noi înşine: atât creatorul lor – împinşi de închipuirea noastră – cât şi trăitorul lor, prin suferinţe şi stresuri însoţite de frică, umilinţă şi revoltă.

Toate acestea, din păcate, lumea, în marea ei majoritate, nu le-a înţeles. Şi neînţelegerea a dat naştere la diverse interogaţii: Unde este Dumnezeu? Cum de permite El toate acestea? Unde este Dragostea Lui faţă de atrocităţile săvârşite de către unii oameni? La aceste întrebări obsesive, iată răspunsul: Dumnezeu este prezent în tot timpul atât în iluzii, cât şi în tot felul de visuri. Întrucât El este Inima Iubirii a permis şi permite orice gen de înţelesuri. De asemenea, El ne permite să avem intenţiile noastre personale şi să alegem tot ceea ce noi vrem, vizând orice fruct al Vieţii, în raport de satisfacerea propriilor plăceri şi satisfacţi. Datorită acestei totale libertăţi, noi ne-

am înșușit iluzii și legende triste, distrugându-ne corpul fizic, prin droguri și buruieni otrăvitoare. Am adorat diverși idoli, ne-am judecat și criticat unii pe alții, am invidiat și urât, apoi ne-am înfricoșat la tot pasul, confrunțați cu o Viață neînțeleasă. Aroganți și posesivi, mai tot timpul violenți. Deseori am ales calea răzbunării și, în mod frecvent, hrăpăreji. De ce oare am fost așa? Noi am vrut să fim aidoma cum ne-am purtat!

Iar ca ultim rezultat, iată și sacrul model, care ne-a fost revelat de către un Spirit Iluminat, aflat în lumea de dincolo și transmis printr-un mediu de către acel Spirit binevoitor:

Tot ceea ce am făcut noi oamenii, are o adâncă justificare, privind propria imortalitate, adică trăirea în Veșnicie și a înțelege totodată Împărăția Divină. Să ne privim drept în față unii pe alții! Acest mod de privire ne oferă cunoașterea că noi privim pe Dumnezeu, El fiind noi și noi fiind El în imensa Lui Integritate. Noi, ca distinse entități, prinși în capcana ego-ului sau eului fals, avem o valoare infinit mai mare decât jocul aberant. Coborând în profunzimea ființei noastre suntem sacră Frumusețe și Bunătate infinite. Dacă, mai înainte, am fi cunoscut toate astea nu ar mai fi avut loc: judecata, blestemul, violența și nici alt gen de alterări – determinate de comportarea noastră din această existență.

În final, iată ce ne mai destăinuiește acel sfânt din lumea spiritelor: „Și eu am fost ca voi, și voi toți veți deveni ca mine, având propria Lumină – realmente împlinită. Indiferent ce sunteți acum sau faceți în haina voastră planetară, „Eu vă iubesc pentru că eu văd în voi pe Tatăl Creator - Esența voastră sacră!”.

Eu Sunt Tot ceea Ce Sunt, prin „A Fi” – Pură Conștiință! O Eternă Simplitate! Și orice om, fie el cât de nevoiaș, poate, potrivit dorinței sale, să se îndumnezeiască, în mod real într-un timp extrem de scurt din actuala existență.

Iată și un alt gen de capcane egocentric-derutante, care ne țin prizonieri, prin tipare ce ne limitează și înrobesc. Ce sunt oare: eșec și succes, real și fals ori perfect, imperfect – decât proprii aprecieri sau împrumutate de la alții, noi rostindu-le ca simplii repetitori?! Să le lăsăm de-o parte, fiindcă prin natura lor imaginativă sunt încărcate: fie de reproșuri sau regrete, fie de înflăcărare. Or, toate aceste aspecte au împiedicat progresul omului în decursul trecutului său istoric de ființă rațională. Nu există nimic rău și nimic bun, ci doar simple experiențe de Viață. Atât doar! Simple fenomene comune care ne-au făcut Ceea ce Suntem, adică entități deosebite. Întreaga evaluare are loc în clipa prezentă, ca împlinire evidentă. Tot așa nu există nici greșală și nici virtute, fără ca să fie nevoie să le cuprindem în cuvinte,

când ni le scoate în cale desfășurarea Vieții. Să le privim drept în fața în fireasca lor mișcare. Simplitatea întâlnirii le determină să dispară în mod instantaneu.

Să ne iubim propriul corp și să-i oferim cele necesare: o hrănire potrivită cu substanțe de valoare. Dacă știm să-l ascultăm, el ne oferă îndrumări potrivite de toate câte are nevoie. Îmbrăcămintea acestui corp să fie cât mai comodă și firească protejare, corespunzătoare cu clima, ca și vremea cea schimbătoare. Si, în sfârșit, un adăpost pentru a-l feri de intemperii și ca loc de odihnă pentru refacerea Forței vitale și a sănătății fizice.

Acela care ne-a iubit cel mai mult și ne-a însoțit tot timpul suntem noi înșine, adică Sublimul Eu sau Sinele nostru adevărat, care ne va însoți după desprinderea de lume, lăsând în urmă jărana – adică trupul nostru carnal. De fapt, noi suntem ființa adevărată, aceea care se manifestă în mod plenar ca Gândire și Cunoaștere în acțiune – împlinite prin voința noastră – drept însușiri aflate într-un proces de permanentă devenire, vizând propriul destin.

Noi, ca ființe unitare suntem mai presus de legi și dogme, adică de normele societății, care fixează modele de trăire pe fondul fictiv al dualității, drept conștiință socială, prin esența ei derutantă și posesivă. Aceasta este împărăția lumească, care în întregul ei este iluzionistă și tot timpul manifestă prin agresivitate.

Noi toți, ca și fiecare în parte, suntem Centrul propriului destin. Iar Realitatea acestuia este și a Tatălui Ceresc, ca un summum al Vieții. Ea este și se afirmă ca Sublimă Existență în asociere cu Iubirea atotcuprinzătoare. Dumnezeu, care reprezintă toate lucrurile în Sine, este Ceea ce Suntem noi, prin ceea ce facem, gândim și acționăm. Totul este revelat pe momente într-o eternă devenire. Nu ne lăsăm copleșiți sau intimidați de către momentele trecutului, trăite de noi odinioară. Cel mai bun drum este când ne cuplăm cu clipa prezentă și, ca liberi complet de fictivul trecut, permitem ca în Spirit să vină gânduri și adevăruri mereu noi, în folosul propriei iluminări. Să privim cu simplitate nemîntoasă limitare, așa precum vine ea, nechemată, nedorită, cu scoca ei vînzoleală – noi fiind doar simplii martori și o trează și atentă prezență! Limitarea va dispărea de la sine și noi, de-acum, realizăm simpla Stare de „A Fi” sau Pură Existență. În această ipostază este demolat vechiul, adică reziduurile ancestrale, care ne-au adus mereu în șirul de reîncarnări. Iar în vasul conștiinței golit apare Iluminarea – fără vreo anticipare. Acela care știe și cunoaște, prin trăire, că Împărăția Cerească se află în el, acest adevăr de necontestat îl determină să trăiască eterna Înțelepciune pe clipe înnoitoare, care îl mențin să fie deplin cu minunata Integrare. În acest context glanda

pituitară se deschide și înflorește, mărind sursa hormonală cu implicații clare și influențe benefice asupra întregului organism, ca și a lui activitate.

Din clipa când ne-am născut am cunoscut anticipat întreaga istorioară a acestei întrupări. Dar, a apărut uitarea desfășurării în timp ca ceva natural și firesc. Totuși ceva a rămas și anume: Intulpia, care ne îndeamnă, sfătuiește privind tot ceea ce este absolut necesar pentru propria noastră evoluție spirituală.

Existența noastră de făpturi întrupate la acest nivel, are ca scop înțelegerea tuturor Gândurilor, în asociere cu emoțiile care le însoțesc, urmărind creativitatea și ale ei manifestări. De la Gând, la Lumină, apoi de la Lumină la materia densă și ale ei înregistrări. În continuare, de la materie la forme și de la forme, iarăși la gând. Precum și de la iubire la bucurie, apoi la invidie, la ură, la suferință și de acolo, rând pe rând, la bucurie etc... În acest fel Sufletul ne îndeamnă, fără încetare, să facem noi și noi experiențe și singuri să ne înțelegem pe noi înșine, din aventură în aventură, pentru propria împlinire și cunoaștere deplină a tot ceea ce înseamnă Gândire.

Când propriul Suflet este însetat de lucruri necunoscute – care înseamnă experiențe dorite, ca și nevoie de informații emoționale – El singur și le oferă prin atitudini captive. Toate acestea atrag întreaga ființă într-o nouă aventură sau experiență de înaltă anvergură. Si, o dată cu terminarea lor – emoțiile se potolesc. Iar noi, trăitorul lor, ne-am ales cu o comoară, ca preț al celor petrecute. Toate acestea se înregistrează în Sufletul nostru, ca plus de înțelepciune. Un astfel de fenomen, însăși Sufletul, ne spune că nu mai este nevoie de un alt experiment, căci Cunoașterea este prezentă de acum în fiecare moment. După aceea, o altă foame ne atrage la o altă aventură, căci Focul din profunzime ne incită pe măsură să cunoaștem și să înțelegem – prin trăire permanentă – noul adus de Viața încontinuu, în mod frecvent. Iar acest nou este, prin însăși natura sa, atât de excitant încât îl îndeplinim, cu toate riscurile pe care eventual le poate aduce. Noutatea, deci, ne atrage prin descoperirea ei, însoțită de curiozitate, interes și încântare, drept cauze incitatoare, care ne dinamizează întreaga ființă, pentru a duce la bun sfârșit această experiență a Vieții.

Viața în eterna Ei desfășurare este, pentru fiecare dintre noi, un minunat proces de ucenicie, care ne atrage ca un magnet puternic, obligându-ne să-i urmăm direcționarea. Cuprinși în această aventură, noi mergem înainte chiar și atunci când ne oferă suferințe. Pentru că, din trăirea unei suferințe se învață mult mai mult. Aflați în fața unui asemenea fenomen, ne descoperim o neputință, un defect, ignorat de

noi până în cea clipă. Iar suferința este aidoma unui antidot sau leac vindecător.

În fiecare clipă, Viața curge, se dezvoltă, ia amploare și prin neconținută Ei mișcare, ne oferă șanse de evoluare. Dacă funcționăm ca Un Întreg, în perfectă comuniune cu mișcarea Vieții, realizăm calea cea adevărată înspre Sursa Surselor, adică Sănul Tatălui Ceresc ori Căminul nostru Părintesc. Ucenicia și Înțelepciunea le numim Iluminare. Iar tot ceea ce am făcut și facem sunt acțiuni necesare. Să nu ne simțim niciodată vinovați de ceea ce am făcut în trecut. Orice gând, care ne atrage în viața din trecut, de fapt, ne desprinde de prezent și întrerupem calea care ne conduce spre Eternitate. Aflați deci în prezent, să nu pierdem vremea, ducându-ne în trecut și să facem diverse comentarii, privitoare la greșeli și păcate săvârșite, trăgând concluzii de auto-incriminare. Fiindcă, la vremea respectivă, ele au fost necesare pentru evoluția spirituală. Toate acele impulsuri interioare au fost mărturii ale Focului din noi, interesat de înțelegerea Vieții în deplinătatea Ei funcțională, față de ființa noastră ca Dumnezeu întrupat într-un veșmânt pământesc, care își caută înțelesul pe clipe ca Eternitate. Indiferent ce am făcut în trecut, noi suntem și rămânem Dumnezeu în acțiune. Aceasta am fost și în mod real suntem în postura lui „A Fi” – Acum și Aici – Un Întreg funcțional în Uniune cu Viața în desăvârșită comuniune în „Eternul Moment Actual”.

Să iubim și să îmbrățișăm toate câte ni le scoate în cale eterna mișcare a Vieții, pentru că numai astfel de atitudini și comportări ne oferă înțelesuri reale. Iar Sufletul nostru va dobândi știința Vieții în integritatea Ei, prin trăirea lui virtuoasă ca permanentă prospețime. Faptul simplu de a iubi pe Dumnezeu în totalitatea Lui, înseamnă a fi chiar El în realitate. Acest lucru implică desigur și a iubi, de asemenea, întreaga lume în imensa ei amploare.

Atunci când vedem în fiecare semen propria lui Divinitate, tot ceea ce face el – o face pentru Dumnezeu și propria Lui deplinătate. În acest mod de abordare, comportarea acelui semen este și a noastră! Drept urmare, în acest caz fericit, vom izbuti să iubim și noi – ca și Dumnezeu – fără nici un fel de condiții. Dacă vom iubi așa precum Tatăl Divin ne iubește și vom vedea ceea ce El vede în noi, ca și noi în toate de obște, dacă vom putea privi în oricine și orice profunda lui Frumusețe suntem pe drumul înălțării unei alte Existențe. Să trăim, așadar, adevărul propriilor sentimente! Să iubim entitatea care, practic, le resimte, căci ea simte nevoia exprimării, ca și a împlinirii adecvate, ea oferindu-ne, în schimb, o frumoasă aventură pesută cu bucurii și satisfacții. A da curs la sentiment echivalează cu Viața adevărată, care ne îmbie să O trăim. În cazul când ne opunem, atitudinea

noastră bulversează întreaga fire. Boală, nevroză, disperare sunt efecte inerente, date de acest refuz de către neputincioasa minte.

După înșiruirea unui număr însemnat de virtuți, pe care autorul, prin proprie trăire, a încercat să le explice – folosind cuvinte obișnuite și pe înțelesul tuturor celor interesați de fenomenul Cunoașterii de Sine – iată, în final, rezultatul, ca perspectivă ușor detectabilă de către fiecare practicant cu adevărat serios. Va veni, cândva, o vreme – fie în această Viață, fie în alta viitoare – când fiecare ființă umană va întâlni cu adevărat Viața ideală, tuturora destinată. Ea va fi împlinită ca Sublimă Integritate a ființei, pomind din Starea simplă de „A Fi”, când ego-ul, cu tot ceea ce a făcut el mai înainte, va dispărea cu desăvârșire.

La acest nivel de trăire nu vom mai avea îndemnuri de a blestema, judeca sau condamna prostituata, hoțul, asasinul, țara agresoare. Dar, nici nu le vom aproba pe toate astea. Toate vor fi văzute și înțelese în Stare de Conștiință Pură – ipostază în care iubirea fără margini ne copleșește întreaga noastră ființă.

51. ÎNCHEIERE

Și această încheiere, la fel ca și celelalte,
În cuvinte cât mai simple și armonios asamblate,
Încearcă să vă ofere – cât mai grabnică-împlinire,
Prin Integritatea ființei, propria-îndumnezeire.

Titlul cărții nu-i de minte stabilit,
Ci el singur s-a impus – intuitiv survenit.
Suntem, de fapt, Dumnezeu, fără de nici o-ndoială.
Acesta-i fondul structurii – Natura noastră Reală.

Corpul și cu mintea – însumate laolaltă,
Învelișuri trecătoare și nu ființ-adevărată.
Dar, ele sunt necesare, cât timp vom funcționa ca făpturi
Incorporate,
Coborâte pe Pământ, cu lumescu-asamblate.

În acest context se-nscrie Viața în al Ei cuprins,
Evoluția fiind țelul înspre Absolut extins,
De revenire la Sursă – Veșnicul Izvor a Toate,
Divinul nostru Părinte – manifest Unicitate.

Iar Cunoașterea de Sine – oricărui om la-ndemână,
În mod sigur, ne oferă, calea cea mai oportună
Să destrămăm falsul sine, permanent încâtușat
De poveri egocentriste, ce prin timp s-au adunat.

Toate temele tratate asta -ndeamnă și demonstrează:
Că fiind cuplați cu prezentul – Divinul acționează,
Dizolvând, prin transformări – fără efort, siluire
Vechiul îns denaturat, prin nefireasca lui fire.

Practic, cum realizăm Uniunea cu prezentul,
Viața în a Ei mișcare- în Unime cu momentul,
Adică Starea de „A Fi” sau proprie Existență
Prin succesiuni de clipe – noi în Stare de Conștiință?

Cu Atenția-Lumină, noi, în perfectă trezire,
Conștientizăm „ce este” – fără de închipuire!
Mișcarea minții dispare și-n „golul psihic” ivit
Flința noastră, prin trăire, se extinde-n Infinit!

De-acum, cu Întregul – Una – trăim Viața adecvată,
Fără ieri și fără mâine – prin Acum realizată.
Astfel de clipe trăite, vor conduce, în final,
La eliberarea ființei de trecutul ancestral.

Așadar, Iluminarea apare ca un dar Dumnezeiesc,
Noi creând numai condiții de trăire-n mod firesc
Cu ce-i nou și-nnoitor, cu Viața-n derulare,
Prospețime permanentă – prin eterna Ei mișcare.

Încheierea acestei ultime lucrări, nu este distinctă, ca stil și abordare, față de cele apărute anterior. Așadar, și aici încercăm să sintetizăm prin cuvinte cât mai simple, întregul mesaj cuprins în titlul respectiv.

Acest titlu, spre deosebire de titlurile celorlalte cărți, l-am primit cu multă întârziere și anume: după ce-am scris ultima temă. El nu este un rezultat al frământărilor mele mintale, ci a venit intuitiv, ca un fulger, din profunzimea ființei mele și s-a impus autoritar, fără să intervină nici un fel de comentarii. În mod real, el este un autentic corolar a tot ceea ce am scris – concomitent cu trăirea spontană a fiecărui fenomen cuprins în cele cincizeci de teme, cât conține lucrarea.